

Bedřich Kočí

Přednášky na téma

O DUCHOVNÍ LÉČBĚ

OBSAH

1. JAK VZNIKLO MÉ DUCHOVNÍ LÉČENÍ.....	- 1 -
Návštěva u pražského divotvorce.....	- 13 -
Po stopách prvního křesťanství.....	- 14 -
Článek, k němuž otištěna byla i moje podobizna, vyšel dne 2. března 1925.....	- 15 -
Přednáška pražského divotvorce.....	- 16 -
Z děkovných dopisů.....	- 19 -
2. VÍRA TVÁ TĚ UZDRAVILA.....	- 22 -
3. PROČ JSOU LIDÉ NEMOCNÍ.....	- 30 -
Choroby vyvolané zlem.....	- 30 -
Choroby přivolané myšlenkou na nemoc.....	- 36 -
Choroby vzniklé ztrátou víry.....	- 39 -
Choroby vzniklé nesprávným způsobem života, jak hmotného tak i duchovního.....	- 43 -
Choroby vzniklé ovládnutím.....	- 46 -
Choroby karmické.....	- 50 -
4. O našem pohalvním životě.....	- 51 -
5. DVĚ PŘEDNÁŠKY PRONESENÉ V ŽENEVĚ.....	- 57 -
Choroby posedlých, čili ovládnutých cizími astrálními těly.....	- 62 -
Padoucnice.....	- 63 -
Záchvaty mrtvice.....	- 65 -
Opilství.....	- 65 -
Rakovina a nádory.....	- 66 -
Organické choroby.....	- 68 -
6. JAK ŽENA ZÍSKÁ SVÉHO NEVĚRNÉHO MANŽELA ZPĚT.....	- 77 -
7. JAK SE MAJÍ NEMOCNÍ NA DUCHOVNÍ LÉČENÍ PŘIPRAVITI.....	- 79 -
8. NEMOCNÝM, KTERÍ NEMOHOU PŘIJÍT OSOBNĚ K DUCHOVNÍ LÉČBĚ.....	- 82 -
9. DVĚ STĚ VÝNATKŮ Z DĚKOVNÝCH DOPISŮ MÝCH PACIENTŮ.....	- 83 -
10. VÍRA A NÁBOŽENSTVÍ.....	- 114 -
11. ŽIVLY PŘÍRODNÍ.....	- 124 -

1. JAK VZNIKLO MÉ DUCHOVNÍ LÉČENÍ

Co mu předcházelo — prvé výsledky jeho. Jak na ně reagovala veřejnost.

Dnes, dívám-li se zpátky na všechna léta svého působení v oboru duchovního léčení, vidím jen nepřehledné řady těch, kteří se s vírou a důvěrou ke mně obraceli. Přišli majetní lidé, kteří byli ochotni za své zdraví obětovati celé své jmění. Přišli chudáci, kteří jediný vytoužený poklad spatřovali toliko v chybícím jim zdraví.

Mým úkolem, mou povinností bylo — pomáhati všem. Pomáhal jsem, kde jsem mohl, pokud mé síly stačily. To, co jsem od jednotlivců vyslechl přímo, a dále pak i to, co mi sta a sta děkovných dopisů potvrzovala písemně, přesvědčovalo mne po celou dobu mé činnosti, že nepracuji marně. To také bylo mi neustálou vzpruhou, která mne posilovala a posiluje stále při léčení nových a nových nemocných, kteří se na mne s prosbou o léčení obracejí.

Po všechna léta léčení, u příležitosti přčetných přednášek svých byl jsem vždy dotazován, jak vzniklo mé duchovní léčení. Proto odhodlal jsem se konečně historii svého léčení napsati a odpověděti přitom i na otázku, kdy a jak objevil jsem u sebe léčivou moc.

V roce 1909 stihla mne těžká rána. Zemřela mi maminka. Mnohý ví a sám na sobě poznal, jak člověku je, když zemře ten, který nás měl tolik rád. Abych se ze svého zármutku trochu vymanil a znovu se posílil, jel jsem si odpočinouti do Abbazie. Na cestu do vlaku vzal jsem si s sebou — a jistě nebylo to náhodou, že se tak stalo — mezi jiným také jednu vzácnou knihu.

Než jsem dojel do Abbazie, měl jsem tuto ušlechtilou knihu přečtenou a v mé duši rozhostil se blahodárny klid. Došel jsem k přesvědčení, že maminka nezemřela. Za toto uklidňující přesvědčení děkuji této knize, která mne poučila o tom, jak mám pohlížeti na nesmrtnost duše. Smrt je pouze přechod z jedné sféry do druhé. Obohacen tímto poznáním, cítil jsem, že maminka je stále se mnou, že mne neopustila a neopustí tak dlouho, dokud jí Prozřetelnost dovolí, aby mne provázela.

Ale i mnoho jiných a cenných poznatků dala mi tato kniha. Byla mi světlem, v jehož záři objevila se mi podstata všeho života duševního i hmotného ve zcela nových barvách. Závěry, k nimž jsem docházel při řešení jednotlivých problémů, spojovaly se ve mně v pevný most, který konečně, po dlouhém hledání, stal se mi onou cestou, která překlenula moji vnitřní rozeklanost. Věděl jsem již bezpečně, kudy dále jíti.

Pochopil jsem, že člověk nemusí býti ani v církvi, aby našel svou cestu k Bohu. Že i bez jakéhokoliv prostředníka člověk může dosáhnouti spojení s Bohem. Že nemusí klečeti před oltářem, aby se dočkal Božího požehnání, protože ne toliko slovy a modlitbami, nýbrž především skutky svého každodenního života Boha vzýváme, Bohu sloužíme a svou lásku k Němu skutečně dokazujeme.

Toto poznání bylo pro mne velkým posilněním, protože mne zbavilo vnitřních rozporů, v nichž jsem v posledních letech žil. Vychován přísně nábožensky (katolicky), viděl jsem všude kolem sebe, jak všechno vystupuje z církvi a všemu církevnictví se vyhýbá. Konečně i v důvodech, kterými tito odpadlíci od církve své jednání odůvodňovali, nacházel jsem přece jen jednotlivé momenty pravdivé, a musel jsem s nimi souhlasit.

Nyní konečně přišel jsem k poznání, že i člověk mimo církev žijící, může býti lepším křesťanem než ten, který plní všechny povinnosti, jež ukládá mu církev, a neprohřešuje-li se proti nejzákladnějšímu přikázání — přikázání lásky, může býti Bohu blíže než ten, který náboženství lásky nedovede vyznávatí jinak než jen prázdnyými slovy.

»Po skutcích jejich poznáte je — « pravil Pán Ježíš.

I další důsledky, které vplynuly pro mne z přemýšlení nad pasážemi knihy, daly mi mnoho. Dovedl jsem své náboženské cítění i víru odpoutati od dnešních církevních obřadů a dogmat, a tak zůstalo mi pouze čisté učení Kristovo, vzácné učení lásky, které mi do srdce vložila

moje maminka. A takovéto opravdové víře v Boha - Tvůrce nemůže překážeti ani pokrokovost nejučenějšího člověka.

Po celou dobu svého pobytu u moře vracel jsem se stále a stále k této knize, jíž jsem si upřímně zamiloval. Znovu a znovu jsem ji pročetl, studoval, promýšlel, až konečně opravdový souzvuk s jejím obsahem prolul mou duší. Věřil jsem, že mohu pokračovati dále na základech, které mi ona kniha dala. Rozhodl jsem se pevně, že budu dle zásad v ní hláсанých skutečně žít, abych poznanou zde pravdu převedl do svého každodenního života.

Radostno bylo mi žít u vědomí, že všichni jsme součástí Božího stvoření. Všichni máme účastenství na síle jím proudící, síle, která zmůže vše, která činí i zázraky, a může se projevit stejně v nás jako v celém vesmíru, dovedeme-li jen vědomě ji v sebe přijímati. Tato Božská síla najde si cestu ke každému, kdo vybudoval svůj život na lásce, bez níž je souzvuk se stvořením, s Boží silou, nemožností.

Z tohoto vědění o Bohu vyplývá zcela logicky mnoho poznatků dalších. Mezi nimi zaujalo mne obzvláště poučení o tom, jak možno Božské síly využití k uzdravování sebe i jiných. Je-li naše nitro opravdu sladěno s celým stvořením, a je-li naše prosba k Bohu doprovázena opravdovou vírou v sílu Boží, pak nás tato síla jistě navštíví a účinky její na sobě pocítíme. Posílí nás, pomůže nám překonati nejtěžší chvíle života, a potřebujeme-li toho v případě nemoci, uzdraví nás.

Čím déle jsem o těchto věcech přemýšlel, tím samozřejmějšími jsem je shledával. Nakonec došel jsem k přesvědčení, že jen na nás samých záleží, zachováme-li si své zdraví, a překvapí-li nás nemoc přece, že svou vlastní vůlí můžeme se sami uzdravit.

Současně s tímto poznáním naskytla se mi hned také příležitost vyzkoušet, zasloužím-li si sám dar Božské lásky a síly, a jsem-li schopen v sebe ji přijmouti, abych se s její pomocí mohl sám uzdraviti.

Ještě za svého pobytu v Abbazii onemocněl jsem těžce anginou. Ležel jsem ve velké horečce, a situace moje nebyla právě příjemná. V cizině, bez rodiny, bez ošetření a posluhy, ležel jsem po tmě opuštěn na svém lůžku. Tu vzpomněl jsem si, že autor uvádí ve své knize také jeden případ sebeléčení, a zkoumal jsem, zda bych se mohl něčeho podobného odvážiti. Připomněl jsem si, že je to možno jen člověku, který je Bohu v upřímné lásce poslušen, a začal jsem hned zpytovat své svědomí. Vědom si své hříšnosti, nenalézal jsem přec žádného velkého, těžkého hříchu. Po celý život žil jsem střídě, pracoval jsem pro rodinu a staral se o ni, nikomu jsem vědomě neublížil, a kde mé síly stačily, snažil jsem se pomoci i druhým. Proto, se svými menšími hříchy, odvažoval jsem se spoléhati na velkou milost a lásku Boží, která tolik odpouští, a proto prosil jsem a zároveň i doufal, že síla Boží opravdu přijde ke mně, posílí mne a uzdraví.

V pevné víře, zbožně soustředěn k Bohu, uvědomiv si dříve, že se na nikoho nehněvám, vůči nikomu nemám žádné nenávisti, že tedy se všemi bližními žiji v plné harmonii a lásce, že všechno tvorstvo Boží upřímně miluji, opakoval jsem v duchu slova modlitby kterou jsem znal z oné knihy.

»Všemohoucí a milosrdný Bože — Pane můj, prosím Tě, dovol mi, abych si směl opět uvědomiti, že jsem vyšel z Tvého velikého Ducha, že jsem projevem Tvé Lásky, že jsem dítkem Tvým a Ty mým nejlaskavějším Otcem. Ó, prosím Tě, dopřej mi, aby Tvá Láska, Síla vše uzdravující, vše v život uvádějící a vše při životě udržující, prošla nyní mým tělem, zejména mým nemocným krkem, a já věřím, že jakmile se tak stane, budu úplně zdrav. Proto otvírám celou bytost svou a prosím Tebe, dej, ať síla lásky Tvé vejde do mne!«

V téže chvíli, leže nehybně se zatajeným dechem, poznal jsem skutečně, že zvláštní, oblažující teplo prochází celým mým tělem. Teprve po chvíli, abych nerušil příchod ani proudění této uzdravující, posilující vlny lásky Boží, poděkoval jsem Bohu za to, že prosbu mou vyslyšel:

»Děkuji Ti, dobrotivý Bože — Pane můj, za tu milost, kterou Jsi mi právě prokázal a mne láskou Svou uzdravil. Věřím, že jsem zdrav — věřím, že jsem zdrav — věřím, že jsem zdrav!«

(Před tímto poděkováním nesmí se totiž uvažovati o tom, zda toto léčení pomohlo či ne. Je naprosto nutno věřit pevně, že léčení toto mělo žádoucí výsledek, a proto v tomto přesvědčení nutno ihned za uzdravení poděkovati. Pak také toto uzdravení může býti skutečně trvalé, ne jen chvilkové.)

Vysloviv tato slova díky, cítil jsem se tak posilněn a všech bolestí zbaven, že mne tato zázračná změna mého stavu přiváděla v úžas.

Snad proto, abych se tuze mnoho nezabýval sám sebou a zkoumáním svého stavu, stalo se něco, co mělo pro nejbližší okamžik odvrátiti moji pozornost jinam. Zaslechl jsem totiž, jak se otevřely dveře do mého pokoje, někdo vešel a tichými kroky blížil se k mé posteli.

»Snad mne nepřišel někdo oloupit?« — napadlo mne v první chvíli. »Ale jen ať si vezme, co chce!« — řekl jsem si, odevzdán do rukou Božích.

Neznámý příchozí přiblížil se však až k mé posteli, položil ruku na dolejší čelo lůžka a zůstal tiše státi. Po chvíli pokročil až ke středu postele a posadil se na ni. Cítil jsem zřejmě, jak sesedl peřinu, a to právě v místě, kde jsem měl pod ní položenu pravou ruku, takže jsem s ní nyní nemohl ani hnouti. Uběhla chvíle ticha a nic se nedělo. Najednou cítím, jak mne neznámý příchozí hladí po tváři.

»Kdo to tu je?« — ptám se.

»Já — tvoje žena — Mařenka.«

»Ale jak je to možné? Vždyť jsi přece v Praze, a já jsem tu v Abbazii? —« ptám se udiven.

»Bylo mi sděleno, že jsi nemocen, a proto jsem tě přišla navštívit.«

Zvedl jsem levou ruku a hmatal potmě, abych zachytil hladící mne ruku, ale v témž okamžiku, kdy jsem se jí dotknul, rozplynula se mi v ruce.

Bytost, která byla astrálním tělem mé ženy, vstala hned po té z postele a tichými kroky vzdalovala se ke dveřím. Slyšel jsem zcela zřetelně, jak se dveře otevřely a zavřely, víc nic.

Vstal jsem rychle, rozsvítil elektrickou lampičku, ale po nikom nikde ani stopy. Otevřel jsem rychle dveře do chodby, ale ani tam nebylo po nikom ani památky. Zamkl jsem tedy, lehl si, zhasnul světlo, a za chvíli tvrdě usnul. Ráno měl jsem možnost konstatovati jen tolik, že jsem úplně zdrav.

Podivuhodné zážitky tohoto večera vyvrcholily úplným úžasem při čtení dopisu od mé ženy, který přišel teprve třetího den. Plna starostí žádala mne žena, abych jí ihned napsal, jak se mi daří, nejsem-li nemocen. Měla prý sen, ve kterém mne viděla nemocného a byla prý mne v Abbazii navštívit.

Tedy skutečně byla to ona, která mne přišla navštívit. Její návštěva v souvislosti s jejím snem přestala býti pro mne záhadou, jakmile jsem si uvědomil trvání našeho duševního života i ve spánku.

Ve chvíli, kdy jsem v nemoci zatoužil po domově a po ženě, která by mne dovedla nejlépe ošetřiti, má žena již spala. Moje vyslovená touha přivolala její odpoutaný astrál, takže byl ihned na místě, kde byl volán. Její duchovní tělo mohlo býti skutečně s plným vědomím u mne, a proto také dojem, kterým naň působila moje nemoc, mohl býti tak živý, že trval i po probuzení. Po této první zkoušce sebeléčení provedl jsem několik zkoušek dalších, které se setkaly vždy se zdarem. Pro mne stačil však úspěch prvního pokusu, abych si uvědomil ohromnou milost Boží, která mi byla propůjčena. To bylo pro mne pobídkou, abych skutečně začal žít zcela novým životem. Býval-li jsem dříve prehlivým a nad mnohým se dovedl rozčiliti, snažil jsem se usilovně všechny podobné chyby své odložit a přemáhati se tak, abych svojí silou zdolal a umlčel všechny návaly zbytečného hněvu a nevole. Celý smysl mého života soustředil se k touze vybudovati v sobě a v praxi uvésti nový způsob života,

který by se co nejvíce podobal a přibližoval čistému a krásnému životu, jaký žádal po nás Pán Ježíš.

Když jsem se toho roku vrátil z Abbazie domů, bylo to zvláště mé nejbližší okolí, které mne nepoznávalo, neboť zůstával jsem úplně klidným i za okolností, při nichž jsem dříve zlostně vybuchoval. Tato změna mého chování, kterou jsem nejen sám na sobě pozoroval, nýbrž i moje okolí mi ji potvrzovalo, byla nejlepším dokladem toho, že jsem na správné cestě. Nad to bylo mi i velkou radostí pozorovati, že moje snažení nebylo marné, neboť v mém nitru usídlila se harmonie a Boží mír.

Dokázal-li jsem již jednou použití pro sebe Božské síly léčivé, naskytl se mi brzy okamžik, který přímo žádal, abych se pokusil použití této své síly i u osoby jiné.

Měl jsem šestiletou dcerušku, která nesprávným léčením záškrtu ochrnula na celém těle. Nemohla chodit ani rukama vládnouti, nemohla ani mluvit ani polykat, takže musela býti uměle krmena. Půl roku zůstávala úplně mrzáčkem, a všechny lékařské zákroky selhávaly. Viděl jsem nejen nemocné dítě, nýbrž i nešťastnou matku, která trpěla velmi pod touto ranou, která stihla její děcko.

Jednoho dne, vrací se z kanceláře do Zátíší, kde moje rodina trávila vždy léto, přemýšlel jsem o tom, zda nemohl bych k vyléčení své dcerušky použití oné léčivé moci, kterou jsem od svého prvního pokusu v Abbazii léčil sebe sama častěji. Na prvním místě uvědomil jsem si hned, zda jsem hoden této veliké milosti, a smím-li se vůbec něčeho podobného odvážit. Zpytoval jsem své svědomí, nemám-li snad nějaký těžký hřích, který by mi v tom zabraňoval, nebo není-li v mé duši nějaká zášť proti někomu, která by mohla býti překážkou v dosažení dobrého výsledku tohoto, tak odvážného pokusu. Po bedlivém uvážení zjistil jsem, že sice hřeším jako každý jiný člověk, ale jen takovými hříchy, kterých i nejspravedlivější nejméně sedm denně napáše, a ty tedy rozhodně nemohou mi stát v cestě, abych se neodvážil prositi Boha o pomoc ve věci tak důležité.

Když jsem došel do Zátíší, řekl jsem své choti, že s naší nemocnou chci se o něco pokusit. Odnesl jsem si děcko nahoru na palouček, svlékl je do naha a položil na tři polštáře vycpané senem. Nejprve nechal jsem na nahé tělíčko svítit slunce, a v jeho záři prosil jsem Boha o uzdravení nemocné. Řekl jsem:

»Pane, Ježíši, Ty jsi pravil, že uvěříme-li Tvému učení a vymasujeme-li se vésti svůj život dle Tvého svatého učení, že ačkolivěk požádáme Otce nebeského - dá nám. Věřím, že jedině Ty, Pane, můžeš naše dítě uzdravit. Jen Ty můžeš učiniti to, co nemůže učiniti žádný lékař. Proto prosím Tebe, smiluj se nad tímto dítětem, prožáť je svou Láskou a uzdrav je!«

Po této prosbě jsem zpozoroval, že celé tělíčko děvčátka polito bylo kalným potem. Krůpěj vedle krůpěje, a to krůpěje značné velikosti. V téže chvíli dostal jsem vnuknutí, abych položil ruce na ony orgány těla, které byly ochrnuty a masíroval je.

Neměl jsem ovšem tehdy ani zdání o tom, že by přitom z mých dlaní vycházela ona léčivá síla, kterou jsem začal teprve po 13-ti letech léčit i jiné.

Jakmile jsem přiložil ruce na tělíčko dítěte, pot ihned zmizel. Tento fakt přijal jsem jako znamení, že prosba moje byla vyslyšena a děcko je zdravo. Řekl jsem proto:

»Děvečko moje, víš to, že jsi už zdráva?«

Otočila ke mně hlavičku s nedůvěřivým pohledem.

»Ty musíš věřit, že jsi zdráva, když ti to tatíček řekne. Vstaň a postav se na nožičky!«

Dceruška skutečně vyskočila, postavila se na nožičky, začala rukama mávat a poprvé po půl roce promluvila:

»Opravdu, tatínku, už mne nic nebolí!«

»Tak tedy běž a pověz to mamince!«

Dítě seběhlo skutečně samo, bez pomoci, po zahradě dolů k mamince, která radostí div neomdlela, vidouc tento Boží zázrak.

To byl v mém životě první případ, kdy jsem léčil někoho jiného než sebe sama.

Jeden můj dobrý přítel, který znal tuto historii, vybízel mne mnohokrát, abych také na jiných nemocných vyzkoušel, je-li ve mně nějaká léčivá síla, neboť tím také první případ uzdravení, jehož jsem se dočkal u své dcerušky, nalezne u každého více víry, nezůstane-li osamocen. Neodvažoval jsem se však použití této léčivé síly. Ve své pokoře necítil jsem se hodným takové milosti, aby se síla lásky Kristovy mnou projevovala, ač řízením Božím měl jsem přece jen býti přiveden k tomuto úkolu.

Ovšem, nebylo to tak záhy. Uběhla celá řada let od mého prvního pokusu léčení, než došlo k dalším. Zatím prožil jsem mnoho těžkých chvil, které měly býti pro mne zkouškou, jsem-li opravdu hoden toho, abych se směl dovolávati síly Boží, aby mnou procházela a mne posilovala. Bylo by jistě zbytečno zmiňovati se zde o podrobnostech těchto zkušebních let. Jisto je, že jsem v nich měl mnoho příležitostí k sebepoznání, mnoho příležitostí k přemýšlení o všem, co se dělo kolem mne i ve mně, a že jsem se za tohoto přemýšlení stále víc a více přibližoval duchovním podstatám života. Řada podivuhodných snů, jejichž podstaty jsem zprvu sám ani nechápal, naznačovala mi postupný vývoj mého duchovního života.

Až konečně jednou dočkal jsem se snu, který pro úplnost této historie musím zde zaznamenati. Zdálo se mi tehdy, že jsem na zahradě u své vily, a že jdu z dolejška nahoru, cestou mezi smrky a jedlemi. Asi v polovině cesty jsem upadl, a moje tělo skutálelo se pod jedli, u níž zůstalo ležeti. Viděl jsem sám své tělo na zemi ležící, a v první chvíli nemohl jsem pochopiti, jak je to možné, že stoje, sám na sebe pod strom se dívám.

»Jak je to možné? — ptám se. Co to tedy tady stojí?«

Podíval jsem se na sebe, a tu viděl jsem, že jsem to skutečně také já, ale v těle průhledném, v bleděmodrém zabarvení. Hned jsem si uvědomil, že tak je to asi, když člověk zemře. Průhledné tělo duchovní odloučí se od těla fyzického, a v onom těle průhledném, jak jsem sám nyní zjistil, zůstává plné vědomí, kterého naprosto nemá jen pouhé tělo fyzické.

Hned nato jsem se probudil a druhý den vyprávěl jsem tento svůj sen příteli D., který má neobyčejnou schopnost vykládati sny. Byl jsem velmi překvapen tím, co jsem od něho uslyšel:

»To je právě počátek toho, co jsem ti již jednou napověděl, a co ti přislíbil již dřívější tvůj sen o tvém vnučeti. Tehdy bylo ti přec slíbeno, že učiníš-li to, k čemu jsi byl vyzván, dostane se ti darů, o jakých jsi dříve ani nevěděl. A tento tvůj nový sen ti to jen potvrzuje, neboť neznámá nic jiného, než že jsi odložil nyní svůj život hmotný a nadále budeš nyní žíti životem duchovním, ovšem že ve hmotném těle.«

Několik významných duchovních snů dalších objasnil mi a jejich podstatu vyložil také můj přítel malíř M. Na těchto snech měl jsem však příležitost poznávati, jak úžasné je vedení duchovního světa, zejména pro ty, kteří se mu nebrání, a právě naopak snaží se k tajemství duchovního života přiblížiti. Pak konečně došlo u mne k překvapujícímu zážitku, a to v pondělí v noci na úterek před Popeleční středou roku 1923.

Toho večera po obvyklé modlitbě ležel jsem sám ve své ložnici. Bylo asi půl jedenácté, když se v pokoji ozval mně vůbec neznámý hlas neviditelného mluvčího, který pravil:

»Zítra skoupíš všechny zbylé vstupenky na koncert Pražských učitelů, pořádaný Legií Malých, a rozdáš je nezaměstnaným dělníkům v sedmé čtvrti pražské.«

»Stane se, Pane,« odpověděl jsem, aniž bych věděl proč.

Neznámý hlas pokračoval hned dále:

»Na čtvrtek budeš pozván do společnosti, kde se bude jednati o sirotky. Neopouštěj jich.«

Znovu odpověděl jsem:

»Stane se, Pane.«

A třetí, poslední proslov zněl krátce a určitě:

»Já a Otec jedno jsme.«

Na to odpověděl jsem:

»Prvým dvěma výzvám jsem rozuměl a učiním, jak si přeješ. Ale této třetí větě nerozumím. Co s tím mám dělat? Víím jen, že jsou to slova našeho Spasitele, uvedená v Evangelii. «

Hlas mi odpovídá:

»To je thema tvé přednášky, na kterou budeš zítra pozván, abys ji na Popeleční středu pronesl.«

Odmítal jsem splnění tohoto příkazu jako nemožnost, neboť jsem dosud ještě nikde nepřednášel. A zejména toto thema bylo mi tuze vzdálené, neboť jsem se dosud nezabýval ani theologií, ani studiem těchto věcí, takže necítil jsem se naprosto schopným k proslovení přednášky podobného druhu.

V odpověď na to ozval se mi jiný, mnohem jemnější hlas, jako by z levého kouta pokoje od stropu vycházející, který mi pravil:

»Nestarejte se o to, co budete mluvit! Až budete potřebovati, bude vám dáno.«

A než jsem se vzpamatoval, stála přede mnou, jako by z mé ložní pokrývky vyrostlá, černá tabule, a na ni neviditelná ruka počala světelným, fosforeskujícím písmem psát a plnila tabuli řádku po řádce, až tabule byla plná. Hořejší řádky počaly po chvíli nahoře mizeti, zatím co dole přibývalo stále nových. Četl jsem spěšně, aby mi ani jedna řádka neunikla. Když pak neviditelná ruka přestala psát a tabule zmizela mi s očí, uvědomil jsem si, že to, co tu bylo přede mnou na tabuli psáno, je vlastně obsahem přednášky, k níž mne před chvílí neznámý hlas vyzýval. Vzápětí nato jsem usnul.

Ráno však, hned jak jsem se probudil, uvědomil jsem si jasně vše, co jsem předešlého večera zažil a co jsem slíbil. Zapamatoval jsem si i thema přednášky, ba i to, co jsem si z oné tabule vyčetl. Když ne všechno, tedy alespoň kostra této přednášky zbyla mi naprosto jasně v paměti, a to samo o sobě přesvědčovalo mne, že včerejší můj zážitek byl skutečností, a ne pouhou halucinací.

Proto také prvou mou starostí, jakmile jsem do kanceláře přišel, bylo zatelefonovati do Legie Malých, aby všechny zbylé lístky na připravovaný koncert Pražských učitelů rozdali místním nezaměstnaným, a to na můj účet.

Když jsem dostal do ruky denní poštu, byl jsem překvapen pozváním od poradního sboru Legie Malých na čtvrtek po Popeleční středě. Ale ještě větší překvapení čekalo mne kolem půl jedenácté hodiny dopoledne, kdy slečna přišla mi ohlásiti návštěvu dvou pánů.

Když jsem je přijal, představili se mi jako předseda a jednatel smíchovského spolku a žádali mne, abych ve středu večer přišel k nim přednáseti na thema, které mi bylo včera dáno. Udiven ptal jsem se jich, jak k tomu přišli, že mne zvou k přednášce, když jsem ještě nikdy nikde nepřednášel.

Oba návštěvníci dívali se nejistě jeden na druhého, jako by se sebe ptali, mají-li mi tuto záhadu vysvětliti. Konečně odhodlali se k tomuto sdělení:

»Jsme spiritisté. Včera měli jsme výborovou schůzi spolku, a po ní uspořádali jsme hned seanci. Při této seanci projevila se duchovní bytost, která nám pravila: „Právě v této chvíli byl vyvolen bratr nakladatel Kočí za nového kazatele. Dostal také již thema pro své první kázání, to jest pro přednášku, kterou má proslovit právě u vás na Popeleční středu.“ —

Na základě toho přicházíme vás k této přednášce pozvati.«

Ježto jsem se až do té doby nikdy spiritismem nezabýval, bylo mi vše velmi podivné. A když jsem jim vyprávěl svůj zážitek z předcházejícího večera, byli i oni velmi udiveni a upozornili mne na to, že podobným popudům z duchovna musí se vždy vyhověti.

Slíbil jsem, že přednáseti přijdu, a to v předpokladu, že je-li mi z duchovna dán tak významný úkol, bude mi dána také schopnost, abych úkol tento dovedl naplniti.

Na Popeleční středu večer, poněkud stísněn, vešel jsem tedy již před určenou dobou do sálu, naplněného lidmi, mladšími i staršími, prostými i inteligentními. Předseda uvedl mne k výborovému stolu a vybídl mne, abych se posadil vedle něho. Sotva jsem dosedl, vstala paní naproti mně sedící a podala předsedovi tužkou popsaný lístek. Ten si jej přečetl a předal jej

mně. »Bratře předsedo — četl jsem — upozorni pana nakladatele, že byla dnes u mne jeho nebožka maminka, která na můj dotaz kdo je, odpověděla: Jsem matka nakladatele Kočího, a protože vím, že s ním co nejdříve přijdete do styku, žádám vás, abyste mu vyřídila toto: On byl vyvolen za nového kazatele, ale bojí se, že nemá schopností k tomu. Ujistěte ho však, že se nemusí bát, protože vždy, kdykoliv bude mět přednášet nebo kázat, budou za ním stát tak vysoké bytosti duchovní, které mu vždy inspirací dají to, co má mluvit. Pozdravujte jej ode mne a řekněte mu, ať beze strachu vystoupí na podium.«

Blížila se již osmá hodina. Předseda mne upozornil, že bude již čas začít, a proto že bude dobře, když si ještě v poslední chvíli prohlédnu své poznámky. Když však ode mne uslyšel, že žádných poznámek nemám, byl celý uděšený.

»Jak, vy jdete po prvé v životě přednášet, a nemáte ani žádných poznámek k tomu, o čem máte mluvit?«

V odpověď odvolal jsem se na to, co mi bylo řečeno:

»Nestarejte se o to, co budete mluvit, až budete potřebovat, bude vám dáno.«

»A já skutečně věřím, že Pán mi dá —« dodal jsem k předsedovu uklidnění.

Když mne předseda doprovodil k podiu, rozhlédl jsem se po sále a zpozoroval jsem, že oči všech přítomných upřeny jsou na mne. Tu, nevěda ani proč, vyslovil jsem slova:

»Boží mír a klid budiž mezi námi.«

Hned po vyslovení těchto slov cítil jsem, jako by mi někdo kolem hlavy přes čelo uvázal hedvábnou stuhu, a jako bych měl na hlavě lehoučkou čepičku. Nerozmýšlel jsem se ani, jak přednášku začnu. Uložené mi téma rozvíjelo se přede mnou samo, a já mluvil půldruhé hodiny. Mnoho z přítomných při přednášce plakalo a po přednášce vyslechl jsem mnoho projevů uspokojení, nadšení, ba i díky za to, co si posluchači z této přednášky odnášeli.

Jeden student před maturitou děkoval mi za to, že jsem mu zodpověděl mnohé z jeho otázek, kterými se již dlouho bezvýsledně zabýval a marně hledal toho, kdo by mu je dovedl zodpovědět. K jeho díkům a nadšení přidalo se i mnoho dalších, a trvalo to hezkou chvílí, než předseda zjednal alespoň částečný klid a pořádek.

Náhle v pozadí síně po pravé straně vstala nějaká žena, která, jak jsem se později dověděl, mluvila v transu, a řekla:

»To není všechno. Příští středu bude pokračování.«

Odmítal jsem jakékoliv pokračování, ježto dostal jsem pouze jedno thema přednášky a dále nevím, co bych měl mluvit, ale žena umlčela mne dalšími slovy:

»Příští thema tvé přednášky bude: Přiblížme si Krista.«

Nezbylo mi, než pokorně přislíbiti, že budu příští týden přednášet opět.

Než jsem z první přednášky došel domů, tu již cestou dána mi byla znovu celá kostra přednášky následující, a tak jsem sám z údivu ani nevycházel.

Od té doby začaly se množiti žádosti o přednášky i z venkova. Na prvním místě bylo to Kladno a Moravská Ostrava, po nich pak celá řada měst jiných, zejména moravských. Když jsem se udiven ptal, jak to přijde, že zvou k přednášení mne, který na tomto poli působnosti je zcela neznám, všude bylo mi řečeno, že ve spiritistické seanci od duchovních bytostí dostali pokyn, aby mne k přednášení vyzvali.

Na svých cestách po Moravě dostal jsem se také do Kroměříže, kde po přednášce přišli ke mně tři jasnovidci a jedna jasnovidka. Všichni, a náhodou všichni úplně souhlasně tvrdili, že jakmile jsem vyslovil počáteční slova: »Boží mír a klid budiž mezi námi!« objevily se za mnou tři světlé bytosti, ze kterých vycházelo světlo. Prostřední z nich, celá bílá, byl stařec s dlouhým bílým vousem, který držel v levé ruce velkou, otevřenou knihu, pravou ruku položil na mou hlavu.

Jakmile se jeho ruka dotkla mé hlavy, ihned prý počalo vycházeti ze mne světlo. Zejména z očí vyzařovaly prý dva světelné proudy jako z reflektorů, které zalévaly světlem celé shromáždění. Při každém pohybu mé ruky, jako by jiskry z mých prstů odletovaly.

Byli prý to mí duchovní inspirátoři, kteří za mnou stáli. To, že je přímo viděli za mnou státí, vysvětlovalo jim, proč jsem schopen mluvit na jakékoliv téma úplně bez přípravy.

Totéž, co viděli tito jasnovidci v Kroměříži, viděla současně i jedna jasnovidka v Praze, která při mé přednášce v Kroměříži vůbec ani nebyla. Dovedla mi však přesně popsati sál, určití množství lidí i místo, na kterém jsem stál.

A když jsem nato přednášel ve Vsetíně, i tam místní jasnovidec tvrdil, že vidí totéž, co viděli v Kroměříži i ona jasnovidka v Praze. Tento poslední řekl mi pak:

»Bratře, to, co jsem viděl, to, co z tebe vychází, je ohromná duchovní síla, která ti umožňuje, abys léčil nemocné.«

Aby mi dokázal pravdivost svých slov, vedl mne hned do jedné rodiny, kde jsem měl léčiti. Jednalo se o dívku asi 15-ti až 16-ti letou, trpící padoucní. Vyhověl jsem tomuto přání, ale nevěděl jsem vůbec, jak se takové léčení provádí, nedovedl jsem také domyslet, jaký bude výsledek.

V okamžiku, kdy děvče bylo mi předvedeno, věděl jsem ihned, co mám dělati. Vložil jsem ruce na dívku a začal jsem se modlit, aby bytost, o níž mi bylo sděleno, že dívku tuto ovládá, odstoupila. Dívce se opravdu okamžitě ulevilo, a jak jsem se později dověděl, byla i nadále úplně zbavena své těžké choroby.

To byla první nemocná, kterou jsem po tolika letech opět léčil, a s úspěchem.

Po mém návratu domů čekalo mne zde pozvání znovu do jedné spiritistické seance, kde jsem již několikrát před tím byl. Vyprávěl jsem tam své zážitky ze Vsetína. Mezi přítomnými byla žena, která byla na levé oko úplně slepá. Žena vypravovala, že asi ve čtrnácti letech, kdy byla znovu očkovaná, přenesla si neopatrností ze svědicí ranky očkovací sérum do oka, které se potáhlo zelenou blankou a od té doby bylo slepé. Již třikrát byla operována, ale bezvýsledně. Jakmile uslyšela, co jsem vyprávěl o léčení, prosila mne hned, abych ji léčil také.

»Milá paní, řekl jsem, to je věc příliš zastaralá, na to se já neodvažuji.«

Sotva jsem tato slova vyslovil, uslyšel jsem hlas neviditelné bytosti:

»Cožpak uzdravuješ to ty? To uzdravuje Bůh, a u Něho je to možné.«

Sklonil jsem pokorně hlavu a prosil Boha za odpuštění, že jsem jen na okamžik byl v takových pochybnostech a řekl jsem:

»Bude-li to vůle Boží, budeš viděti.«

Vložil jsem obě ruce, s prsty těsně semknutými, na její oko a prosil jsem Pána, Ježíše Krista, aby této paní navrátil opět zrak. A když jsem pak stáhl ruce z oka dolů, tu ke svému úžasu zpozoroval jsem, že zelená blána z oka zmizela. — Žena položila si ruku na pravé oko, aby se přesvědčila, zda skutečně na levé oko vidí, a vykřikla radostí:

»Stal se zázrak — já vidím.«

Sepjala ruce a děkovala Bohu za tuto milost, a všichni účastníci slzeli dojetím nad tímto zázrakem Božím.

Plna štěstí a radosti vyprávěla o tomto zázraku, který se s ní stal, všem svým přátelům a známým, tedy i v domě, ve kterém bydlela. Tak dověděla se o tom i v témže domě bydlící žena, která byla hluchá. Prosila hned uzdravenou, aby se za ni přimluvila a pomohla jí dostat se ke mně k léčení. Vyhověl jsem jejímu přání a pozval jsem ji, aby přišla ke mně do kanceláře.

Hluchá žena přišla, a já vložil ruce na její uši a prosil Pána za její uzdravení. Když jsem po třetí stáhl své ruce z uší dolů, vykřikla pojednou:

»Slyším rámus, jistě jede tramvaj!«

Skutečně, bylo tomu tak. Od té doby chodívala pilně na moje přednášky, a na důkaz, že dobře slyší, sedávala vždy až v poslední řadě. Nabízela mi, že je ochotna každému podati důkaz o svém uzdravení.

Odmítl jsem s díky její ochotu. Nepotřebuji reklamy. Přitom však nemohu zabránit tomu, aby každý z těch, kdož byl mým prostřednictvím uzdraven, nepovídal o úspěchu mého léčení mezi svými známými. Ti sami se pak již postarají o to, abych nezahláel.

Mezi mnoha pacienty požádal mne o léčení také jeden muž, který byl ochrnut na nohy. Lékaři konstatovali různé příčiny tohoto onemocnění, jednak tabes, nebo paralysu, nebo vysychání míchy, jejich diagnosa nebyla shodná.

Šel jsem k němu. Ležel v posteli jako Lazar a nařikal. Byl ještě mlád, a takto odsouzen byl k úplné nečinnosti. Nevěděl jsem sám, kde vězí příčina. Prozařoval jsem mu nohy, ale výsledek se neukázal žádný.

Po tomto bezvýsledném léčení dostal jsem pozvání do spiritistického kroužku, tentokrát s poznámkou, že jakási bytost ze záhrobí přeje si se mnou mluvit. Když jsme zasedli a medium přišlo do transu, přihlásila se bytost, která se představila jako záhrobní lékař, který dle všeho za svého života byl vynikajícím lékařem. Bytost tato mluvila ke mně a řekla:

»Bratře, ty budeš nyní stále více a více léčit, a mnohdy přijdou ti i takové případy, se kterými si nebudeš věděti rady, tak jako s posledním svým případem ochrnutí nohou. Chod' sem pravidelně, a sdělíš-li mi všechny podobné případy, v nichž si nebudeš jist, poradím ti, jak každý jednotlivý máš léčit. U onoho nebožáka, který nemůže chodit, prozařoval jsi mu nohy, ale choroba jeho není v nohách, nýbrž v páteři. Člověk ten upadl a nalomil si páteř. Při tomto úraze praskla mu pokožka míchy, a z oné ranky vytéká mu liquor (tuk z míchy) a ten se mu usazuje dole mezi 2—3 obratlem. Tam tvoří se vypouklina, jako malý polštářek. Z počátku kůže usazeninu vstřebává, ale později, když už je jí přesycena, přestává ji vstřebávat a tuk se tam hromadí. Tím napíná se kůže a obsah polštářku vtlačuje se mezi obratle a přiskřipuje míchu. Tím se pak přerušuje spojení nervů z míchy do nohou, následkem čehož nervy pomalu odumírají, a to od palců u nohou počínaje nahoru. Dojde-li toto umrtvování až ke kolenům, pak postižený má již chůzi velmi nejistou, dojde-li až nahoru, ochromne úplně. Takový případ musíš léčit takto: Silou duchovní, která ti z dlaní vyzařuje, prozáříš místo, kde je pokožka míchy prasklá. Následkem tvého prozáření se ranka zacelí, a pak nemocný musí zůstat asi 12—14 dnů v klidu, aby ranka mohla zarůst úplně a další liquor nemohl vytékat. Ranku najdeš snadno. Jdi dlaní od hořejška páteře dolů, pomalu, a dávej dobře pozor. Na kterém místě začne ti silněji vycházeti z dlaní duchovní síla, na tom místě je ranka.

Jakmile přijdeš dlaní svou na poraněné místo, pacient sebou škubne, protože vyzařovaná síla dotkne se přímo otevřených nervů. Zachová-li pacient přesně určenou dobu klidu, v níž by páteří nepohnul a ranka mohla srůst, pak nezbyvá již nic jiného, než usazeninu na dolejší části páteře rozmasírovati. Nesmí se však masírovati přes páteř, protože usazenina by se vtlačila ještě více mezi obratle a stav by se tím ještě zhoršil, nebo také mohla by se, po doteku páteře, zanítiti kost. Takový zánět kosti je velmi bolestivý, a proto musí se masírovati velmi opatrně, nejlépe za dozoru lékaře. Palce rukou musí se položit asi tři centimetry od sebe, aby se páteře vůbec nedotýkaly a odshora dolů vytlačovati usazeninu napravo i nalevo pod novou kůži, která vytlačený liquor v sebe vstřebá. Tato masáž má se konati ráno a večer, vždy asi desetkrát odshora dolů. Po 4—6 týdnech uvolní se pod kůži místo, do kterého pak při pohybu páteře vnikne zbytek liquoru, který tlačí na míchu, a tím se nervy uvolní. Toto uvolnění způsobí pacientu okamžitou bolest, která postupuje v nervech, zejména nervem ischiasovým, a to od páteře až dolů do palců. Ale to jest již bolest radostná, neboť svědčí o tom, že léčení se zdařilo. Pak již se pacient může pokusiti o chůzi.«

Po této radě záhrobní lékař vybědl mne, abych k dotyčnému pacientovi šel ještě jednou a slíbil mi, že půjde se mnou a že mi po prvé přidrží ruku na místě, kde pokožka míchy je prasklá.

Skutečně také, když jsem po druhé k tomuto nemocnému přišel a položil pravou dlaň na páteř nahoře a táhl dolů, ucítil jsem, když jsem byl asi uprostřed páteře, jako by mi neviditelná ruka přidržela moji ruku, ze které v téže chvíli vyzařovala mocněji duchovní síla. Pacient se také

ihned prohnul a potvrdil mi, že cítí, jako by jej někdo na jednom místě páteře, a to přímo na míše, páčil jako žhavým želízkem. Bohu díky, člověk tento za několik neděl skutečně chodil. Od té doby měl jsem mnoho podobných případů, které z převážné většiny končily podobným úspěchem. V jednom případě jednalo se o vrchního finančního radu v B., který mohl chodit okamžitě. Když jsem mu totiž ukazoval, jak se má dáti masírovati, tu usazenina, jako stydlé sádlo, vyklouzla z prostorů mezi obratly ihned. Když jsem uvolnil přitisknuté palce, sedlina nevyklouzla již zpět na své místo mezi obratle, nýbrž zarazila se o obratel. Tím byla ihned uvolněna mícha, a pan vrchní rada pocítil okamžitě bolesti v nervech, do nichž se patrně dostávala krev. Za chvíli, když se prvé bolesti utišily, na moje vyzvání nemocný vstal a chodil. Tento případ vyvolal v B. velkou sensaci, neboť všichni byli zvyklí, že tento pán vozen byl do kanceláře vozíkem a přenášen v křesle — a teď ho najednou potkávali, jak si vesele vykračuje a drží v ruce jednu berlu, druhou nese mu jeho choť.

Zajímavost jest, že páni lékaři, s nimiž jsem o těchto případech mluvil, přiznávají sami, že jsou to věci pro ně neznámé. Jak jsem zjistil, nejdále dospěl tu pan prof. Petřivalský v Brně, který se domníval, že usazenina pod kůží je nádor a zjistil zcela správně, že ten tlačí na míchu a přerušuje spojení nervů. Kdyby tento, tak vynikající vědec, znamenitý profesor a lékař, byl u svého pacienta, o něhož se jednalo, rozřízl jen kůži, aby se přesvědčil, co pod ní je, jistě by pak již dalším studiem našel i možnost, aby se tyto těžké choroby daly léčiti i vědeckým způsobem lékaři z povolání.

Jak mi bylo pacienty v několika případech sděleno, dělávají na klinikách tak zvané punkce, aby zkoušeli obsah míchy. Velmi často se však stává, že touto punkcí se pacientův stav velmi zhorší a toho by mohli býti pacienti ušetřeni.

Uvádím tyto detaily úmyslně, aby si páni lékaři, kteří mají jistě nejlepší vůli nemocným pomoci, všimli blíže těchto případů, aby mohli opravdu pomáhati, jak k radosti pacientů, tak k radosti své vlastní.

Po vydání této knihy v prvním vydání měl jsem příležitost léčit, a to s plným úspěchem, choť jednoho docenta lékařské fakulty, a ten mi řekl, že lékařsky se nedá tato choroba léčit a to z těchto důvodů: Předně nedá se zjistit ani roentgenem ta ranka na pokožce míchy, a kdyby i to bylo možné, nemá žádný lékař možnost, aby ranku něčím zacelil, nebo umožnil její srůst; toho prý dá se docílit jen tou silou, která vychází z mých dlaní.

Dnes dotyčný pan docent je primářem nemocnice v H. a posílá mně pacienty s touto chorobou, protože mu záleží na tom, aby všichni pacienti byli tak uzdraveni jako jeho choť, která po dvouletém ochrnutí obou nohou mohla za 6 neděl po mém léčení bezvadně chodit a jak mi dvakrát sama potvrdila, mohla pak podnikat dokonce i turistické pochody 6—8 hodin trvající. Od tohoto prvního poučení, které se mi dostalo od záhrobního lékaře, měl jsem příležitost častěji přijímati jeho pokyny a rady. Tímto způsobem naučil jsem se mnoho. S jeho pomocí podařilo se mi vniknouti i do případů velmi složitých a poznati skutečné příčiny různých chorob, které mi byly dříve úplně neznámy. Tento můj neviditelný rádce zůstává dojísta stále se mnou, neboť velmi často se mi stává, že, ač nevím, co pacientovi chybí, nebo v případech, kdy mi pacient udává jinou, lékařem stanovenou diagnosu, tu náhle jako bleskem projde mi hlavou poznání pravé příčiny choroby. Jest to dojísta dílo mého vzácného rádce — záhrobního lékaře, který telepaticky přenáší do mého vědomí to, co mám věděti.

I z jiné strany mám potvrzenou možnost podobného přenášení diagnosu, které se neděje jen u mne. Znájí je dobře i lékaři sami. Mluvil jsem dokonce s jedním, velmi vyhledávaným lékařem, který si dlouho nemohl vysvětliti, jak to přijde, že se mu vždy tak rázem dostává do vědomí přesná diagnosa. Až teprve posluhovačka na klinice, která byla náhodou jasnovidkou, prozradila mu, kdo chodí s ním navštěvovati jeho pacienty. Byl to zvěčnělý profesor M., velký lidumil, který jistě jen ve své touze prospívati lidstvu i nadále, pokračuje tímto způsobem ve své ušlechtilé činnosti.

Ale vrátíme se znovu k historii vzniku mého léčení. Po prvých začátcích a docílených výsledcích, které se objevily buď v nápadném zlepšení nebo úplném uzdravení i z mnoho let trvajících chorob, přicházeli stále noví a noví lidé s prosbami, abych je léčil. Ten, komu bylo pomozeno, pověděl to dál, a tak měl jsem stále dost práce v tomto směru, aniž by se byla veřejnost dověděla něco oficiálně.

Až na podzim roku 1924 objevil se v Národních Listech článek, nadepsaný: »Víra tvá tě uzdravila.« Článek tento zabýval se případem jednoho muže v Anglii, který léčil vkládáním ruky a uzdravoval tak ochrnuté a vyléčil i mnoho případů srdeční vady. Tímto způsobem léčení nepodařilo se mu však uzdravit každého. Tak na příklad z 98 slepých, k jejichž léčení byl pozván do ústavu slepců, nevléčil ani jednoho.

Případ tohoto léčitele vzbudil v pražských kruzích mnoho pozornosti. Jeden můj přítel nemohl se zdržeti, aby redaktoru Národních Listů neprozradil, že i v Praze je někdo, kdo podobným způsobem vyléčil již nejen několik, nýbrž do té doby již na 2000 případů. Tímto způsobem dostala se do novin první zmínka o mém léčení, k níž bylo připojeno jen stručné vyličení několika případů uzdravení.

Neprál jsem si toho. Ba naopak, prosil jsem, aby mé jméno nebylo uváděno. Netoužil jsem po tom, dělati svému léčení jakoukoliv reklamu. Bylo dost těch, kteří se na mne s vírou obraceli, byvše upozorněni těmi, kteří účinky mého léčení sami na sobě poznali. Nebylo však v mé moci, abych zabránil otištění této zprávy.

Nezůstala bez účinku. Byl jsem sám nemálo překvapen, když jsem z nápadně rozmnožených žádostí o léčení poznal účinek tohoto prozrazení svého léčení. Tato zpráva v novinách pobouřila však i kruhy spiritů v Praze, a byl jsem jimi požádán, abych speciálně pro ně o svém léčení přednášel. Vyhověl jsem jejich přání. Předpokládal jsem, že budu mluvit jen pro uzavřený kroužek spiritů a netušil jsem, že se této přednášky účastní i širší veřejnost.

Byl jsem nemálo překvapen, když v Merкуру, kde jsem měl přednáseti, našel jsem sál přeplněný lidmi. Mezi nimi byli i ti, kteří byli mnou uzdraveni, a ti, když jsem uváděl jejich případ, nedovedli se zdržeti, aby před celým shromážděním své uzdravení nepotvrdili. Tak se stalo, že když jsem mluvil o ženě, která byla na jedno oko slepá a po mém léčení vidí, vstala tato žena a prohlásila:

»Já jsem ta slepá, která nyní znovu vidí.«

A když jsem uváděl případ ženy hluché, která po mém léčení slyší, povstala i tato žena a prohlásila, že jsem jí svým léčením vrátil sluch.

To byly okamžiky vzrušení, které nezůstaly bez účinku na všechny přítomné. V blízkosti obou těchto žen seděl také učitel a spisovatel Ed. Štorch, který své dojmy z této přednášky shrnul ve článku, který otiskl pak v časopise »28. říjen«. Jeho článek »Pražský divotvorce«, otištěný dne 23. února 1925, uvádím zde doslovně:

»Před sto léty byl by býval telefon nebo radiový rozhlas pokládán za zázrak. Dnes hotoví si čipernější studenti přijímací stanice a pěkně vám všechno vyloží. Vědecký pokrok odstraňuje zázraky, t. j. vysvětluje je přirozenou cestou. Dochází i na známé zázraky Ježíšovy, kterýmž se podnes miliony lidí podivují. Mnohé z Ježíšových zázraků dovedeme si již dobře vyložit. A snad dojde i na objasnění zbývajících záhad.

V našem středu, v Praze, žije podivuhodný muž, B. K., v soukromém zaměstnání známý nakladatel populární literatury. Léčí těžké neduhy trpících lidí jako kdysi Ježíš. Modlí se nad nemocnými, vkládá ruce na ně a hluší slyší, slepí prohlédají, ochrnutí povstávají z lůžek svých a berly odhazují...

Byl jsem ve čtvrtek, 19. t. m. přítomen přednášce, kde p. B. K. referoval o své divotvorné činnosti. Sál Merкуру byl neobyčejně navštíven, lidu namačkáno. Pan K. mluvil prostě, upřímně, bez jakéhokoliv pathosu. Úvodem pravil, že si neprál, aby byl uveden na veřejnost, ale v jednom deníku bylo nedávno ukázáno na jeho činnost, a tu aby zamezil šíření lichých

zpráv a fantastických povídek, odhodlal se před svým odchodem do ciziny veřejně povědět, kterak své nemocné léčí.

Začal sám u sebe. Pod vlivem filosofické četby a stykem se spisovatelem G. stal se pantheistou a hloubavým náboženským člověkem. Vírou vyléčil se z těžké anginy. Pak svou dcerušku, těžce ochrnutou po difterii, uzdravil modlitbou a vkládáním rukou. Co vypravoval pak o vyléčení cizích lidí, vzbudilo v posluchačstvu ohromné vzrušení. Někteří z uzdravených byli přítomni v sále a dosvědčovali pravdivost slov našeho divotvorce.

Pan K. při svých zájezdech do Kladna vyléčil na sedm set nemocných. Za jednu neděli až 85 případů. Mezi nimi i takoveto: Přivezli mu ubožáka v bedně, po sedm let úplně ochrnutého. Pan K. jej vkládáním rukou pozdravil a dnes ten člověk pracuje v hutích... Hluchému děvčeti přikryl dlaněmi uši a děvče slyšelo. Přišli k němu tři slepci, dva slepí manželé a legionář invalida. Pan K. vkládal na ně ruce a slepci jeden po druhém prohlédli... Jejich jásavé výkřiky, že rozeznávají nábytek, že vidí na stěně obrazy, dojímaly venku čekající lid až k slzám.

Manželka ředitele velké banky trpěla po dvacet let strašnými bolestmi revmatickými, takže nemohla se pohnout ani chodit. Pan K. ji svým způsobem za tři návštěvy zcela vyléčil. Hned po prvé návštěvě mohla nešťastná paní se postavit a přejít pokoj. Dnes je úplně zdráva. Podobných případů těžkého revmatismu vyléčil množství. Nejlépe se mu daří léčení srdečních vad. Ale vyléčil i beznadějnou rakovinu, vnitřní nádory, přeraženou páteř a podobné případy, ve kterých se doposud spoléhalo jedině na operaci. Znamého pražského operního zpěváka vyléčil ze 4% cukrovky a vrátil tím nešťastného herce - zpěváka, který při své chorobě ztratil hlas, životu a divadlu. Nelze tu uvádět obšírný výčet uzdravených pacientů, jest jich již předlouhá řada 3.700 osob, mezi nimi i sami lékaři. Pan K. omezil se také jen na předvedení charakteristických případů. Přednesená fakta vzbudila úžas. Posluchači se domnívali, že opravdu žijí v době Kristově, kdy na slovo jeho otvíraly se uši hluchých, oči slepých, klouby ochrnutých. Na jednom místě přednášky vykřikla žena, nedaleko mne sedící: »Já jsem ta hluchá, která teď slyší!«

Od žádného pacienta nepřijme pan K. odměny. Léčí nemocné z lásky k lidem. Je ovšem k němu velký nával, takže pacient musí čekat měsíc i dva, nežli přijde na řadu.

Překvapující způsob této léčby vzbudil po Praze i jinde velký zájem. Je to případ neobyčejného člověka, nadaného velikou sugestivní mocí. Odborníci měli by jeho způsob studovat k blahu tisíců trpících. Nelze popírat, že pan K. skutečně vyléčil množství nemocných, s nimiž si dosavadní věda lékařská nevěděla rady. Je tu tedy příležitost k velikému pokroku v lékařství. Snad se podaří vysvětliti úspěchy pana K. a vědecky je zužitkovati.

Živá bytost vyzařuje neviditelné paprsky a vysílá vlny na velké vzdálenosti. Jsou lidé v tomto směru velmi citliví. Živý magnetismus není jen bajkou. Může se nalézt člověk, který vysílá velmi mocné paprsky a vlny, takže může za jistých okolností způsobiti značné vzrušení v nervové soustavě druhého člověka. Působí-li přitom současně silná sugesce, může dojít i k tak prudkým otřesům, že jejich vlivem přestanou bolesti, nebo ochrnutá ruka povolí a — uzdravení je na cestě.

Pan K. je dobrý člověk. Není šarlatán, není v něm falše. Ale ovšem, neběží tu o žádné zázraky. Léčení sugescí je již známo a jistě — po náležitém probádání — bude možno zkušeným lékařům uzdravovati i tak těžké případy, jako se podařilo zvláště nadanému p. K.

Pan K. sám nedovede vysvětliti tajemnou sílu, vyzařující z jeho dlaní. Říká, že v něm působí nějaká božská síla, a že Bůh uzdravuje lidi jeho prostřednictvím. Ovšem, nevěří v Boha církevního. Ale i jeho filosofický Bůh jest jen pouhé jméno pro Neznámo. Zatím tedy nedovedeme ještě dobře vyložiti senační úspěchy našeho divotvorce. Avšak věc sama rozhodně zaslouží si nejbedlivější pozornosti odborných kruhů, a bylo by hříchem na zástupech trpících nemocných odbývati snad léčebnou metodu pana K. posměchem nebo ignorováním.

Věc je velmi vážná, tisíce uzdravených svědků a hluboce rozrušenou veřejnost nelze umlčeti. Kdo přinese jasno?»

Jistě že ani pisatel tohoto článku sám netušil, jakou sensaci článek ten způsobí. Dva dny a dvě noci tisklo se číslo »28. října«, v němž článek tento byl otištěn, a stále bylo exemplářů málo. Důsledek tohoto neobyčejného zájmu veřejnosti objevil se také na jiné straně.

Hned v prvním týdnu po otištění tohoto článku dostal jsem přes 14.000 dopisů, v nichž jsem byl o léčení žádán. Na Masarykově nábřeží před mým závodem shromáždilo se jeden den přes 6.000 nemocných, kteří se ke mně chtěli dostat. Zastavili celou pasáž po celé šíři nábřeží, takže ani električky nemohly jezdit a znemožnili všechen provoz. Musela zakročiti policejní stráž s úředníkem v čele, ale ani na jejich výzvy zástup se nerozcházel. Službu konající úředník šel tedy ke mně s prosbou, abych alespoň vyšel ven a čekajícím řekl, že není možné, abych všechny najednou léčil. Vyhověl jsem tomuto přání a požádal shromážděné, aby se obraceli na mne písemně, že budu na každý den vydávati tolik vstupenek, kolik nemocných budu moci za den léčiti. To teprve pomohlo, že se lidé rozešli a byl opět pořádek.

Věnoval jsem pak svému léčení každé odpoledne, léčil až do večera, a v těch dnech míval jsem 70—80 pacientů denně, zatím co spousta netrpělivých nemocných čekala, až na ně dojde řada, aby mohli přijíti k léčení i oni. Dále pak byly to redakce pražských i venkovských listů, které chtěly pro sebe získati bližší podrobnosti o mém léčení, a tak i z této strany byl jsem zahrnován spoustou návštěv a dotazů. Redaktor »28. října«, který si vyžádal rozmluvu se mnou, uveřejnil pak ve svém listě celou sérii článků, z nichž se veřejnost dověděla další podrobnosti o mé činnosti.

Bude jistě na místě, abych k úplnosti celé historie otiskl zde i tyto další články, v nichž se nejlépe jeví ohlas veřejného zájmu o duchovní léčení.

První článek otištěný v »28. říjnu« v sobotu dne 27. února 1925.

NÁVŠTĚVA U PRAŽSKÉHO DIVOTVORCE

(Z rozmluvy s p. Bedřichem Kočím, nakladatelem, Praha I., Masarykovo nábřeží 14.)

V minulé dny přinesli jsme v našem listě článek z pera p. učitele Ed. Štorcha o přednášce nakladatele p. Bedřicha Kočího, který je nadán obzvláštní sugestivní mocí, že svým vlivem uzdravuje nemocné a léčí trpící. Stať naše vzbudila v kruzích široké veřejnosti takový zájem a rozruch, že jsme denně zahrnováni telefonickými dotazy, dopisy ze všech krajů a od lidí nejrůznějšího povolání i stavů a žádání o dodatečné zaslání čísel našeho listu ze dne 23. února t. r., kterých, žel, více nemáme a otiskujeme proto podstatnou část oné stati zde dnes pro zajímavost znovu, abychom vyhověli tak projeveným přáním z kruhu našich čtenářů:

(Následovalo otištění článku, který je již shora uveden, a proto jej znovu netřeba opakovati.)

Povzbuzeni tímto nevšedním zájmem, informovali jsme se na různých stranách a bylo nám skutečně potvrzeno, že p. Bedřich Kočí nadán je zvláštní, nevysvětlitelnou silou, kterou působí tak pronikavě, že celá řada jedinců, jichž je dnes tisíce, děkuje mu za své uzdravení. Pan Bedřich Kočí pořádá v poslední době přednášky, které budí neobyčejný zájem, a ač by rád, nemůže z fyzických důvodů vyhověti ani všem pozváním a musí další žádosti o přednášky na delší dobu odmítati.

Abychom alespoň částečně uspokojili zvědavost široké veřejnosti, navštívili jsme včera dopoledne pana Bedřicha Kočího v jeho pracovně a vyžádali si jeho interviu.

Pan B. Kočí přijal našeho spolupracovníka s nevšední laskavostí, ač před pracovní tísnilo se na sta nemocných, kteří se dožadovali jeho přijetí a rozmluvy.

»Vidíte, takhle to vypadá u mne denně. Na sta lidí přijde, abych se pokusil uzdravit je. Nemohu přijati však více nežli 25 návštěv, a dnes již vydávám pořadové lístky, dle nichž se dostanou dnešní žadatelé na řadu až v květnu. «

»Kdy jste objevil onen léčivý dar v sobě?« — osměluji se ptáti.

»Bylo to v roce 1909, kdy mi zemřela matka, kterou jsem měl velice rád. Rozrušen, duševně zlomen, musil jsem odjet z prostředí, kde mi ji vše připomínalo. Rozhodl jsem se jeti k moři do Abbazie. Na cestu vzal jsem si nějakou četbu a mezi jinými i knihu, ve které nabádá tento nedoceněný a vzácný spisovatel, jak máme žít ušlechtilým životem, chceme-li nabýti zvláštních, pozoruhodných sil, které nás vedou k duševní vyrovnanosti, štěstí a dávají nám sílu nejen k ovládní sebe, nýbrž i vyšší možnost působiti na jiné.« Zamíloval jsem si Krista a pravé učení Kristovo. Učení to bezměrné lásky, dobroty a všelidství. Navštívil jsem Řím, studoval evangelium a čím dále tím více jsem nabýval přesvědčení, že veliká a ryzí pravda je ve slovech evangelia Janova, XIV. kap. 12. verš:

„Kdo ve mne uvěří a za mnou půjde, bude konati tytéž skutky jako já, ba nad to i větší.“

»Kristus jistě nelhal a kdo se řídí pravým jeho učením a jde cestou nezištnosti, chudoby a pokory, ten se nemůže zklamat. Ten najde v sobě sílu, aby odhodil všechno pozlátko falešného života a postavil se do služeb trpícího lidstva a ukazoval druhým, dosud bloudícím a nenalézajícím, pravý směr, cíl a cestu.«

Pokračování tohoto článku otištěno bylo dne 28. února 1925.

PO STOPÁCH PRVNÍHO KŘESŤANSTVÍ

»Řím mne však zklamal. V nynějším Římě nenacházel jsem to, co jsem tam hledal. Všude, je pravda, šel jsem po stopách starého původního, prvního křesťanství. Minulost zanechala tu své nesmazatelné stopy, než to, co jsem tu našel, není křesťanství — ale obchod, který si z učení Kristova vytvořila římská církev.

Nemáte ponětí, jak trapně na mne působily veliké církevní velikonoční slavnosti, jak římské chrámy, vystavěné ze zrušených staropohanských chrámů. Jak bolestně a tísnivě hrobka apoštola Petra, pompa vysoké hierarchie, a jak člověk tu v prostředí věčného města, jda po stopách prvního křesťanství, čím dále tím více viděl, jak se církev odcizila původnímu učení Ježíše Krista. Než to je jiná kapitola a unavoval bych vás příliš, kdybych vám chtěl vyličovati, jaký obrodný proces se ve mně odehrával. Tady, procházejete katakomby, procházejete chrámem sv. Petra, Vatikánem, nejrůznějšími kostely a chrámy, přenášeje se v mysli nazpět do dob prvního křesťanství, uvědomoval jsem si čím dále tím více, jak veliká, nesmrtelná je pravda ve slovech Kristových:

„Víra tvá tě uzdravila,“ a jak neskonale veliké a široké možnosti leží v nás, odhodíme-li vše pozemské, začneme-li žít duchovním životem a jdeme-li cestou, kterou lidstvu ukázal Kristus. Leč tou pravou a neklíkatou cestou, a ne tou, jak ji upravil Řím, jak nám ji ukazuje církev a kněžstvo. Cestou konání všelidské lásky, dobra a milosrdenství.

Než tak, jak hlasatele této nauky křižovali za dávných dob, tak křižovali by je i dnes, protože vývoj lidstva šel by jinými cestami, než jakými jde, kdyby zvítězila láska, pokora a milosrdenství Boží na zemi.

Vidíte, na Kladně uzdravil jsem na tisíce lidí — jděte a ptejte se, a každý vám to potvrdí, a přece tam o mně hlásali z kazatelny, že „přišel Antikrist, který se rouhá, tvrdě o sobě, že uzdravuje nemocné a choré jménem Kristovým.“

A přece skutečnost mluvila pro mne. Ne sta, ale tisíce uzdravených. Je tu třeba slov a vysvětlování? Ne slova — ale skutky mluví.

A tak jako mám své přátele na Kladně, tak mám je i v Pardubicích a v Chocni, kde 14. února t.r. po své poslední přednášce uzdravil jsem 145 lidí. Tak mohl bych vám jmenovati celou řadu případů i svědků a všichni potvrdili by vám jedno a totéž, že pod mým vlivem a mým přičiněním získali ztracené zdraví.

»Jak léčíte nemocné? « — táži se dále.

»Pod vlivem filosofické četby stal jsem se pantheistou a hloubavým náboženským člověkem. Žiji čistě, žiji střídme a vystříhám se alkoholu. Z mých dlaní vyzařuje tajemná síla, síla, kterou Bůh uzdravuje mým prostřednictvím nemocné.

Mé dlaně vyzařují tajemný, teplý proud, neznámé nám dosud tajemné energie, veliké síly a léčivosti, který mi umožňuje i na jistou vzdálenost určití diagnosu a vkládáním rukou, modlitbou a sugestivním vypětím mysli k přání, aby nemocný byl uzdraven, uzdravuji ihned na místě.

»Promiňte, pane nakladateli, jak se k vám staví lékařská komora?«

Mohu vám říci jen jedno:

Jsou i lékaři, kteří ke mně poslali své pacienty, kde jejich úsilí zklamalo. Měl jsem dokonce i případ, kdy ke mně přišel na zapřenou jeden lékař z Karlína, kterého jsem rovněž uzdravil. Pomohl jsem i pánům z vysokých úřadů, kteří se dlouho marně dovolávali lékařského uzdravení, a (jmenoval mi jednotlivce, od nichž si teprve vyžádáme příslušného potvrzení.)

Měl jsem i případ, pokračuje dále p. Kočí, kdy léčil jsem známého doktora theologie, který dlouhá léta byl trápen urputnou nemocí. Po mém zákroku a vyléčení pravil mi týž:

„Jsem uzdraven. To je zázrak a já teprve dnes věřím, že Kristus dělal zázraky.“

»Promiňte, pane doktore, čemu jste se po tolik let učil, když teprve nyní věříte v zázraky?« — ptal se ho s příděchem žertovné ironie náš divotvorce.

»Čemu přikládáte onu tajemnou, léčivou moc a sílu? « — dotazují se dále

»Věřte. Věřím prostě v Krista. Věřím v jeho učení. Věřím v pravdivost jeho Slova:

„Véra tvá tě uzdravila.“«

ČLÁNEK, K NĚMUŽ OTIŠTĚNA BYLA I MOJE PODOBIZNA, VYŠEL DNE 2. BŘEZNA 1925

»Nejsou to jen klerikálové, kteří se staví proti mně a kteří mne prohlašují za Antikrista, ale jsou to i socialisté, kteří mi nadávají šarlatánů, černých klerikálů a roztrušují a tvrdí o mně, že jsem klerikály podplacen, abych nadháněl vodu na jejich mlýn. Vidíte však z mé rozmluvy nejlépe, že nejsem ničemu více vzdálen než klerikalismu. Jdu svou cestou, cestou, kterou mi káže jít můj vnitřní hlas a můj Bůh není oním Bohem, s kterým se kupčí a v jehož jméně se páchají křivdy, války a tisíce bezpráví.«

»Mohli byste mi jmenovati některá jména lidí, jimž jste pomohl a jež jste uzdravil?« — táži se dále.

Načež mi p. Kočí udává řadu jmen, lidí to nejrůznějších povolání i sociálního postavení, kterým dle jeho tvrzení měl pomoci a kteří hledavše u něho pomoci, byli jeho sugestivním vlivem uzdraveni.

»Jaké jsou vaše další plány?« ptám se dále.

»Pro nejbližší dobu, jsa vyčerpán, unaven, potřebuji především klidu a odjedu proto v nejbližších dnech do Itálie, abych nabral nových sil. Jakmile se vrátím, budu pokračovati ve svém započatém díle. Čeká mne ještě mnoho práce. Mnoho je ještě trpících. Mnoho hledajících. Po svém návratu, osvěžen, s novou chutí, novou láskou budu pracovati pro dobro trpících. Zatím, co budu mimo domov, zpracuji si své přednášky, upravím je a doplním.«

»Na jaká thema přednášel jste až dosud?«

»Měl jsem již celou řadu přednášek, které vesměs, ať byly konány v Praze nebo po českém a moravském venkově, budily nevšední zájem a pozornost. Až dosud přednášel jsem:

„Co jsem poznal, když jsem se stal abstinentem?“

„O příčinách chorob lidských.“

„Po stopách prvního křesťanství.“

„Véra tvá tě uzdravila.“«

Tím byla naše rozmluva ukončena. Náš spolupracovník poděkoval za laskavé informace, rozloučiv se s p. Kočím, uveřejnil s jeho svolením tyto statě v zájmu širšího obecnstva —

bez každé tendence — neb je jisto, že věc je příliš vážná, takže ji nelze odbyti tvrzením, že tu jde o šarlatána. Je na povolaných kruzích, aby se přesvědčily a zaujaly k přednáškám a tvrzením p. Kočího — své stanovisko. Mlčením, podceňováním ani nadáváním „na hloupost lidskou a bezmeznou důvěřivost“ se tu nic nespraví. Již Hamlet pravil: »Mezi nebem a zemí jsou věci, jež mysl lidská nepochopí a rozum lidský nezbádá ...«. Jsou tu někteří jednotlivci vládnoucí těmito silami a je na vědě, aby se snažila je studovati, odhaliti a využití k dobru a ve prospěch trpícího lidstva.

Všechny ty pak, kdož se nás dotazují na adresu, kdož nás žádají o umožnění přístupu, kdož nás prosí o rady, odkazujeme přímo na p. Bedřicha Kočího, Praha I., Masarykovo nábřeží 14., neboť náš list, puze pouze nevšedním zájmem, který vyvolala stať o jeho přednášce, ze žurnalistické povinnosti a smyslu pro aktuálnost, vyžádal si další přímé informace od p. Kočího, aby je sdělil čtenářstvu, které tak kromobyčejný zájem o pražského divotvorce projevilo.

Po této trojici článků následoval dne 4. března téhož roku článek další, rovněž v deníku »28.říjen«, který zde rovněž doslovně uvedu:

PŘEDNÁŠKA PRAŽSKÉHO DIVOTVORCE

Velký sál »Národního domu« na Král. Vinohradech přeplněn posluchači. Po chodbách a před »Národním domem« tísní se ti, kdož by si rádi poslechli p. B. Kočího.

Na chodbě před sálem nemocní, chromí a trpící čekají na muže, který jim má vrátiti zdraví.

Včera měla se konati přednáška p. Bedřicha Kočího, pražského divotvorce, na Královských Vinohradech, kterou uspořádala »Záchrana«, ženský spolek, a která měla se původně konati o 4.hodině v měšťanské škole dívčí ve Slezské ulici.

Přednášková síň, která tu byla k dispozici, ukázala se však brzo nedostatečnou a proto bylo rozhodnuto, aby se přednáška konala ve velikém sále »Národního domu«.

Již dlouho před započatím byl sál jakož i galerie přeplněny a ještě se tísnilo plno lidí v přilehlých místnostech, síních, na schodišti a dole před »Národním domem«.

Pan Bedřich Kočí, pražský divotvorce, který získává den ode dne stále větší a větší obec příznivců, obdivovatelů a přátel, přednášel na téma:

»Víra tvá tě uzdravila«.

Klidně, věcně, bez pathosu, jak jsme již referovali, líčí úspěchy své divotvorné činnosti. Tisícíhlavý zástup mužů i žen poslouchal jej s obdivem, napjatou pozorností a zanícením, které budilo úctu. Poznovu vyličoval způsob, jak se dostal k tomu, že dnes může svým vlivem a pod působením nezbádané, tajemné síly léčiti a uzdravovati choré a nemocné. Během přednášky vyličoval pak celou řadu případů, o nichž jsme z části v našem listě již předešle referovali, které vzbuzovaly v posluchačstvu opravdový údiv a které zdají se v pravdě neuvěřitelnými. Tak poznovu opětoval, že vyléčil beznadějně případy rakoviny, ohluchnutí, slepoty, velmi těžkých neurastení, revmatismu, srdečních chorob, vnitřní nádory, cukrovku atd. a dovolával se i lékařů, vynikajících kapacit, kteří k němu svoje nemocné posílají.

Posluchačstvo, které odměnilo se přednášejícímu potleskem, v mohutných zástupech čekalo na něho dole před »Národním domem«. Přednášející, aby ušel pozornosti, byl policejním úředníkem a výborem dam, které přednášku pořádaly, doprovoben zadním vchodem, takže čekající čekali marně.

Jak možno se dostat k p. B. Kočímu? — toť otázka, která visela na rtech všech přítomných.

Přednášející zodpověděl ji sám a jasně.

Nemá smyslu přijížděti z daleka a tísniti se na schodech vedoucích k jeho pracovně. — Nemá smyslu obléhati jeho byt.

Stačí písemná žádost, z nichž každá bude zodpověděna, řízená přímo na p. B. Kočího, Praha., Masarykovo nábřeží 14. (Nyní Praha XV., Braník, ul. K Ryšánce 794.) Každý žádající dostane číslo, spolu s oznámením, kterého dne bude přijat. Pan B. Kočí zvýšil počet

návštěvníků na 40 za půl dne, takže každý přijde poměrně v několika málo týdnech na řadu. Dovolávání se protekce nemá smyslu. Pan B. Kočí léčí zdarma, nebere žádných odměn, a pouze z křesťanské lásky, lásky k bližnímu a opravdové obětavosti věnuje svůj čas trpícím.

V závěru své přednášky zdůraznil: »Pokud churavíte a můžete hledati pomoci u lékařů, hledejte ji. Jejich pomoc je veliké váhy a lékařská věda je dnes tak pokročilá, že skutečně činí zázraky. Teprve v případech naprosto beznadějných obraťte se na mne. Nemám v úmyslu poškozovati je v jejich povolání. Věřím a jsem přesvědčen o jejich zdatnosti, poslání i moci. Chci pouze spolupomáhati jim tam, kde jejich věda zklamala, kde jejich pomoc ukázala se bezvýslednou, a kde přestává léčiti lékař a uzdravuje víra.«

Opětujeme, tisícíhlavý zástup posluchačstva byl uchvácen klidným, věcným a skutečně sugestivním přednesem přednášejícího a zejména působilo, že se ve své přednášce dovolával i vynikajících lékařských autorit.

Obrátili jsme se proto, abychom našim čtenářům umožnili učiniti si jasný obraz — o možnostech léčení — na řadu vynikajících lékařských odborníků — a v dnech nejbližší příští přineseme v našem listě co soudí o tajemné síle a sugestivní moci, kterou se honosí p. Bedřich Kočí, náš pražský divotvorce, naše lékařské kapacity.

Je pochopitelno, a řekl bych snad i docela přirozeno, že v témže okamžiku, kdy se o moje léčení začala zajímati veřejnost, objevil se hned také tábor těch, kteří mluvili a psali proti mně. Mínění lidské nesjednotí se nikdy na jediném názoru, který by byl uznáván všemi. Kdo nevěří a nechce uvěřiti, toho marno přesvědčovati. Také jsem se o to nikdy nepokoušel a svůj názor nikdy nikomu nevnucoval. Tím méně pak dotýkaly se mne kritiky nevěcné, posměšné, ba i urážlivé, jejichž nízkost dopadala vždy zpět na hlavy těch, kdož podobných útoků se odvážili. Také jsem se nikdy nenamáhal, abych na podobné projevy odpovídal. Přecházel jsem přes ně klidně, jsa si vědom skutečnosti, že každý veřejně činný člověk podroben je veřejné kritice. Každá kritika může však míti jen tehdy svou skutečnou cenu a nějaký význam, je-li věcná, pravdivá a poctivá, a chybí-li jí tyto vlastnosti, je bezcenná vůbec. Ježto jsem já sám všechno to ignoroval, objevili se však z řad mých přátel, zejména těch, kteří byli mnou vyléčeni a cítili se mi zavázáni, moji obhájci, kteří bez mého přičinění odpovídali na podobné útoky sami. Jako doklad toho otiskuji zde článek, který se objevil v »28. říjnu« 18. března 1925.

»O pražském divotvorci«. Další hlas pro p. B. Kočího.

Článek »Zázraky pražského divotvorce« — uvedený ve Večerníku Českého Slova ze dne 10. března 1925 a způsob psaní tohoto listu — mne nutí, abych vystoupil z rezervy. Používaje pseudonymu, činím tak z přesvědčení, nechtě se státi novým terčem nezřízených útoků, jimiž bych pak, co do kvality vtipu, asi čeliti nedovedl.

Článek ten uvádí »a uzdravil-li p. Kočí někoho, je povinností tohoto uzdraveného, aby se přihlásil a obhájil čest a dobrou pověst svého dobrodince, uzdravovatele. Ať jde k lékaři a i lékaře přesvědčí, že křivdí jeho dobrodinci.«

To mi připadá jako nástraha na zvěř, která, jakmile opustí brloh a se přihlásí, bude odstřelena. Je mi povědomo, že p. Kočího za účelem uzdravení navštívilo dosti lidí zaujímajících čelnější místa v podnicích a službách veřejných. Ti přece nemají té nejmenší vůle vystaviti se útoku z kterékoliv strany. Vždyť ani biblický Nikodém se oficiálně k Mistru nehlásil. A pak lidem sencektivním by čestné zaručení nestačilo.

Vláčeti se po lékařích za účelem zjištění stavu ante a post, nemůže nikdo od nikoho žádati, třeba v zájmu pravdy. — Vždyť by i chybné diagnosy povolaných kruhů musily být v zájmu dobré věci uváděny. Ostatně známe úsudky některých lidí, kteří se zhusta v takových případech, jimž nerozumí, ohánějí vědeckými výrazy »psychosa«, »hysterie«, »paranoia«. Popiratele jsou vždy stejní.

Těm, kteří byli vyléčeni úplně, stačí vlastní osobní přesvědčení, neboť i chorobu jednotlivce a její vyléčení dlužno považovati za věc interní, s kterou nikdo za účelem přesvědčení druhých nerad běhá na trh a soucitu nepravých bratří se dožaduje.

Před distingovanou společností lze se ovšem o svém případě vyléčení zmíniti a myslím, že v mnohých případech se tak stalo. Kdyby se jednalo o důkaz soudní, tu ani já neodepřu rozvinouti případ svého vyléčení. Vylíčím i vedlejší zjevy, které žel nebyly fotografovány.

U našich sousedů — Němců — není toto vše zhola tak »novotou« jako u nás. Zmiňujet se v jistém díle z r. 1911 jistý autor takto:

„Duchovní léčební metodu lze sledovati až k Oepidamovi egyptskému, knězi, který žil v pátém století před érou Kristovou. K němu radí se hebrejští proroci, kteří znali i mrtvé křísiti. Pak přišel Kristus a apoštolové se svým léčením, ve kterém bylo pokračováno církví řeckou až do 11. století.

Ve středověku léčili vkládáním rukou sv. Patrik, jakož i mnich Cassner. V sedmnáctém století rozbouřil veřejnost touto metodou Irčan Valentin Greatrakes a jeho ještě předstihl pařížský lékař Messmer.

Tak zvaní »skriners« v Londýně léčili magnetisovanými kovy.

Dr. Cullis v Bostonu a zakladatelé sekty Mormonů jsou nejmodernějšími zastánci duchovní léčby.

Hypnosa, modlení za uzdravení, tak zv. »Křesťanská věda« a »nová mystika« patří k dějinám doby nynější.“

Pak-li tyto různé druhy duchovní léčby blíže prostudujeme, vyjdou nám dvě skutečnosti na jevo.

Za prvé, že každá známá choroba byla na tento způsob, jak se apodikticky tvrdilo, skutečně vyléčena. Bylo-li toto vyléčení ceny trvalé, nelze ovšem dnes zjistiti.

Za druhé, že veškerá tato vyléčení byla způsobena »změnou duchovní činnosti« nebo změnou duševního stavu. Bez těchto změn bylo by vyléčení nenastoupilo. Tedy z toho plynul by jediný logický závěr, který se z těchto skutečností dá odvoditi, že tělesné choroby jsou duchovními nebo původu duchovního.

Každý rozumný člověk ví, že kost těla zesnulého světce nemá léčivé síly. Věří-li však nemocný, že při dotknutí se této kosti nebo jejím políbením se uzdraví, tedy žádoucí stane se skutečností. Má-li pak jeho vyléčení co děkovati víře, tedy musilo býti povahy duchovní.

Následkem toho musí býti veškeré choroby vyléčitelný duševní metodou, t. j. změnou duševního stavu, což nás opět přivádí k duchovnímu původu choroby. Někdo ovšem namítne na př. tuberkulosa nemůže býti duševní povahy, je-li způsobena špatnými látkami v krvi.

Tu ovšem nutno k věci přihlédnouti blíže. Apoštol Pavel praví: »Člověk má hmotné tělo a duchovní tělo.«

To znamená, člověk je zjevem dvoustranným, jest současně tělesným a duchovním. Tělo a duch tvoří nerozlučně spojenou jednotu, pokud tento život přichází v úvahu.

Následkem této jednoty působí jeden díl zpětně na druhý. Neovlivňují tedy jen duchovní stavy tělo, nýbrž také obráceně tělesné ovlivňují duchovní. Při stálém tomto zasahování povstává i v případě nemoci to, co označujeme »circulus vitiosus«.

Proto, když tedy duševní stav může způsobiti tělesnou chorobu, tedy může na druhé straně tělo rovněž zpětným působením na nezdravé podmínky vyvolati nemoc.

Na takovém podkladě lze opodstatniti i léčbu pana Kočího, který se bezplatně a nezištně věnuje naší veřejnosti a zajisté si takových útoků nezaslouží.

Myslím, že mluvím za mnohé.

Nemo.

Z DĚKOVNÝCH DOPISŮ

Kladno, 15. srpna 1924. Milý bratře, s bratrským pozdravem sděluji Ti, co dělá Kladno. Myslím a pevně věřím, že Tě bude zajímati, co dělají Tvoji nemocní.

Především sděluji, pakli to ještě nevíš, že zemřela dcera M... , ta paní ze třetí ulice Nové Kladno a sestra M.....Ta mladá paní odcházela v bolestech, kdežto u sestry M... se odpoutávala duše tiše a nepozorovaně od svého těla, jen chladnutí hmoty prozrazovalo konec. Ostatní vzpomínají s radostí na Tebe, zvláště ti, kteří jsou úplně zdraví. Denně potkávám a slyším jejich chválu a díky. — Druzí jsou ti, kteří mají hodně ulehčeno — a že se nemohou již Tebe dočkat, jistě věříš.

Třetí skupina se nezměnila a někde se vrátilo opět vše do starých kolejí. Navštěvuji je, abych tak Tvoji práci střežil a podporoval, neb známo je Ti, že se mluví mnoho a nejvíc nepravda.

Tak při poslední návštěvě shledal jsem, že ta učitelka (to jsou nemocní, které jsme navštívili autem), strašně trpí i její okolí. Na druhém místě R... je úspěch a radost, ruce slouží dobře a chodit může také trochu, a dva roky se nemohla hnout. Pod Průhonem, ve čtvrti bolš. je zajímavě, že se chorá noha u toho děvčete mnoho zlepšila i u mého tchána. Po Tvém odchodu spustil se takový bílý, hustý výtok a tím snad nastal obrat k lepšímu.

A tak sleduji Tvoji práci a poučuji na všech stranách co je nutné též k uzdravení proto, že většina lidí o životě vůbec nepřemýšlí.

A tak mohl bych Ti napsati mnohé, co se nesrovnává, však vím, že to víš a proto přimlouval bych se za to, abys udělal jednu přednášku, aby se lidstvo na Kladensku probudilo, ale ne snad co se týče léčení, ale víry vůbec.

Prosil bych Tebe, bratře, jen kdybys mi sdělil, kdy přijedeš, jak dlouho se můžeš zdržet na Kladně, abychom se mohli na vše řádně připravit.

Jméno Kočí jde od úst k ústům v celém okolí a vypráví se tolik, že zabíhá vše až do fanatismu. Všechny moje myšlenky jdou tímto směrem a přál bych si jen, stát se hodně užitečným lidstvu. Chci žít pro celek, chci se stát Tvým učedníkem a chci se stát dokonalým člověkem, hodným jména člověk. A to se také jistě stane, vím jistě, neb jsem veden hlasem a půjdu vpřed ať se děje cokoliv.

Končím a zdravím Tebe a přeji Ti jen, aby ta Prapříčina všeho života dala Tobě po celý život Tvůj své požehnání.

Zdar práci naší!

V. N., Kladno 1675.

(Dle původního dopisu.)

Z historie bojů, jež o mé léčení vedly časopisy i veřejnost mezi sebou, uvádím ještě tuto malou zprávičku:

Komu věřit? »P. T.« přinesl zprávu o návštěvě u p. Kočího. V ní bylo mezi jinými: Pan Kočí byl 8. března t. r. v Humpolci, kde před očima tamního primáře 164 lidí uzdravil. Nyní p. MUDr. Jan Kašpar, primář nemocnice z Humpolce tuto zprávu »P. T.« opravuje a vyvrací, že by byl přítomen uzdravení 164 občanů z Humpolce, ohražuje se proti tomu, aby jeho jména a svědectví bylo zneužíváno. (a to zcela správně, protože při mém léčení byl přítomen okresní lékař a ne primář nemocnice!) Místní časopis skutečně však uvádí, že p. B. Kočí po své návštěvě docílil svojí léčebnou metodou pozoruhodných úspěchů.

Když již byla tu učiněna zmínka o mém léčení v Humpolci a o článku místního listu, otiskují jej zde také.

Z »Týdeníku Českomoravské vysočiny« v Pelhřimově ze dne 14. III. 1925.

Pražský divotvorce B. Kočí v Humpolci.

Neděle dne 8. t. m. byla u nás očekávána s velkým napětím. Byla ohlášena přednáška populárního nakladatele B. Kočího z Prahy. Již několik dní předem byly veškeré vstupenky do Spolkového domu zadány, takže nebylo možno všem poptávkám vyhověti. Přihlášek nemocných bylo skoro 300, ač bylo zřejmo, že na všechny nebude moci přijíti řada. V neděli bylo prostranství před Spolkovým domem několik hodin před počtím přednášky, čekajícími na otevření domu, úplně zaplněno. Počasí bylo krajně nepříznivé, to však zvědavcům nevadilo, aby celé hodiny stáli v blátě a vodě před domem. Náhoda tomu chtěla, že pan Kočí, který jel do Humpolce z Mor. Ostravy, zmeškal vlak na cestě a musil použití vlaku následujícího, takže dojel do Jihlavy, kde naň čekal automobil, místo v 11.41 hod. až ve 14.46. Tuto neděli byla na telef. úřadě v Humpolci permanentní služba, ač jinou neděli jest polední přestávka mezi 12. a 14. hodinou. Konečně bylo z nádraží telefonováno, že pan Kočí přijel a jest již na cestě do Humpolce. Tato zpráva rozlétla se v brzku po celém městě a ihned nanovo obléhán Spolkový dům ohromnými davy, které se tlačily dovnitř. Následkem očekávaného návalu učiněna byla mimořádná opatření bezpečnostní. Policejní stráž, četnictvo, hasiči a členové pořadatelského výboru měli plné ruce práce, aby drželi pořádek. V malé chvíli byl Spolkový dům naplněn množstvím lidu, jaké budova tato nepamatuje. Ač se normálně vejde do budovy 700 lidí, možno směle říci, že jich bylo tentokráte dvakrát tolik a mnoho bylo těch, jež se do budovy nedostali. Konečně ve 4.20 hod. vstoupil toužebně očekávaný nakladatel Kočí na jeviště, kamž byl uveden a uvítán předsedou Kostnické Jednoty p. Jaroslavem Skorkovským.

Za hlubokého ticha počal mluvit klidným hlasem k lidu. Mnohá jeho tklivá a dojemná slova vynutila slzy v očích posluchačů. Těžko líčiti dojmy, které jeho přednáška na thema »Víra tvá tě uzdravila«, v srdcích přítomných zanechala. Přednáška tato byla ukončena až o 6. hod. večerní a pan Kočí odebral se poté do československé fary, kdež na něho čekalo již několik těžkých pacientů. (Přednášku podle možnosti uveřejníme v čísle příštím.)

Pan Kočí léčil celý pondělek od rána od 7 hodin až do 8 hodin večer, s malou polední přestávkou. Pak něco málo povečeřel a jel autem pp. Bří Joklů přímo do Prahy. Celkem léčil 183 případy, povětšinou s dobrým výsledkem. Ovšem nutno vyčkat ještě několik dnů, zda zůstane v určitých případech zlepšení zdravotního stavu trvalé, resp. zda se účinky léčení teprve dostaví, jak bylo při léčení panem Kočím určeno. Mezi nemocnými byli lidé na př. stížení padoucníci. V takovém případě nutno ovšem vyčkati, zda se záchvaty opět dostaví či nikoliv. Nervových chorob vyléčil několik. Sám jsem viděl několik lidí, kteří byli za pomoci druhých do místnosti stěží dovlečeni, a po léčení odcházeli bez cizí pomoci, ba po schodech dolů šli takřka bezvadně. Každému zářila radost a blaho z očí. Lazarové, stížení těžkým revmatismem, lidé úplně nemohoucí, odcházeli buď úplně sami nebo alespoň se značným zlepšením. Dítě, které nemluvalo následkem leknutí již přes rok, náhle nabylo opět řeči, jiné dítě hluché nabylo sluchu. Mladý, skoro slepý muž mi vyprávěl, že v neděli ještě nerozeznal tiskového písma, v pondělí odpoledne po léčení si již mohl bez závady přečísti noviny. Jistý mladý muž, který ve válce utrpěl silný otřes nervů a byl od té doby úplně práce neschopen, vyšel z ordinace síně a již klidně mluvil (před tím byl úplně apatický), sám se oblékl a odešel. Mnoho a mnoho případů by se dalo vylíčit, pro nedostatek místa nelze nám vše vyjmenovat.

Jest na bíledni, že i mnoho případů zůstalo bez výsledku. Nelze někomu navrátiti zrak, má-li odumřelé nervy, nelze někomu navrátiti sluch, kdož nemá bubínku a pod. Také chromé nelze uzdraviti, kterým schází končetina. Také jsou lidé, kteří vůbec nepřijímají síly léčícího, jsou již úplně apatičtí. Jak jsme již uvedli, musíme vyčkati jistý čas, zda účinky zůstanou trvalými. Nemocní přišli do Humpolce až ze Znojma, Vídně, Chomutova, Pardubic, Polné, Kruceburku, Německého Brodu. Nemusíme se zmiňovati o tom, že budova staré evang. školy, kde se léčilo, byla po celý den obležena diváky až do pozdních hodin večerních. Mnoho nemocných se nedostalo na řadu, což zavdalo příčinu k reptání a výbuchu nevole proti pořadatelům. Nemocných hlásilo se několik set a nebylo tedy možno, aby všichni byli přijati.

Povětšinou byli přijati jen těžce nemocní a dále byla dána příležitost těm, kteří se dříve přihlásili.

Obětavost pana Kočího charakterisuje nejlépe, že léčí úplně zdarma, pouze z lásky k trpícím a že nevezal od pořadatelstva ani haléře náhrady za zájezd do Humpolce. Byl právě v min. dnech na Moravě, kde rovněž přednášel a léčil. Zájezd tento stál jej několik tisíc korun a od nikoho nepřijal náhrady, ani za léčení ani za cestu. Dokonce jistému chudému pacientu, jehož vyléčil, daroval 20 korun. K. L.

(Poznámka redakce. Některé případy uzdravení pacientů v neděli dne 8. t. m. v sousedním Humpolci p. B. Kočím jsou známy i u nás. Proto jsme si tento původní dopis z Humpolce vyžádali, abychom různým nám došlým dotazům vyhověli. Ve středu dne 11. t. m. přednášel p. Kočí v Praze v Lucerně. Zajisté pražský denní tisk věnuje přednášce a činnosti p. Kočího, která působí ve veřejnosti jistý rozruch, svoji pozornost a odborný posudek. V příštím čísle uveřejníme též podobný článek.

Tímto článkem z Týdeníku Českomoravské vysočiny, v kterém obrazí se jasně i ohlas venkova, uzavřel bych stat', v níž bylo mým úkolem povědět krátce a věrně, jak jsem dospěl ke svému duchovnímu léčení, jak se vyvíjelo, z čeho vyrůstalo, jaké byly výsledky mých prvních nejistých kroků na této cestě a jakým způsobem reagovala veřejnost, když se konečně o mém léčení oficiálně dověděla.

Zůstal jsem věren jako vždy tak i v této historii pouze jen pravdě, a doufám, že každému bude nyní jasno, že jsem se já sám z vlastní své vůle nikdy nehnal ani za zkoumáním svých sil duchovních, tím méně pak za nějakou sensací. Tu si vyvolala veřejnost sama.

Já sám, vědom si své nedokonalosti lidské, nedůvěřoval jsem si zprvu sám. Neodvažoval jsem se věřiti, že milost Boží vyvolila by si právě mne za prostředníka, který by s jeho pomocí ulehčoval druhým v jejich utrpení. Bylo to však řízení Boží — nebo — chcete-li, okolnosti samy, které mne přivedly na cestu duchovního života a ukázaly mi, jakým způsobem mám své duchovní síly využití ve prospěch ostatních.

2. VÍRA TVÁ TĚ UZDRAVILA

Již z prvních několika případů, které jsem uvedl v souvislosti s počátky svého duchovního léčení, je zřejmo, že základní podmínkou všeho úspěchu jest tu víra. Jen ten, kdo opravdově věří, že touto cestou může býti uzdraven, může se uzdravení dočkat.

Vírou otvírá se duše lidská k přijetí odstupněné Božské síly - síly duchovní. Vírou očišťuje se i naše tělo astrální, a s tímto očištěním mizí z těla hmotného všechny choroby. Vírou ve svrchovanou moc, sílu a lásku Boží připravujeme sami sobě zázrak naprostého ozdravení, jehož se nevěrec nebo pochybovač nemůže nikdy dočkat.

Byl jsem sám svědkem tolika — doslova zázračných okamžiků, kdy nemocný, zbaven třebas i mnoho let trvající choroby, vrátil se k úplnému zdraví, že bych mohl napsati o tom celé knihy. Postačí dojista, uvedu-li zde jen několik případů, které nejlépe dokazují zázračnou moc víry.

V březnu roku 1924 přednášel jsem na Kladně. Při té příležitosti přišla ke mně žena a prosila úpěnlivě, abych šel s ní k jejímu muži, který následkem zranění je ochrnut na celém těle. Právě den před tím řekl prý mu lékař, že docházení k němu je zbytečné, ježto prý stejně není mu pomoci. Byl jsem prosbami této ženy tak dojat, že mne neodradila ani více než hodinová cesta k jejímu příbytku a šel jsem.

Ubohý Lazar s ochrnutým nervstvem ležel v bolestech, jež mu působily močové kaménky, a nemohl se ani hnouti. S pomocí jeho bratří svlékli jsme jej, a dříve než jsem s léčením započal, ptal jsem se, zda věří v moc Boží.

»Jak by ne,« odpověděl, vždyť já jsem český bratr a z bible mi žena pro útěchu čte denně.«

»Pak půjde vše lehčeji,« — řekl jsem si a vložil jsem na něj ruce. Sedmkrát přejel jsem celé jeho tělo, prose vroucně Boha za jeho uzdravení.

»Jak pak ti je?« — ptal jsem se ho konečně.

Neodpověděl hned, takže jsem již myslil, že léčení nemělo žádného výsledku.

»Bude nejlépe, když ti ukáži, jak mi je,« — řekl po chvíli nemocný a posadil se na lůžku.

Jeho žena se slzami radosti padla na kolena a volala:

»Bože, já věděla, že ty mi ho uzdravíš!«

»Staroušku,« řekl muž a vstal, »teď už neplač a dej mi šaty, abych se mohl obléknout.«

Oblékl se a chodil mezi námi.

Za pět dní nato dostal jsem od něho zprávu, že již dělá všechny domácí práce a že příštího týdne půjde již opět po svém zaměstnání. Za 14 dní, když jsem byl opět na Kladně, zdravil mne neznámý člověk, který, podáváje mi ruku, divil se, že jej nepoznávám.

»Vy mne neznáte? Já jsem ten, kterého jste vzkřísil z mrtvých!«

Vyprávěl mi, že již znovu pracuje a nese si právě první výplatu z hutí, kde všichni, od centrálního ředitele až do posledního dělníka chodí se dívat na zázrak: na člověka, který byl žijící mrtvolou a nyní opět pracuje a je zcela zdrav.

V důsledku tohoto případu přišlo hned k léčení na 200 lidí. Vyléčil jsem v oné neděli 84 případy. Od rána do večera byl léčení přítomen jeden úředník hutí, který mi pak na rozloučenou řekl:

»Kdybych byl básníkem a dovedl vylíčiti dnešní dojmy své i všech těch uzdravených lidí, byla by to kniha nejkrásnějších pohádek, o nichž by nikdo ani nemohl uvěřiti, že se před našima očima staly skutečností. To musí člověk vidět, aby se přesvědčil, jak veliké síly se k němu sklánějí.«

Toho dne neodešel nikdo nevyhlášen, ač nemohl jsem nikomu věnovati více než asi 5—6 minut. Ale čekající nemocní vidouce uzdravování, vytvořili si kolem sebe tak mocné ovzduší víry, že se téměř již uzdravovali, než ke mně vešli.

Co všechno dokáže pouhá víra, ukazuje také případ ženy, stížená padoucníci. Toužila po uzdravení a s mojí fotografií v ruce hledala mne po Praze s nadějí, že mne někde potká. Zmalátnělá únavou a zklamáním, že se jí nepodařilo nalézt mne, odpočívala v hotelovém

pokoji, když tu pocítila příznaky blížícího se záchvatu padoucnice. Jata úzkostí, vzala moji fotografii a v naprosté důvěře volala:

»Ty to jsi, který mne uzdravíš, já to vím, já věřím, že mne uzdravíš!«

Záchvat se nedostavil. Od té doby vždy, když cítila blížící se záchvat, stačilo jí vzít do rukou moji fotografii, soustředit se na mne, a záchvat se nedostavil.

Jiné ženě obrázek, přiložený s vírou v uzdravení na čelo, ukončil prudké bolesti hlavy.

U příležitosti jedné přednášky na Kladensku měl jsem léčit v malém domku. Dávno před udanou hodinou léčení byla již ulice zatarasena vozíky a různými vehikly, na nichž byli k léčení přivázeni ti, kdož nebyli schopni chůze.

Jedna žena přivezla tam v bedničce, k níž byla přidělena kolečka, svého muže. Takto vozila jej již sedm let. Přinesli mi jej do pokoje a položili na pohovku. Nebyl to ani člověk, byla to spíše jen hromádka kostí. Kolena měl až u brady, nemohl ani vydechnouti, ani promluvit. Na místě řeči vyrážel jen ze sebe hekavé zvuky.

»Co pak chybí vašemu manželovi?« — ptám se ženy.

»Je to rozedma plic.«

Vnuknutím byla mi však dána ihned docela jiná, rozsáhlá diagnosa této těžké choroby. Jedna chlopeč srdeční se nepravidelně a špatně dovírá. Následkem toho vrhne se chvílemi všechna krev do plic a nebožák nemůže vydechnouti. Vložením rukou léčil jsem mu srdce. Ve chvílce jeho hubené nohy svezly se k zemi, pak si člověk ten zhluboka vydechl a vyrazil ze sebe:

»Mámo, mámo, já už můžu mluvit!«

Žena s pláčem běžela k němu, ale on ji odbyl, aby už neplakala, že je zdrav, a šel, otevřel dveře do místnosti, kde seděli čekající nemocní a volal:

»Viděli jste mne, jak mne sem přinesli? To jsem já, a teď jsem zdrav. A teď si ty, mámo, sedneš do bedničky, a já tě povezu domů sám.«

Vše to zní jako pohádka. A přec jsou to pouhá fakta, ať již kdo věří nebo nevěří.

Jeden mladík přivezl na voze svoji matku, která již tři roky byla upoutána na lůžko. Do domku k léčení musili ji donést. Když jsem jel rukama po jejích nohách, řekla:

»Co mi to stahují z nohy? Dyt' je to jako nějaká kůra. A jéje, já mám nohy lehké, to musím ukázat starýmu.«

Přítom popadla punčochy a bačkory a běžela celá šťastná ven.

Pak přišla 16-ti letá dívka, která měla ochrnutou pravou ruku. Ruka byla stále přimknuta k tělu, takže dívka nemohla s ní vůbec vládnouti a vše musila dělati pouze levačkou. Táhl jsem dlaní po chromé ruce, a když jsem přišel k lokti, slyšeli jsme oba jak v ruce zapraskalo.

»Bolí vás to?« — ptal jsem se.

»Ba ne, nebolí,« — řekla vesele a zvedla ruku k hlavě. A toť se ví — byla to žena, a proto její první bylo: »Pro pána, vždyť já se budu moci znovu sama česat.«

Žena, která měla v životě tři rakovinné nádory, pod kůží nahmatatelné, měla jít na operaci. Této operace se velmi bála, a přišla ke mně. Položil jsem ruce na její život a ve chvílce ukázaly se výsledky.

»Cítím, jak by něco ve mně vlhlo a se odlupovalo,« — řekla, a všechny tři nádory, jeden jako ořech, další dva jako pěsti veliké, z ní vypadly.

V radosti nad pocítným ulehčením nepovšimla si ani, že tam zůstaly na podlaze ležeti. Mne samého upozornila na ně následující pacientka, jejíž pozornosti neušly krvavé chuchvalce, zbylé tu po její předchůdkyni.

Za mého léčení v B. přinesla mi matka holčičku, která měla tak měkké kosti, že se jí nožky ohýbaly jako proutky, jako by byly z gumy. Prozářil jsem děcko a řekl matce, aby příště, až sem opět přijedu, přinesla mi děcko znovu k léčení. Při této druhé návštěvě matka postavila holčičku hned u dveří a řekla jí: »Tak, a teď, Jarmilko, ukaž pánovi, co umíš!« Byl jsem sám

velmi překvapen, když jsem viděl, jak se děvčátko pomalu spouští v dřep a znovu vstává, což je i pro člověka naprosto zdravého dosti těžké. Běhala pak jako kůzlátko.

V jednom městě přišla ke mně zdrcená matka a přinesla mi tříměsíční děcko, které mělo ochrnutou nožičku. Zatím co jedna nožička děcka třepala se volně ve vzduchu, ležela na peřince druhá nehybná, studená, bez života. Matka vyprávěla mi, jak toto ochrnutí u děcka nastalo.

»Nedávno u nás hořelo. Dítě spalo pod hořící střechou, ale já jsem tam skočila a vyděšené děcko vynesla. Dítě dalo se do pláče, a já, abych je utišila, dala jsem mu pít. Ale po mém leknutí bylo asi mé mléko otráveno, protože od té chvíle nožka děcka je ochrnutá. Nosila jsem již dítě od lékaře k lékaři, ale žádný mu nepomohl. Teď už zbýváte jen vy, na kterého se s vírou obracím.«

Vložil jsem ruce na bezvládnou nožku dítěte a přešel třikrát po ní dolů. Po prvním táhnutí ruky počaly se hýbati prstičky, jako by mně dávaly znamení, že moje léčení účinkuje. Abych byl si tím jist, počalo se po druhém táhnutí hýbati již celé chodidlo. A teď si představte, že po třetím tahu skrčila se a natáhla celá nožička a nemluvně, jako by mi chtělo ukázati, jak je mu dobře, radostně se protahovalo.

Byl to zázrak Boží, jenž mne pohnul k slzám, a na matku působil tak, že radostí oněměla a nebyla schopna promluvit. Teprve po hodné chvíli vyhrnuly se jí slzy z očí, slzy dojetí a vděčnosti, že Bůh jejímu děcku zdraví vrátil.

Jednou přišel ke mně tovární dělník vyjednávat o jakési léčení. Rozmlouvali jsme spolu asi půl hodiny, a pak jsem se zeptal, co mu vlastně chybí.

»Já jsem přece ten hluchý z K. —« odpověděl mi.

»Jak pak jste hluchý, když se tu již půl hodiny spolu bavíme?«

»No, ano, tenkrát jsem byl hluchý, než jste mne léčil!«

Byl zřejmě trvale vyléčen.

Matka přivedla mi dceru k léčení.

»S ní by se nedorozuměli, ta je hluchá jako poleno —« vykládala mi.

Položil jsem dlaně na uši a cítil jsem, jak mocně uniká z mých dlaní léčivá síla. »Slyšíte mne?« — ptám se tiše.

»Ano, teď vás slyším —« potvrdila dívka, ale nedůvěřivá matka pochybuje.

»Ale, nevěřejí jí, to ona jen tak říká, vždyť je hluchá jako pařez.«

»Jak to můžeš říci, matko? Bůh mne uzdravil a já opravdu slyším.«

Teprve nyní matka uvěřila, sklopila hlavu, děkovala Bohu a radostí plakala.

Z Kroměříže odvezli mne k jedné ženě do P., která již po 21 rok nemohla se ani na posteli posadit. Těžce naříkala na svůj osud a řekla mi:

»Měla jsem dva statky. Jeden padl již na léčení, a ten druhý vám dám, když mne uzdravíte, protože nejlepším statkem je zdraví.«

»Milá maminko, ten druhý statek si nechte! Rád vám posloužím z křesťanské lásky, a bude-li vůle Boží, abyste se uzdravila, pak alespoň budete moci zbylého vám statku užívat —« řekl jsem a započal s léčením.

Když jsem třikrát přešel její tělo zředu, pohybovala již všemi prsty a sama se také obrátila. Když jsem jel dlaněmi po páteři, tu z rukou i nohou počala jí téci voda. Po malém okamžiku se posadila, postaviti se však neodvazovala, protože se bála, že by upadla.

»Chci vidět, máte-li také nohy volné —« pobízel jsem ji, a ona po prvé po 21 letech se postavila, ale ne na dlouho a znovu si sedla.

Protože již byla plná náves lidí a dům plný nemocných, počal jsem ve vedlejší místnosti léčiti. Když jsem si asi po pátém pacientovi šel mýti ruce do místnosti, kde nemocná ležela, nenašel jsem jí již v posteli. K úžasu všech chodila již mezi svými drahými.

Z T. přijela za mnou paní, která měla rakovinu prsu. Jeden prs byl jí již odňat a s druhým měla jíti, dle nálezu profesora Jedličky, právě na operaci. Léčil jsem ji. Byl to případ velmi

těžký a bylo k němu zapotřebí velké víry z její strany. Ale ona věřila. Za devět dnů po mém léčení šla znovu k profesorovi Jedličkovi. Roentgenoval ji a zjistil, že operace není již zapotřebí, protože rakovina zmizela a nemocná je úplně zdravá. V dopise, kterým mi tato žena své uzdravení potvrdila, psala mimo jiné: »Jak ráda nyní umřu, když jsem poznala, co velikého je na světě. Věřím, že se mne dotkl sám Bůh.«

V jednom pražském předměstí byla žena policejního inspektora, která měla rakovinu v matce a vytlačení měchýře, který byl uvnitř přidržován uměle kroužkem. Tato žena přišla ke mně k léčení s velikou vírou a také se úplně uzdravila. Léčivá síla projevila se u ní tak mocnými účinky, že kroužek v ní byl tak zkroucen, že lékař nemohl ani pochopiti, co kdo s ním dělal.

V M. přišla žena, která měla nohy chromé a celé otevřené. Na schodech omdlela bolestí. Rány hrály všemi barvami, a rozhodně nebylo nijak příjemné přejeti přes ně rukama. Ale babička si libovala:

»Jemine, to je hic, já to cítím, jako když mi na ty nohy svítí sluníčko a z těch prstů jako by mi tkaničky vytahovali.«

Ta měla humoru, když počala bez bolesti chodit! Jeden děda, který pozoroval její radost, řekl jí:

»Bábo sakulentská, vždyť vy budete ještě tancovat!«

»A to také budu!« — potvrzovala babka a poskakovala jako mladice.

Přišel ke mně zpěvák od Národního divadla a zoufale naříkal na cukrovku, která se u něho projevila v tak silné míře, že zavinila u něj i ztrátu hlasu. Co pro zpěváka ztráta hlasu znamená, každý jistě pochopí. Tohoto zpěváka přiváděla k úplnému zoufalství, takže se odhodlal již skončiti sebevraždou. Chtěl se utopiti. Bloudil kolem vody po nábřeží a hledal vhodné místo k provedení svého úmyslu. Na jednom místě se zastavil, pevně odhodlán odejiti z tohoto světa. Tu však náhle ucítil, že ho někdo vzal za rameno a obrátil jej zády k Vltavě. Rozhlédl se kolem sebe, a tu ke svému úžasu konstatoval, že za ním nikdo nestojí, že se ho tedy nikdo nemohl dotknouti. Přemýšlel o této záhadě, zda snad nebyl to nějaký vyšší pokyn, kterým měl býti odvrácen od provedení svého úmyslu. Teď teprve všiml si místa kde stojí, a spatřil právě naproti sobě výkladní skříně mého závodu.

»Nemá to snad býti pro mne pokyn k vyhledání pomoci tohoto nakladatele, který již tolika lidem pomohl? Nemohl by vyléčiti i mne?«

Nerozmýšlel se dlouho a šel přímo ke mně. Prozařoval jsem jej celkem třikráte. Po třetím léčení přišel ke mně pln nadšení:

»Vždyť já budu moci opět zpívat! Cukrovka je úplně pryč. Měl jsem čtyři a půl procenta cukru, a nyní lékař nenašel již ani setinu procenta.

Smím již všechno jíst, dokonce i cukr v kostkách pokusil jsem se již zkonsumovat, ale všechny příznaky cukrovky jsou již pryč.«

Zdá se, že cukrovka je choroba vzniklá následkem ovládnutí cizím astrálem, a proto u některých lidí tak okamžitě mizí.

Byl jsem pozván k návštěvě choti vyššího bankovního úředníka, velmi ušlechtilé ženě, která již dvacet let chodila o berlích. Když chtěla přejíti kolem stolu, opírala se ochromenými lokty a jen se šourala. Když jsem jí po svém léčení uvolnil nejprve pravou ruku, tu ona, ve zbožném pohnutí pozvedla ji k čelu, aby udělala znamení kříže. Věděla, že je to Bůh, který ji uzdravil. Po léčení nohou odvážila se již doprovoditi mne třemi místnostmi. Při druhém léčení chlubila se mi, že již sama vaří, což nemohla dělati dvacet let.

Podobný případ byl také v B. Četnický strážmistr prosil vroucně, abych jel léčiti jeho matku, která již pět let trpí revmatismem a nemůže se ani hnouti, a pro bolesti ani spáti. Aby mne snad neodradilo vzdálené bydliště jeho matky — bylo k ní pět hodin cesty — nabízel, že sám najme k cestě auto.

»Víte, co by vás to stálo? A já vám přitom nemohu vyléčení vaší matky nikterak zaručiti —« řekl jsem.

»At' to stojí co chce! Vždyť já tu svou maminku tolik miluji, že kdyby to šlo, vzal bych její bolesti na sebe sám. A já pevně věřím, že vaše léčení bude mít úspěch.«

Nemohl jsem odolati tak vroucí lásce a víře a jel jsem tam s malířem A. Za deset minut bylo mamince již tak dalece dobře, že mohla bez bolesti vládnouti rukama, a po chvíli i koleno se jí uvolnilo.

»Pane, Ježíši, Tys vyslyšel mou prosbu!« — volala.

»Byla to veliká láska vašeho syna, pro kterou jste byla vyslyšena, neboť tam, kde je láska, tam se snadno léčí.«

Otec se synem se objímali a plakali radostí, a můj průvodce, malíř A. dojat, plakal s nimi. Když jsme již odcházeli, syn ještě vyběhl za mnou, objímal mne a líbal po tvářích.

»Vy jste náš vysvoboditel. Jak radostně budeme nyní žít!« — a slzami radosti doprovázel svá slova upřímných díků.

V B. n. L. vyléčil jsem advokáta, jemuž lékaři nedávali již pražádné naděje na uzdravení z těžkých následků krvácející ledviny. Jsa uzdraven, sliboval, jak střídmě bude nyní žít, aby se nemoc snad znovu nevrátila.

Z ústavu slepých, který je pod ochranou vzácného kněze lidumila, přivedl mi jeden mladík svoji sestřičku. Slepé děvčátko za chvíli prohlédlo a jako srnka ode mne odběhlo. Po prázdninách přišla se mi pochlubiti, že přečetla již sama jednu knihu, a když jsem jí dal čist nejdrobnější písmo z novin, přečetla je zcela dobře.

Léčil jsem také jednu paní, která po 18 let trpěla tak silným krvotokem, že v určitých dnech musela dostati i několik injekcí za den, a následkem veliké ztráty krve zůstávala mnohdy pět až šest dnů úplně v bezvědomí. Za několik dnů po mém léčení byla zdráva a v dopise, kterým mi děkovala, líčila mi velmi široce a dlouze, jakým krutým utrpením v letech své nemoci prošla.

I její muž děkoval mi velmi tklivým dopisem a toto uzdravení přirovnával k uzdravení ženy nemocné krvotokem, jež je popsáno v evangeliu Lukáše, které mluví o ženě, která se uzdravila pouhým dotekem roucha Spasitelova. Je jisto, že podobná uzdravení z dlouhotrvajících, úporných chorob probouzejí vždy v lidech ohromnou víru, a proto přinášejí i jinak veliký duchovní užitek.

Jedné neděle léčil jsem na Kladně 118 nemocných. Mezi nimi byl také hoch s poraněnou páteří, který nemohl choditi. Když se svlékl, a já viděl silně pokřivenou páteř, pochyboval jsem sám o tom, že by mé léčení postačilo k jeho uzdravení. Ale hoch sám mi připomněl:

»To, co jste tu vy již léčil, to byly jinší věci, než je ta moje.«

Položil jsem tedy dlaně na jeho páteř a cítil jsem sám tak mocný proud léčivé síly, že jsem již nepochyboval o hochově uzdravení. Za chvíli hoch skutečně chodil.

Té neděle, po 118 pacientech, byl jsem již opravdu unaven a spěchal jsem v poslední chvíli na nádraží, abych odjel domů. Zadrželi mne však domácí lidé a stěžovali si, že tři hluchoněmé dívky vlezly k nim přes plot a nedají se odbýti. Ježto byly hluché, bylo jim těžko vykládati, že již spěchám na nádraží, aby mi neujel vlak. Dívky však neodbytně stály přede mnou a spínaly ruce.

»At' zmeškám, vyléčím-li tyto tři hluchoněmé —« řekl jsem si, a přiložil jsem dlaně k uším prvé z nich. Do mých dlaní jako když se průvan opírá — tak mocně odrážela se léčivá síla od uší prvé i dalších dvou hluchých. To bylo pro mne znamením, že jsou všechny tři ovládnuty cizími astrály a dle toho jsem zařídil léčení. Ovládající bytosti byly z nich odstraněny a za chvíli také všechny tři slyšely tikání hodinek. Dvě z nich, které uměly něco vyslovovati, dovedly mi to i samy říci, že slyší, třetí, která nedovedla mluvit, vyrážela jen nesouvislé zvuky a dávala znamení, že slyší. Také se potom začala učiti mluvit.

V obchodní záležitosti přišel za mnou do kanceláře jeden doktor medicíny. Byl překvapen, když za našeho rozhovoru chvíli co chvíli vcházela ke mně slečna a oznamovala mi, že je tam

někdo, kdo si přeje lístek k léčení, nebo hlásila návštěvu, která přišla o léčení požádati. To lékaře překvapilo a ptal se, zda snad také neléčím.

»Už ano, pane doktore, dělám vám konkurenci!« — směji se.

Leč tento graduovaný lékař nepozastavil se ani nad tím, že já, prostý člověk, mohu léčiti a s naprostou vírou okamžitě zvolal:

»To mne tedy sám Bůh k vám poslal! Proto, že mám podstoupiti operaci močového měchýře. Zkuste tedy léčiti také mne!«

Rád jsem svolil a naznačil mu chvíli, kdy bych měl pro něj volno. Když přišel k léčení, začal s nárkem:

»Víte, já toho mám moc. Zápal močového měchýře, silné reuma v ramenech a srdeční vadu. Té si ale nevímejte, ta je naprosto nevyléčitelná.«

»Začněme tedy právě s tím nevyléčitelným —« řekl jsem — »a vy, prosím, jako lékař, pozorujte dobře účinky léčení. Vaše dojmy mne budou velmi zajímati.«

Vložil jsem ruku na jeho srdce a milý pan doktor pln údivu konstatoval po chvíli, sahaje si na puls:

»Je to možné, že já mám po srdeční vadě?«

Když jsem mu sáhl na rameno, prohlásil, že cítí, jako by jím elektřina projela a v prstech ruky jako by mu mravenci lezli. Zvedl ruku úplně bez bolesti. S močovým měchýřem také již na operaci nešel. Když jsem mu položil ruku na místo, kde dle určení byl zápal, pocítil tak velkou bolest, že zatínal zuby. Když jsem přešel přes toto místo po třetí, bolesti se utišily, a lékař, užaslý nad touto reakcí, pravil:

»Kdybych nevěděl, že to vše děláte zdarma, nabídl bych vám takový honorář, jaký dosud žádný doktor nedostal, protože já vím, co je to zdraví a jaká je jeho cena. Až budete potřebovat potvrzení a výsledcích svého léčení od lékaře, obraťte se na mne. Dám vám to černé na bílém.«

Před několika lety byl jsem hostem ve známém letovisku na Šumavě, kde je restaurátorem bývalý legionář. Za války bylo mu prostřeleno koleno, takže při operaci lékaři musili mu celé kolenní jablko vyoperovati. Tím se mu noha značně zkrátila, takže při každém kroku na ni napadal a silně kulhal. Krom tohoto zranění přinesl si z války těžké asthma a srdeční vadu.

Za svého pobytu u něho nemluvil jsem vůbec o svém léčení, protože dny své dovolené chci zásadně prožítí v úplném klidu, abych si skutečně odpočinul. Netrvalo však dlouho, a z blízkého hotelu přišli tři dámy, které restaurátora upozornily na mé prý »zázračné« schopnosti. Restaurátér přijal tuto zprávu nejprve s posměchem. Když pak slyšel jimi uváděné případy těch, kterým jsem pomohl, dokonce i případy uzdravení z jeho vlastní blízkosti, o nichž se mohl sám lehko přesvědčiti, rázem obrátil. Už neříkal, že žádným takovým zázrakům nevěří, ale začal hned přemýšlet o tom, jak by využil mé přítomnosti a sám na sobě účinky mého léčení vyzkoušel. Protože více než ochromená noha překáželo mu v jeho zaměstnání těžké asthma, obrátil se na mne s prosbou, zda bych se nepokusil o léčení také u něho.

Vyhověl jsem jeho prosbě a vešel s ním do jeho salonku. Protože se od svých pochybností obrátil k víře v sílu a moc duchovního léčení, byl jeho úspěch okamžitý. S radostným pocitem úlevy ptal se hned dále, nebylo-li by možno také pomoci nějakým způsobem jeho ochromené noze.

»Je-li vaše víra absolutní, pak se dá jistě spraviti i toto!« — řekl jsem — »neboť moc Boží je bezměrná.«

Požádal jsem jej, aby se posadil a položil jsem zlehka obě ruce na jeho operované koleno. Po mé obvyklé prosbě k našemu Spasiteli slyšel jsem náhle, jak mu v koleně praská, jako by kosti lámal. Ptal jsem se proto, zda i on to slyšel.

»Nejen slyšel, ale také cítil —« potvrdil mi ihned. — »Ne snad bolest, ale silný tlak, jako by se uvnitř opravdu něco dělo, ale ve chvíli tento tlak opět povolil.«

»Tak je dobře —« řekl jsem — »a nyní se zkuste postavit!«

S údivem konstatovali jsme oba, že chromá noha se narovнала, tím zároveň i prodloužila, takže mohl jít zcela rovně a na nohu již nenapadal. Za tři dny nato přišel mi pln úžasu oznámiti, že se dočkal ještě dalšího zázraku, který daleko předčí to, co se dělo přímo při mém léčení. Tvrdil totiž, že mu během oněch třech dnů narostlo nové kolenní jablko, takže má teď již nohu úplně normální. Stalo-li se tak skutečně, to by musili ovšem zjistiti lékaři, já prostě uvádím, co pan restauratér mi řekl.

Dnes, když do těchto končin přijedou hosté, kteří jej znali jako kulhajícího, diví se nesmírně zázraku, který se s ním stal, a on každému ochotně vypravuje, jak byl uzdraven.

Z této hrstky případů, které jen namátkou jsem tu ze své praxe uvedl, je zřejmo, že jsem se nezastavil ani nad případy sebe složitějšími, snad i beznadějnými pro toho, kdo nevěří v sílu a moc Boží. Pro každého, kdo s důvěrou ke mně se obrátil, snažil jsem se s pomocí Boží dosáhnouti alespoň úlevy, když ne úplného ozdravení.

Uvedené příklady ukazují, že tímto způsobem dají se léčiti: slepota, hluchota, němota, rakovina, ochromení, chromé nohy, nádory, krvotoky, zduření krku (vole), srdeční vady, cukrovka reumatismus, astma a jiné.

Zdůrazňuji však znovu, že k vyléčení každého jednotlivého pacienta bylo vždy nezbytně zapotřebí jeho vlastní opravdové víry, bez níž by moje léčivá síla neměla účinku. Ten, kdo nevěří a chce to jen »zkusit«, zda by touto cestou mohl býti zbaven své nemoci nebo utrpení, odchází zpravidla zklamán, neboť opakuji znovu a znovu a každému vždy připomínám:

»Víra tvá tě uzdravila.«

Ptal jsem se jednoho lékaře, který byl přítomen při mém léčení, co tomu všemu, co viděl, říká.

»Jenom tohle: to jsou Lurdy, a lékařská věda bude na vrcholu tehdy, až se začne dívati na choroby lidí také z této stránky.«

Tyto věci opravdově studovati — k tomu je však třeba ještě něčeho vyššího, než pouhé vědy. Věda neodkryje podstaty těchto věcí tomu, kdo nemá odvahy přistoupiti k samotnému prameni poznání — to jest k poznání Boha a duchovna.

Smutno mi bylo, když jsem mezi svými pacienty vyléčil z těžké srdeční vady jednoho doktora theologie, který v okamžiku, kdy pocítil ulehčení, prohlásil:

»Teprve teď věřím, že Kristus uzdravoval.«

»Teprve teď, pane doktore, jste uvěřil? Což takový prostý člověk má vám teprve ukazovati to, čemu vy, theologové, máte nejvíce věřiti, abyste mohli víře této učiti i lid? Jen proto vaše církve, která se sama za jedinou pravou prohlašuje, ještě nikoho nevyлéčila, protože ani její hlasatelé sami nevěří do všech důsledků ve slova Kristova.«

Když Ježíš uzdravoval, ptal se nemocného: věříš? To jest: věříš ve Všemohoucnost Boží, že můžeš býti uzdraven?

Tato silná touha po uzdravení jest vpravdě prosebnou modlitbou našeho ducha k Bohu, jest onou důvěrou v Boha, která uzdravení přijme a udrží.

Kristus, který byl ztělesněním lásky, nejčistší součástíkou samého Boha, pravil:

»Ne já, ale Otec můj ve mně přebýváve skutky činí.« Kristova jednota s Otcem byla schopna Boží silou všechny, chorobou porušené buňky v těle nemocného uvésti v soulad a uzdraviti. Ježto viděl, je-li nemocný člověkem zlým nebo dobrým, věděl, čím si chorobu zavínil a smí-li býti uzdraven. A když byl člověk uzdraven, Kristus řekl mu:

»Víra tvá tě uzdravila. Jdi a nehřeš více!«

To jest, nemysli již na svou nemoc, nemusíš se jí obávati, budeš-li žíti životem čistým a střídmým a vyhneš-li se hříchu.

Láska a milosrdenství Boží jsou tak velké, že mně, nepatrnému hříšnému člověku dostalo se daru léčivé síly. Moji usilovnou snahu a vroucí touhu státi se lepším člověkem a žíti podle učení Ježíše Krista, jež jsem snad pochopil lépe než mnozí, odměnil sám Bůh. Mne, nepatrnému dítěti, dostalo se veliké Boží milosti, abych mohl přesvědčiti i druhé o jeho veliké Lásce a Moci.

Nelčím jistě proto, abych sebe sama, obyčejného člověka, nějak vyznamenával, ze svých schopností pro sebe těžil, sám neb prostřednictvím jiných dělal si nějakou reklamu. Jediným mým cílem je — pomáhati druhým, jediným mým ideálem je — dokázati věřícím i nevěřícím, že Bůh je Láska, a tato Jeho Láska neustále bdí nad námi a je schopna, navraceti nám zdraví. Je žalostné odbývati smíchem ty, kteří se již přesvědčili, že tu vyšší, Božská moc existuje. Všichni měli by toužiti poznati tuto sílu, spojití se s ní a sami se přesvědčiti, že ušlechtilý život vede nás k prameni oněch nejvyšších darů, jež může nám svěřiti jen Bůh. Odpuzujte ze svého srdce sobectví, nelásku, zášť a závist, milujte celý svět, tvořte harmonii celého vesmíru!

Jen tak můžeme se přibližovati k Bohu a Jeho Síla bude pak s námi. Otevřte všichni nitra svá, aby Láska Boží mohla jimi procházeti! Jen tak poznáte blaho království Božího, které se k vám přiblíží. Bůh posilniž vás na této cestě.

3. PROČ JSOU LIDÉ NEMOCNÍ

Po všechna léta, kdy jsem se zabýval duchovním léčením, ve svých přednáškách i ve styku s nemocnými, kteří za mnou přišli a přicházejí stále, říkal jsem vždy a opakuji stále: dříve než ke mně, jděte k lékaři. Dovolávejte se nejprve pomoci jeho, jeho odborných studií a cenných vědomostí, jichž nabyl svou praxí, a teprve pak, řekne-li vám lékař přímo, že věda lékařská pomoci vám nemůže, že všechny zákroky a metody, které třeba ve všech ostatních případech dočkaly se úspěchu, ve vašem případě selhávají, pak teprve obraťte se k léčení duchovnímu. Nezapomínejme, že mnoho a mnoho chorob lidských má svoji příčinu v duchovnu. Neodstraníme-li příčiny, je ovšem nemožno léčit následky. V mnoha a mnoha případech lidé choroby k sobě přímo přivolávají, v mnoha případech jen oni sami jsou nejtěžší překážkou, která znemožňuje jejich uzdravení.

Mám o tom své zkušenosti. Tisíce nemocných, kteří za mnou přišli, poskytli mi mnoho příležitosti k tomu, abych správnost svých poznatků viděl potvrzenou ne na jednotlivých, nýbrž vždy na celé řadě případů obdobných. Pohlížeje na nemoci lidské se stanoviska duchovního, přišel jsem k poznání celé stupnice duchovních příčin, které způsobují onemocnění nebo zabraňují uzdravení. Tyto příčiny chtěl bych zde alespoň stručně probrati a připojit k nim příklady z vlastní praxe, které jsou vždy nejvýmluvnějším výkladem i nejpádnejším potvrzením každé teorie.

Na prvním místě uvedl bych

CHOROBY VYVOLANÉ ZLEM

Každý, kdo jen trochu vnikl do nezměnitelných zákonů duchovních, jistě sám ví, že stejné přitahuje stejné. Zlo budí opět jen zlo se všemi jeho důsledky, stejně jako láska probouzí opět jen lásku s jejími kladnými podmínkami životními. Ten, kdo vyvolává zlo, plete na sebe bič, který se vždy nejdříve proti němu samému obrátí a na jeho vlastní hlavu nejtíže dopadne. Člověk naplněný nenávistí, zlobou, pomstychtivostí, staví se přímo do služeb zla, které nalézají u něho velmi vhodnou půdu ke svému působení a projevuje se nemocí.

Takový pacient, naplněný zlem, jemuž od jeho nemoci nepomohl ani lékař, nemůže se také nadíti, že bude uzdraven silou duchovní. Nemá ani práva dovolávati se pomoci Božské síly a prositi Boha za své uzdravení, nezřekne-li se své hříšné nenávisti a nezamění-li ji za opravdovou, celým srdcem procítěnou lásku.

Viděl jsem sám celé řady případů, kdy nápadné zlepšení choroby, ne-li dokonce úplné uzdravení přišlo ruku v ruce s usmířením nemocného s jeho dávným nepřitelem, ve chvíli, kdy nemocný dokázal přemoci sebe sama a zapomenout na utrpené křivdy nebo pokorně odprositi za křivdy spáchané. Na druhé straně byli to nemocní sami, kteří onemocnění uváděli v souvislosti s propuknutím nějakého sporu, kdy ve zlosti, zachvácení zlobou a pomstychtivostí, ochromilo je náhle onemocnění.

Právě proto, že jsem viděl tolik hrůzných konců, k nimž vede lidská zloba, zášť, nenávist a neláska, chci tu alespoň malý zlomek z těchto zkušeností uvést.

Jako první případ uvedu ženu, která trpěla neuralgickými bolestmi zubů. Její dcera, která ji v její nemoci měla obsluhovat, jen nerada, bez lásky konala tyto své povinnosti. S nechutí dávala matce teplé obklady, nerada vedle ní se zdržovala, zapomínajíc přitom na všechno, co pro ni až dosud matka učinila, kolik nocí neúnavně péče pro ni již obětovala, kolika důkazy opravdové lásky mateřské ulehčovala jí její život. Zejména v neděli, když se všechny kamarádky sešly ke společné procházce, dívka byla velmi netrpělivá a k matce nevlídná. Ve svém sobectví povzdechla si:

»Raději bych ty bolesti trpěla sama, jen kdybych mohla jít ven!«

V tom okamžiku matčiny bolesti ustaly a dcera vykřikla nesnesitelnou bolestí, kterou pocítila. Bolesti tyto mučily ji po celých 14 dnů.

To nebyla láska, která byla ochotna převzít matčiny bolesti. To nebyl soucit, který by v lítosti nad matčiny bolestmi řekl:

»Jak ta maminka zkouší, jak trpí, a jak ráda bych ji z jejích bolestí vysvobodila a převzala je sama a sama za ni přetrpěla!«

Takovýto hlas lásky dítěte k matce, takto upřímně myšlená ochota obětovati se za matku, byla by jistě dovedla vyvolat síly dobré. Tyto dobré síly byly by matce ulevily a od dcery nebylo by žádáno, aby tolik trpěla. Ale takto, za okolností, za nichž dcera vyslovila ochotu převzít matčiny bolesti, mohla dokázat pouze tolik, že se působení zla přeneslo z matky na ni a musila trpět pak sama.

Jednou byl jsem pozván k léčení do rodiny, kde muž byl raněn mrtvicí a jeho žena, tři dny po jeho onemocnění, musila následkem těžkých, vysilujících průjmů ulehnutí také. Začal jsem s léčením u muže, ale nedařilo se. Léčivá síla odrážela se od něho jako gumový míč. Přistoupil jsem tedy k ženě, a účinek byl tentýž. Přitom všiml jsem si, že pravá ruka ženina je zahrnuta jako ďábelský dráp. Vzal jsem tedy tuto ruku mezi své dlaně, ale ruka jako zkamenělá nezměnila své podoby. Vnitřní hlas poradil mi, abych se zeptal:

»S kým pak jste se to pohněvali?« Tu oba dva najednou, plni zášti a nenávisti, žalovali: »To tady soused stavitel, to je takový — — —« »Zadržte!« — pravím. »Zde je zdroj vaší nemoci. Neuzdravíte se, pokud nenahlédnete, že musíte každému vycházeti vstříc s láskou, že nesmíte s nikým žít v nepřátelství, neboť jen láska plodí dobro — zlo plodí opět jen zlo a utrpení.«

Oni však neuznali své chyby, neustoupili od své nenávisti, a proto také musili trpět dále.

O jiném případě povím vám toto:

Byl jsem volán k jedné ženě, které jsem již před časem pomohl od ochrnutí údů, že prý je ochrnutá znovu. Na uvítanou vyprávěl mi její muž, co se za poslední doby u nich sběhlo.

»Pokud byla žena nemocná, musil jsem mít hospodyni, která by vedla domácnost. Dokud žena ležela a nemohla se hýbat, šlo všechno dobře. Jakmile jste ji však uzdravil, takže mohla chodit, postavily se tyto dvě ženy proti sobě jako dva kohouti na jednom smetišti. Nesnesly se, nenáviděly se, až konečně jejich řevnivost vyvrcholila v prudkou hádku, v níž si obě pověděly to nejhorší, co si jen říci mohly. Za této hádky žena se skácela a je ochrnutá znovu jako byla dříve. Ale ještě jednu zajímavost k tomu dodám —« řekl mi muž s úsměvem — »oně hospodyni se stalo totéž, co mé ženě. Zhroutila se po této hádce a leží rovněž ochrnutá, neschopná práce a pohybu.«

Na tomto případě je jasně zřejmo, že byla to nenávist, která srazila obě ženy k zemi a přivedla jejich onemocnění. Zde nemohl jsem ovšem léčit. Mohl jsem pouze dát jednu jedinou radu:

»Smiřte se spolu, odprostě Boha, že zlem jste si navzájem sloužily. Řekněte si: Nechme zášti, milujme se. Rozkřešte v sobě jiskru lásky a uzdravíte se pak obě.« To nejsou smyšlenky, to je skutečnost, která je zároveň i varovným hlasem pro každého, kdo je v nebezpečí podobného propadnutí zlu a nenávisti. Nehněvejme se na nikoho, vyřizujme vše mírem. Všechna zlá slova vyškrtněme vůbec ze svého slovníku. Žijme v lásce a budeme spokojeni, šťastně žítí.

Obdobný případ pozoroval jsem u jedné ženy obchodnice, která volala mne k sobě znovu, ač jsem ji před časem vyléčil z jejího ochrnutí, které se nyní opět vrátilo. Hned při vstupu do jejího bytu poznal jsem příčinu jejího nového onemocnění. Zastihl jsem ji totiž v nejprudší zlosti, jak křičí a nejhoršími jmény častuje svoji služebnou.

»Milá paní, takhle nebudete nikdy zdráva. Řekl jsem vám, jak se máte chovati, abyste si své zdraví zachovala. Chcete-li být uzdravena božskou silou, pak musíte šířit kolem sebe jen lásku a dobro. A vy zatím děvčeti, které o vás pečuje, které vám slouží a vám se obětuje, tak hanebně nadáváte. To děvče máte mít ráda jako svoji sestru. Ona po vás uklízí, pere vám, krmí vás, vše ochotně vám udělá, a vy, třebaže byste bez ní nemohla být ani živa — takovýmto způsobem se jí odvděčujete?«

»Vždyť je to jen služka, kterou si platím!« — řekla žena pohrdavě. — »Beztak jen ona zavinila mé onemocnění. Seděla jsem ve svém vozičku na zahradě, a ona přišla za mnou. Já jsem se nad ní rozzlobila a tu najednou, jako když někdo nadzvedne můj vozík a já byla mrštěna do kouta zahrady, až jsem celá potlučená.«

»Ne ona, ale vy sama zavinila jste si svou chorobu. Ve chvíli hněvu přepadlo vás číhající zlo a mrštilo vámi. Ve vašem domě není lásky, a dokud se neobrátíte, nemá k vám Boží síla přístupu.«

S případem velmi podobným setkal jsem se v jednom moravském městě. Přednášel jsem tam, a když jsem skončil, přišla ke mně slečna, velmi zkrušená dlouholetou chorobou svého otce. Lékaři nemohou zjistit ani příčinu nemoci, ani nalézt prostředek, kterým by mu ulehčili. Při tom, jen jako mimochodem, zmínila se o tom, že i otcova sestra je již také po několik let těžce nemocná. Ptal jsem se ihned, v jakém poměru tyto dva spolu žijí.

»To je právě to, co snad překáží jim oběma k uzdravení. Oni se navzájem nenávidí —« přiznala. »Před lety se otec s tetičkou pohádali, v nepřátelství se rozešli, a v tomto nepřátelství vůči sobě setrvávají, a také po celou tu dobu, což je přímo k neuvěření, jsou oba nemocní.«

Potvrdil jsem jí správnost jejích dohadů, hledá-li pravou příčinu choroby ve vzájemné nenávisti obou. Jejich uzdravení nemůže nastat dříve, dokud se oba dva nesmíří. Zlo, které v nich vzniklo, hlodá na jejich tělesném organismu tak zhoubně, že nepostaví-li se mu na odpor upřímným projevem lásky a usmíření, může je toto zlo připravit o život.

Po tomto výkladu prosila mne slečna o radu, co má tedy udělati, aby přispěla ke smíru, o němž ani jeden ani druhý nechťejí ani slyšet. Poradil jsem jí:

»Dojděte k tetičce a řekněte jí: Milá tetičko, přemýšlela jsem o tom, kdo vlastně zavinil nepěkný poměr mezi vámi a mým otcem, a přišla jsem k tomu, že vlastně je vina na naší straně, a proto přicházím k vám poprosit vás, abyste nám odpustila a už se na nás nehněvala.«

»Ale my nejsme tím vinni!« — vyhrkla slečna nakvašeně. »Ona je tím vším sama vinna.«

»Na to jsem se vás neptal, slečno—« odpověděl jsem. »Byl jsem tázán na radu, co máte dělati, abyste dosáhla smíření svého otce s jeho sestrou. Vyhovuji vašemu přání a neřeším k tomu otázku, na které straně hledati vinu. Uvidíte, že když toto uděláte a takovýmto způsobem s tetičkou promluvíte, že vám řekne ihned: Ale kde pak, děvče, já jsem tím vinna. To jsou ty naše tvrdé palice, moje, stejně jako tvého otce. Nikdo z nás nechtěl nikdy přiznati své chyby, a proto zůstává mezi námi věčné nedorozumění. Věřím, že jen tím oba hyneme.«

Po tomto vysvětlení slečna slíbila zachovati se dle mé rady. Hned druhý den vypravila se ke své tetičce, a dopadlo vše přesně tak, jak jsem byl předpovídal. Tetička byla ochotna vzít všechnu vinu na sebe a vypravila se ihned s neteří ke svému bratru, který ji s otevřenou náručí a slzami přijal. Smířili se a po tomto smíření stal se zázrak. S obou nemoc jako by spadla a nyní žijí v lásce bratrské a sesterské a radují se ze zbytku svého života bez utrpení.

Jako další příklad zhoubného účinku nenávisti, která dovede člověka přímo strávit, uvedu případ mladé dívky, která byla dlouhá léta ochrnutá tak těžce, že ani mluvit nemohla. Byl jsem požádán, abych ji léčil. Hned po prvním léčení nastalo znatelné zlepšení. Po druhém léčení dívka mohla již i po bytě přecházeti. Její otec byl tímto úspěchem tak nadšen, že mne žádal, abych ji léčil ještě několikrát, a k tomu účelu že svoji dceru přiveze do Prahy, abych ji mohl snáze navštěvovati. Chodil jsem k ní asi čtrnáct dní. Jednou, sotva jsem vešel, šla mi sama vstříc, ale pojednou zůstala státi úplně ztrnulá a nemohla se ani pohnouti.

»Vy jste mne, myslím, vítala nějakými nečistými myšlenkami —« řekl jsem —»ač já přicházím k vám vždy s modlitbou na rtech, s láskou v srdci a čistou myslí.«

Popřela to. Uvolnil jsem její údy, ale druhý den opakovalo se totéž. Domlouval jsem jí, vykládal o nutnosti čistých, dobrých, láskyplných myšlenek, kterými musí svoji duši naplniti, chce-li býti skutečně uzdravena. Moje slova dojala ji k slzám a pohnula k upřímnému doznání. Máte pravdu. Nečisté, zlé myšlenky mne přepadly, ač jsem se jim bránila. Nyní konečně cítím v sobě sílu, že jsem je překonala, a proto také mohu vám svěřiti své tajemství, o němž dosud

nikdo neví. Mým ideálem bylo studovati malířskou akademii a státi se malířkou. Otec však proti mé vůli prosadil, že jsem šla na učitelský ústav. Za to jsem otce nenáviděla. Mojí jedinou touhou bylo — pomstít se otcí. Ve třetím ročníku učitelského ústavu stala se moje zášť vůči otcí přímo nesnesitelnou. Zaslepena zlostí a nenávistí zvolala jsem jednou: »Ať jsem raději nemocná, než bych dochodila ústav, ať se raději stane cokoliv, jen když se nesplní otcovo přání.« A v tom okamžiku jsem skutečně klesla nemocná, ochrnutá, neschopna dokončiti svá studia.«

»Sama jste si zavolala zlo, sama jste si přivolala svoji nemoc, a úplně zdráva budete teprve tehdy, až mezi vámi a vaším otcem zavládne srdečný, upřímný a láskyplný poměr. Vyzpovídejte se otcí, odproste jej. Trpěla-li jste, bylo to z vaší viny. On však trpěl vaší nemocí ještě více než vy. Připomeňte si, kolik těžkých starostí jste mu způsobila. Vaší povinností je odprositi jej a postarati se o to, abyste dalším svým jednáním své těžké provinění vůči otcí odčinila.«

Doufám, že se tak stalo, a že také kýžený výsledek se dostavil.

Na Moravě měl jsem léčiti muže, který již 42 let trpěl zvláštní chorobou. Dověděl jsem se o něm, že když mu bylo 8 let, přišel do statku jeho otce žebrák, prosící o almužnu. Zlomyslný hoch z pouhého uličnictví hodil po něm kamenem a krvavě jej zranil v obličeji. Žebrák šel si stěžovati jeho otcí, ale otec, namísto aby hoča pokáral a potrestal a poskytl žebrákovi potřebné pomoci, dal jej psem vyštvaťi ze stavení. Tu žebrák ještě na odchodu se obrátil a zvolal:

»Za tuhle bezcitnost se váš kluk do smrti na nohy nepostaví.«

A opravdu, v téže chvíli chlapec ochrnul na obě nohy, a všechno ježdění po sanatoriích a lékařských kapacitách ukázalo se bezvýsledným. Otec, zničený neštěstím svého syna, nevěděl co počíti. Jedna stařena poradila mu, aby vyhledal onoho žebřáka, odprosil jej a požádal přitom, aby vyslovenou kletbu odvolal. Tato rada byla poslední nadějí nešťastného otce, a proto se vydal na cestu. Nebylo snadné tohoto žebřáka najíti. Dva a půl roku bloudil po Moravě a v Uhrách, než jej nalezl v malé vesničce dnešního Slovenska. Padl před ním na kolena a prosil:

»Dědečku, prosím tě, zbav mé dítě kletby, ať se může uzdraviti.«

»Vidíš, teď jsi poznal, co je to chodit od chalupy k chalupě a vyprositi si nějaké to sousto! Už víš, jaké to je, nemít kde hlavu složit! Vytrpěl jsi také něco při tom, a pro toto tvé utrpení udělám ti také něco k vůli. Kluk tvůj bude chodit, ale ne bez holí.«

A skutečně. Hoch začal choditi, ale hole musil míti v ruce, ač se o ně ani neopíral. Musil je míti i u postele, bez nich ani nevstal, a jakmile mu vypadly z rukou, ihned se skácel. Později poznal, že postačí, drží-li jen hole v jedné ruce, a že již může choditi a všechno dělati.

Léčiti se však tento člověk nedal. Když prý už tak dlouho s těmi holemi chodil, bude prý choditi s nimi až do smrti. Za svůj nerozumný skutek chce se káti až do konce svého života. Bylo mu tehdy 50 let — tedy již 42 roky trvalo jeho utrpení, kletbou přivolané, a možné dost, že trvá dosud.

Leč ani onen žebřák neučinil dobře, že tuto kletbu na hoča přivolał. I on bude za tuto vinu pykati, třebaš až v příštím svém životě, neboť prohřešil se těžce proti přikázání:

»Odpouštějte svým nepřátelům a za zlé dobrým odplácejte.«

Když jsem přednášel ve Vídni, přišla ke mně po přednášce mladá židovka a prosila mne o radu, jak by mohla napravit svůj hřích, kterého se dopustila vyslovením kletby. Na vysvětlenou řekla mi, že měla dlouhou známost s mužem, s nímž se pak pro cosi pohněvala. Rozešli se a on si vzal za ženu jinou. V den jejich svatby, ve chvíli, kdy vstupovali do synagogy, vyřkla:

»Ať nejsou šťastni, ať je stíhá jedno neštěstí za druhým.«

A vskutku, novomanželé tito šťastni nebyli. Ale šťastnou nebyla ani ta, která v závisti nad nimi kletbu vyřkla. Žila nešťastným manželům nablízku — bydlela právě proti nim — a byla

nešťastná s nimi. Měla svého dřívějšího nápadníka stále ráda, a proto ji mučilo svědomí výčitkami, že jen ona sama zavinila všechny nesnáze a neštěstí, které jej stále v jeho manželství provázejí. Prosila mne, abych jí poradil, jak by tuto kletbu mohla z nich sejmouti, že by velmi ráda chybu svoji napravila.

Poradil jsem jí, aby v první řadě prosila Boha za odpuštění svého prohřešení, dále že musí prosit Boha, aby kletbu jí vyslovenou z oněch lidí sejmul. Další její povinností jest pak jít k oné nešťastné rodině a tam plně přiznati se ke svému činu a i tam prosit pokorně za odpuštění. Jen lítost nad způsobeným zlem a pokorné přiznání k němu a čistá láska k tomu, komu jsme ublížili, může napravit chybu námi spáchanou.

Slíbila, že se dle mé rady zachová, a já doufám, že se tak stalo ve prospěch všech, kteří vyslovením její kletby trpěli.

Jednou přišla si ke mně trpce stěžovati mladá žena, jejíž utrpení bylo také zaviněno jen kletbou. Tato žena provdala se proti vůli své matky, která jejího vyvoleného nenáviděla. Třebaže byl to svědomitý, pracovitý a příčinnivý člověk, matka byla tak proti němu zaujata, že když se dcera za něj provdávala, vyslovila nad nimi kletbu. Kletba tato se splnila. Nezdár za nezdarem stíhal práci mladého muže, který pln rozervanosti přičítal všechnu vinu matce své ženy. Nakonec začal pít a ženu surově bít, takže jejich společné soužití stalo se peklem.

Když mi nešťastná žena toto pověděla, pozastavil jsem se nad tím, že právě její matka měla odvahu podobnou kletbu vysloviti, neboť tím se dopustila velmi těžkého hříchu, za který bude musiti sama těžce pykati.

Ani mne nepřekvapilo, když mi žena s pláčem vyprávěla, že její maminka už teď velmi trpí, neboť již šestý rok rozežírají její tělo červy. V tomto jejím utrpení nutno spatřovati pouze odplatu za zlo, které vyslovením kletby spáchala.

Jednou byl jsem volán k ženě, která měla na těle několik ohromných ran. Na několika místech jí docela uhnívalo a odpadávalo maso z těla. Křičela bolestí, když se s ní hnulo, nebo když ji chtěli obrátiti. Zhrozil jsem se přímo tohoto pohledu na tak ohromné utrpení.

Její choť, lékař, vyprávěl mi, co všechno již jeho žena protrpěla. Choroba její začala prý nejprve rakovinou konečníku, který jí lékař rozžhaveným drátem vyřízl, a na levé straně břišní udělal jí otvor k vyprazdňování střevo namísto konečníku. Pak prý ji tak důkladně rentgenovali na zádech a kolem konečníku, že jí začaly vypadávati celé kusy masa, a i v pravé slabíně měla značně velkou díru po vypadlém kuse masa. Manžel, ač byl sám lékařem, domníval se, že vše to zavinila věda lékařská a jeho páni kolegové.

Já však, při prvním pohledu na tuto hrůzu, pohlížel jsem na věc jinak. Ujistil jsem pana doktora, že je rozhodně na omylu, neboť ani lékaři ani věda lékařská nemůže tu býti obviňována. Příčina všeho toho je jistě daleko hlubší, její podklad nutno hledati v duchovnu. Proto, abych trochu do této záhady vnikl, dal jsem si vyprávěti alespoň stručně nejzávažnější události ze života nemocné.

Žena pocházela z rodiny velmi vážené. Její matka za svého života také velmi mnoho trpěla a tímto svým utrpením byla přivedena až k šílenství, v němž skočila z okna a zabila se. Pan doktor vyprávěl dále, ale jen jako mimochodem, že svého času měli u dětí vychovatelku, která se zabývala také černou magií. Nevím již z jaké příčiny, byla tato vychovatelka na hodinu propuštěna. Když opouštěla jejich dům, zastavila se ještě ve dveřích a řekla:

»Vy, milostivá paní, budete na mne pamatovat, a vzpomenete si na mne, až budete hodně trpět.«

Pak prý šla do svého pokoje, udělala si z chleba figurku a nějakými magickými tahy prováděla nad figurkou podivná kouzla. Pak prohlásila, že tato figurka je tělo paní, která ji právě propustila, a vzala špendlík a píchala do figurky. Propíchala ji na různých místech, v první řadě v konečníku, pak i v dolejších částech břicha. Jak se později ukázalo, právě v oněch místech, kde figurka byla propíchána, objevily se na těle ženy rány, z nichž vypadávaly celé kusy masa.

Přes to nikdo nepřikládal této věci velkého významu. Já však soustředil jsem se na chvíli, a dostal jsem toto vysvětlení:

Rodina této ženy, již tři pokolení nazpět, byla prokleta někým, komu bylo v jejím středu velmi ublíženo, a toto prokletí platilo až do třetího pokolení. Tato paní byla právě již tím posledním, ale co nejzávažnějšího na tom — bylo mi řečeno, že tato trpící paní byla právě oním člověkem, který kletbu kdysi pronesl a proto také ona sama na sobě musí nésti nejtěžší následky vyslovené kletby, aby od ní osvobodila rodinu a sňala se sebe těžký hřích prokletí. Proto nebylo jistě náhodou, že do její rodiny přišla právě vychovatelka, zabývající se černou magií. To všechno je řízeno z duchovních sfér. Tato vychovatelka, sama jednajíc zavrženíhodně, svým počínáním přivodila, že ve zvratném působení tato duše musela toto veliké utrpení sama na sobě prožít, aby se očistila z tíhy svého hříchu.

Lékaři, kteří zde pomáhali, nemohli pomoci, ale také nemohli uškodit tak, jak se nemocná i její muž domnívali. Vždyť tisíce lidí jest prozářeno rentgenovými paprsky, a pro žádného z nich nemá toto prozáření tak těžké následky, aby jim vypadávalo a uhnívalo maso v těle. I v tomto případě lékaři byli jen nevědomými nástroji k vykonávání trestu, který si duše tato zasloužila.

Zdá se to snad nespravedlivým, že tato paní nese na sobě trest za člověka dávno před tím již žijícího. Tak ovšem může usuzovati pouze člověk, který chápe život pouze z jediného jeho úseku a nebere v úvahu životy předcházející i příští, které jsou v nerozlučné souvislosti.

Obdobný případ nalezl jsem v L. Byl jsem volán k léčení jedné ze dvou sester, která byla také stížena ohromným utrpením. Viděl jsem, že všechna pomoc je marná, neboť nadevší pochybnost byl to případ karmický. Sestra nemocné vyprávěla mi také, že se jí jednou ve snu zjevila její matka, která jí pravila:

»Mary, naše Ema to má od dědečka. Někdo se domníval, že mu dědeček ublížil, a ten ho za to prokrel do třetího kolena. Ona vzala na sebe toto utrpení, neboť ona jest tím člověkem, který před lety tuto kletbu vyslovil. Proto při svém vtělení vzala tento kříž na sebe a tíhu této kletby nyní odčiňuje svým utrpením.«

Těchto několik případů dojistá postačí, aby ukázaly sílu a daleko sahající následky vyslovené kletby. Radím vám upřímně: Střezte se svolávati ve hněvu a zlosti na někoho trest. Dopadne vždy těžce i na vaši hlavu! Varujte se v rozčilení, když vám někdo ublížil, nebo když se domníváte, že vám ublížil, přáti mu něco zlého. Neničte lidské zdraví, abyste i vy mohli zůstat zdraví. Pamatujte vždy na to, že ve chvíli rozčilení a hněvu není ve vás dobro, nýbrž zlo, které velmi rádo použije vaši pomoci k vykonání viditelného zla. Vaše radost nad tím, že se dle vašeho přání vede vašemu protivníku opravdu zle, že Bůh vyslyšel slova vaší kletby, nepotrvá nikdy dlouho. Vy sami poznáte zakrátko, nikoliv to co je to trest Boží, avšak to, co jest to zvratné působení. Pamatujte v takových chvílích když ne na nikoho jiného, tedy alespoň sami na sebe — pak jistě nebudete míti odvahu někoho proklínati nebo někomu cokoliv zlého přáti.

A nyní uvedu ještě jiný příklad, na němž poznáte, jak se účinky zla obracejí proti tomu, kdo je způsobil.

Jednou přišel do mé kanceláře ředitel jedné velké tiskárny, která chtěla pro mne pracovati. Mezi jinými tisky pan ředitel ukázal mi také knihu, kterou jeho šéf vydal. S odporem jsem mu ji vrátil. Byla plna perversních obrázků, vypočtených na nejnižší pudy lidské, takže přímo strhovala duši z její čistoty do bahna neřesti. Jediným účelem jejím bylo, aby si její vydavatel mohl naplniti svoji kapsu.

»To je strašný hřích, který váš šéf páše. Já na jeho místě spálil bych celý náklad téhle knihy, není-li ještě mezi lidmi. Myslíte, že tímto otravováním lidských duší sobě poslouží? Ručím vám za to, že mu takovéto dílo přinese jen zlo.«

»Pane, vy jste jako prorok« — zvolal pan ředitel. »Můj pan šéf jest raněn mrtvicí, a všechn jeho majetek mu není nic platný, nemá-li zdraví.«

Dále se pan ředitel rozpovídal o svém šéfovi a o jeho úmyslu zbohatnouti, bez ohlížení se na morálku a mravnost. Najal si dvě divadla najednou, a chtěl, aby se v nich hrály samé lehčí, více méně znemravňující hry, protože počítal, že hry tohoto druhu budou mít nejvíce přitažlivosti pro dnešní unuděnou, v úpadku se nacházející společnost. V den zahajovacího představení byl šéf sám u pokladny jednoho ze svých divadel a s ohromnou radostí pozoroval velké zástupy lidí, které se valily do divadla. Nepomýšlel na to, že tento zástup jeho vinou žene se vlastně do mravní zkázy. Mnul si jen s uspokojením ruce, protože při tomto slibném začátku dalo se předpokládati, že počítal-li předem se stotisícovým příjmem měsíčním, bude při tomto zájmu obecenstva příjem jistě dvojnásobný. A v této radosti, v samém divadle, u pokladny naplněné touženými penězi, ranila jej mrtvice, která z něho udělala trvalého mrzáka. Zřejmě — velmi špatně se mu vyplatila jeho snaha strhovatí duše lidské do bahna nemravnosti jen proto, aby si naplnil svou kapsu. Ježto sám byl vši práce nadále neschopen, ujal se vedení jeho podniků syn. Leč na všem jako by ulpělo prokletí, všechno špelo ke zkáze. Zkrachovaly oba podniky divadelní i tiskárna, a tak na místě touženého zisku sklízel člověk ten jen zasloužené ovoce vykonaného zla.

Při této příležitosti žádal mne pan ředitel, abych se pokusil léčiti jeho šéfa. Odmítl jsem, protože za těchto okolností, dokud on sám svých chyb nenapraví a svého těžkého prohřešení neodčiní, nemohlo by mé duchovní léčení mít žádného výsledku. Až uzná a napraví své chyby a s celým srdcem obrátí se na víru pravou, pak teprve, až bude uzdravena a očištěna jeho duše, může se nadíti, že bude uzdraveno a od všech nemocí očištěno jeho tělo.

Nezapomínejte nikdy, že to, co zaséváme, budeme také sklízeti. Zákony neodlučné souvislosti příčiny a následků platí pro všechny stejně, a nikdo neunikne zasloužené odplatě.

Tyto uvedené případy jsou nejlepšími doklady pro poznání zhoubných účinků zla, které se vždy vrací na místo svého původu, aby zde se projevílo. Každé zlo znamená porušení zákona Božího, a porušíme-li svévolně harmonii s těmito zákony, otevíráme duši svou přístupu nízkých vlivů, které způsobují onemocnění. Proto lidé zlí, nenávistní, prchliví, závistiví, lhaví, podvodní a mravně nečistí bývají velmi často těžce nemocní, a páni lékaři mají s nimi těžkou, beznadějnou práci. Ani sebe lepšímu lékaři nepodaří se žádnými injekcemi, žádnými jedy a léky zbavit duši nemocného člověka duchovního zla, které duši tak zvaným hříchem znečišťuje.

Proto vyhýbejte se všem zlým myšlenkám a naplňte srdce svoje láskou a dobrem. Přejte každému i když vám ublíží, jen dobro, nikdy ne nikomu nic zlého. I svého největšího nepřítel změňte láskou v přítele, a touto láskou svou očistíte duši svou tak, že se stane imunní pro přijetí jakéhokoliv zla, tedy i nemoci, utrpení a bolesti. Láskou budete k sobě přitahovati z vesmíru jen dobro, zdar, požehnání Boží a s ním i zdraví.

Jako další z chorob, které mají příčinu svou v duchovním, nikoliv fyzickém světě, uvedl bych

CHOROBY PŘIVOLANÉ MYŠLENKOU NA NEMOC

Nejvíce nemocí přivádějí si lidé svými myšlenkami, tím, že stále na nemoci myslí. Mnohému stačí jen nepatrná bolest nebo chvilková nevolnost, a hned počne se tímto pocitem obírat s takovou důkladností, že tento pocit, který by třeba, kdyby mu nebylo věnováno tolik pozornosti, za chvíli zmizel, tímto přemýšlením se upevňuje a zesiluje. Mnozí hned plní strachu přemýšlejí, co to asi je, jak dlouho to bude trvat, jaké budou následky atd., a přitom si jistě neuvědomují, jakou moc a sílu mají podobné myšlenky o nemoci.

Každá myšlenka je tvořivá síla, která do vesmíru vyslána, hledá zde síly sobě podobné, aby se s nimi spojila v silný myšlenkový proud. Tímto proudem posílena, zachycuje se podobně jako radiová vlna na všech stanicích s ní sladěných. Proto člověk, zabývající se myšlenkami o nemoci, bolesti a utrpení, zachycuje v sobě z vesmíru se jej dotýkající bolesti, nemoci a utrpení z celého světa. Že si tím rozhodně neposlouží, je jasno. Ba, i člověk sebe zdravější pocítí v této chvíli spojení s vesmírovým proudem nemocí a utrpení různé bolesti na různých

místech těla a nedovede si vysvětliti, jak je to možné, jak tyto bolesti vznikly. Kdyby si byl vědom úžasné síly každé myšlenky, pak by jistě pochopil, že si bolesti tyto přitáhl z vesmíru sám svým přemýšlením o nemoci.

Proto chceme-li býti zdraví, silní a svěží, musíme naplniti duši svou myšlenkami a vírou ve zdraví, sílu a svěžest. Tím připojíme se k myšlenkovému proudu stejného obsahu jako je myšlenka naše. Myslíce stále jen na zdraví, nemůžeme nikdy přijmouti v sebe žádné nemoci.

I toto mé tvrzení potvrdila mi v mnoha a mnoha případech moje praxe. Uvedu zde alespoň jeden, opravdu klasický příklad.

V jednom venkovském městě, kde pan farář z kazatelny ohlašoval můj příchod, přihlásila se u mne o léčení také jedna žena, dobrá duše křesťanská. Ptal jsem se jí, co jí vlastně chybí.

»Ale to já sama ani nevím. Někdy to začne u palce na noze, někdy v lýtku, někdy mne bolí koleno, jindy stehno, pak opět srdce, hlava, krátce, celým tělem mi to prolézá.«

Věděl jsem hned, co s ní ve skutečnosti je, a také jsem jí to řekl. Byla to síla její vlastní myšlenky, která ji vrhala z bolesti do bolesti, z jedné nemoci do druhé.

»Kdybyste přestala o svých bolestech přemýšlet, bolestí byste neměla. Řekněte si raději pevně: Pryč ode mne zlé, škodlivé myšlenky o nemoci. Vždyť mně nic není, já jsem úplně zdráva, a uvidíte, že vám bude dobře.«

Líbila se mi opravdu prostoduchá odpověď ženina:

»Vědí, to můžou mít docela pravdu. Já jsem totiž švadlena a chodím po domech šít. Když jsem tak od rána do večera zaměstnaná a musím myslit na práci, nemám čas myslit na to, co mi schází, a tak se u mne žádná bolest ani neohlásí. Za to však, když zůstanu doma a nemám co dělat, tak z bolesti ani nevyjdu.«

Proto braňte se, ze všech sil se braňte každé myšlence na nemoc! Nemazlete se s žádnou chorobou! Myslete raději stále jen na zdraví, abyste si z vesmíru přitahovali stále jen zdravé, svěží proudy duchovní, které vás naplní nezdolnou silou k životu a neochvějnou vůlí využití všech svých schopností.

Běda hypochondrům! To jsou nejtěžší pacienti tohoto druhu. Po celý život jsou stále nemocní — ale jen vlastní svou vinou, protože o ničem jiném nepřemýšlejí, než o svých nemocech. Oč šťastnější jsou ti, kteří plni optimismu věří, že jsou zdraví, i když tu a tam nějaká bolest se jich dotkne!

V souvislosti s podobnými příčinami chorob lidských třeba se zmíniti také o těch nemocných, kteří podléhají následkům svého onemocnění pro pouhé ochrnutí vůle.

Nejvíce takto postižených zanechala nám španělská chřipka, která řádila na konci světové války. Dle statistiky zůstalo po ní asi 104.000 lidí úplně mrzáky, nad nimiž lékaři, jak v mnoha případech sami doznali, jsou úplně bezmocní. To je zcela pochopitelné, protože jsou to lidé s ochrnutou vůlí, na něž všechny léčebné prostředky nedostačují. Dále pak, většina těchto nešťastníků, právě následkem ztráty vlastní vůle stala se schopným nástrojem bloudících duší, t. j. jejich astrálních těl, která našla vhodné místo ke svému zakotvení. Tyto cizí bytosti, v cizím těle usídlené, velmi často tělo nešťastníka zdeformují, ochromí, ba mnohdy učiní je naprosto neschopným každého pohybu.

U takového nemocného je nutno nejdříve odstraniti ovládající jej bytost, potom duchovní silou prozářiti jeho mozek, aby se opět vrátila vůle nemocného, a nakonec pak prozářiti duchovní silou celé jeho tělo. Dále pak třeba od nemocného zcela důrazně žádati naprostou poslušnost, neboť ochrnutý, přivyklý své nehybnosti, není vždy ochoten podrobiti se pozvolným, ale nezbytným cvikům tělesným. Nejprve se cvičí předpažení, rozpažení a vzpažení, a to vždy třikrát za sebou, až je si nemocný jist, že svými pažema vládne. Pak se nemocný učí choditi, k čemuž jsou velmi účinná rázná tempa vojenských kroků, a když tak asi třikrát přes pokoj přejde, učí se obyčejné, nenucené chůzi. Tato cvičení musí s nemocným někdo prováděti po celé tři neděle, jak již řečeno, alespoň třikrát denně. Jejich účelem je

především, aby si nemocný sám pomalu uvědomoval, že když chce, může konati všechno, co bude opravdu chtít, čili, že může opět ve všem uplatňovati svoji vůli.

Nemocný sám má pak radost z toho, co všechno již sám dokáže, a tato radost je mu povzbuzením, aby se snažil sám dokázati i jiné věci, kterých až dosud nebyl schopen. Po třech nedělích zpravidla pokročí již tento způsob léčby tak daleko, že nemocný je schopen každé práce, která se mu přidělí, nebo kterou on z vlastní své vůle chce vykonati.

Takovýchto nemocných léčil jsem již spousty, a mohu říci, že 90% úspěšně, byl-li totiž nemocný ochoten podrobiti se vůli toho, komu jsem po svém prozáření svěřil další vedení tohoto léčení.

U pacientů zpohodlnělých, kterým je milejší lenošiti, nic nedělati a dáti se jinými stále obsluhovati, nepomůže ani duchovní léčení.

Uvedu zde jeden případ, který jsem poznal v Košicích.

Starostlivý muž přivezl ke mně svoji manželku, která po španělské chřipce ležela ochrnuta, a to trvalo déle než deset let. Když jsem provedl na ní své léčení, procvičila bezvadně všechna mnou diktovaná cvičení, takže se mohla zcela volně pohybovati. Dokonce došla i bez námahy sama domů. Jakmile však se octla doma, položila se znovu na svoji pohovku a prohlásila k svému muži:

»Tak, a teď zůstanu znovu ležet a nikdo mne nedostane z té pohovky, ani pan K. ne.«

Je přirozeno, že v takovýchto případech je všechna námaha marná. Jediné, co by mohlo býti opravdu účinným, je energické zakročení, neúprosné naléhání, cosi podobného tomu, co jsem poradil nešťastnému otci v P.

Pozval mne totiž, abych léčil jeho syna studenta, asi dvacetiletého, který zmalátnělý po chřipce ležel a nemohl se ani postavit. Prozářil jsem jej, a když jsem byl s léčením hotov, vyzval jsem jej, aby vstal. Naříkal, že vstáti nemůže, že jej všechno bolí, krátce, znal jen důvody, proč by to nešlo. Vysvětloval jsem mu, že jsem jej právě posílil, a že nyní jistě jeho síly stačí na to, aby vstal, jen kdyby chtěl. Mladíkovy nářky mne však nezmatly. Obrátil jsem se k jeho otci.

»Milý tatínku, když nepomůže nic jiného, pak bude třeba radikálního prostředku. Vezměte si k ruce pořádnou hůl, a třikrát denně vyzvete svého synáčka, aby vstal z postele. A kdyby nechtěl, naložte mu jich, kolik se do něho vejde, protože on vstát může. Kdyby si řekl: já chci vstát! — tak to skutečně dokáže a vstane.«

V tom okamžiku ozvalo se za mnou hlasitě:

»Já chci!«

Ohlédnu se — a ejhle! Student stál již na nohou a k úžasu svého otce začal choditi po pokoji.

Podobných výsledků z tohoto oboru své léčby mohl bych uvést celou řadu. Pro mne, který s tímto výsledkem předem počítal, nebývalo v nich tolik překvapení, jako pro nejbližší okolí ochrnutého. Ze všech nejvíce býval však zpravidla udiven sám nemocný, když svoje, mnohdy po léta opakované nemohu nahradil energickým chci a musím, a skutečně také dočkal se toho, že mohl se volně pohybovati.

Na tomto místě zmíním se ještě o jednom, zvláště výstižném případě.

V jednom místě Podkarpatské Rusi léčil jsem na přání pana primáře v nemocnici mnoho nemocných. Když pak pan primář viděl řadu úspěchů a krásných výsledků, požádal mne, abych zašel s ním k jednomu z jeho pacientů, který již 13 let leží úplně ochrnut následkem španělské chřipky. Neví prý si s ním již rady.

Šli jsme k němu. Našli jsme jej na terase, kde úplně bezvládný ležel na pohovce. Jeho lidé domácí přenesli jej z venku do pokoje, a zde posadili ho do křesla.

Mojí první otázkou bylo, zda si opravdu přeje býti zdrav. Přisvědčil, že ano. Upozornil jsem jej, že se tak může státi jen tehdy, bude-li absolutně poslušen všech mých příkazů a udělá-li naprosto vše, co budu od něho žádati. Pak teprve provedl jsem léčení své, podobně jak bylo již zprvu popsáno, a po tomto léčení začal jsem s ním prováděti první cviky rukou. Když po

letech viděl své natažené ruce, dosud stále jen zkroucené a ztuhlé, a když poznal, že s nimi může opět volně vládnouti, byl tím překvapen i rozradostněn zároveň. Dále poručil jsem mu, aby se postavil.

Přítomný pan primář upozorňoval mne na to, že nemocný již 13 let na svých nohách se nepostavil, takže to asi nepůjde, aby se tak rychle postavil.

V odpověď na to upozornil jsem pana primáře, že není dobře podobnou skepsí a pochybnostmi oslabovati účinky duchovního léčení, které se mohou projevit tam, kde jsou očekávány s absolutní vírou. Potom jsem se obrátil znovu k nemocnému a opakoval mu svou výzvu, aby vstal.

Ač bylo na nemocném patrné, že musí na to vynaložiti mnoho energie, přece jen poslechl a vstal. Započal jsem ihned s cvičením prvních kroků, a i toto cvičení se dařilo. Po chvíli pozoroval jsem sám na něm únavu, a proto nechal jsem jej, aby si sedl a odpočinul si. Netrvalo však dlouho, a nemocný sám, bez pobízení znovu vstal a přešel celou místnost, která byla asi 8 metrů dlouhá.

Všichni jsme ho v úžase sledovali, kam se najednou rozběhl. Jeho rodiče, kteří ho v této chvíli pozorovali, dali se do pláče. Jeho otec, který byl řeckokatolickým farářem, řekl pak toto:

»To sám Pán byl nyní s námi a tento zázrak učinil.«

Tři dny poté probudil se otec ve čtyři hodiny ráno a shledal, že synova postel je prázdná. Ve chvíli prvního uleknutí nemohl si ani pomyslit, co se s ním mohlo státi, a proto šel jej hledati. Vyšel na verandu, a tu spatřil svého syna, který právě nesl dvě putynky vody k napájení koňů, které byl již před tím také nakrmil. Pozoroval jej dále, jak koně vyvedl ven, jak si sám zapřahá, aby si po letech vyjel opět jednou sám na výlet.

Vše to, co otec toho rána pozoroval, bylo pro něj nejlepším dokladem, že jeho syn je zdrav, a uvěřil také, že toto uzdravení jeho bude také trvalé.

Já sám dověděl jsem se o této radostné práci i stavu nemocného z úst samého primáře, který přijel náhodou do Prahy a o trvalých výsledcích mého léčení mi vyprávěl.

Také ve svých přednáškách ze Ženevy, vzadu připojených, uvedl jsem obdobný případ, a proto doufám, že není třeba uváděti více.

Jen nikdy neztrácejte naděje ve své uzdravení. Ať jste již jakkoliv postižení, věřte vždy, že i pro vás existuje tu stále možnost úplného uzdravení. Nikdy nevzdávejte se naděje, že se opět zdrávi a silni navrátíte ke svým povinnostem a k užitečné práci, která vám přinese znovu radost ze života.

Dále pak chci uvést

CCHOROBY VZNIKLÉ ZTRÁTOU VÍRY

Mnohému snad zdálo by se paradoxním, že by také ztráta víry a odklon člověka od Boha mohly nějak působiti na lidské zdraví. Já sám snad bych byl také tyto okolnosti nepokládal za tak důležité, kdybych nebyl měl příležitost poznati za své praxe tak velkou řadu nemocných, kteří sami mi naznačili, v čem spočívá prapříčina jejich onemocnění a od kdy se datuje vznik jejich nemoci. A právě proto, že jsem se tak často setkal s velmi těžkými důsledky této ztráty víry, mám za svou povinnost zmíniti se zde alespoň o několika případech, na nichž je jasně zřejmo, jak tyto choroby, ze ztráty víry vyvěrající, vznikají.

Bývají to zejména mladí lidé, kterým se dostalo v mládí přísné náboženské výchovy. Když pak dospívali, tu pod vlivem různé četby, přátel a kamarádů, kteří mnohdy jen z povýšené nevědomosti popírají jsoucnost Boha, octli se před otázkou věřiti či nevěřiti? Mnohdy prodělávají těžké, dlouho trvající a vysilující boje, aby umlčeli v sobě všechno, co je k víře nutí a doufají, že oprostí-li se od všeho náboženského cítění, budou pak silnějšími, samostatnějšími a dokonalejšími lidmi.

Jaký to omyl! Jak těžké bývají pak jeho následky!

Jednou přišel ke mně mladý student, který se třásl na celém těle. Byl nervově tak rozrušen, že nebyl vůbec schopen dalších studií. Z počátku jsem se domníval, že jde u něho o ovládnutí, povstalec snad následkem onanie, tak časté u mladých lidí. Zeptal jsem se ho, zda věří v Boha a v Ježíše Krista, u nichž by měl hledati oporu a posilu proti vlivům duchovním, které jej připravily o zdraví.

Student přiznal, že dokud byl doma, maminka jeho vychovávala jej nábožensky a přidržovala jej k modlitbě. Když pak odešel z domova na střední školu, začal mnoho a mnoho přemýšlet o náboženských otázkách a výsledek byl, že se od náboženství úplně odvrátil, popřel existenci Boha a přestal věřit v Božství Ježíše Krista. Ba, v této své nevěře došel tak daleko, že se dovedl i vysmívati těm, kteří dosud věří. A od té doby, jak sám přiznal, začal se jej zmocňovati zvláštní neklid, který se stále stupňoval víc a víc, až konečně propukla u něj nervová choroba a on počal se třásti na celém těle.

»Vidíte,« řekl jsem mu, »tímto svým rozhodnutím a odvrácením se od Boha podobáte se listu, který odpadl od stromu, ze kterého bral svou sílu. Odpadl jste od Boha, odvrátil jste se od nejvyšší síly, od Dárce dobra, a opuštěnou duši svou odevzdal jste nevědomky protikladu všeho dobra — principu zla, původci všeho utrpení, neklidu, rozervanosti a nemoci.

To je výstraha pro vás, abyste si nezahrával s věcmi tak ohromně důležitými a nespolehal se tak příliš na svůj, dosud nevypělý a také ne osvícený rozum. Chcete-li býti zdrav, musíte se vrátiti k Bohu a prositi denně Ježíše Krista, aby byl vaším ochráncem a prostředníkem mezi vámi a Otcem nebeským. Jen v náboženském citění, jen v absolutní víře v Boha, najdete opět svůj klid, štěstí a zdraví. Modlete se vroucně s naprostým vnitřním klidem a s plným pochopením modlitbu Otčenáš. O té přemýšlejte a snažte se vniknouti do jejich tajemných hloubek, abyste poznal, jak veliká jest to pro vás milost, smíte-li Tvůrce všeho v celém vesmíru nazývati svým Otcem. Pak skloňte se pokorně před ním, a jako dítě s důvěrou ke svému otci, budete se vždy a ve všem obraceti na Něj. Pak budete v harmonii s Jeho vůlí. Pak budete naplněn takovou silou, svěžestí a radostí, že život váš bude vám radostí a bude vás těšiti. Pak také poznáte pravý smysl života a k vašemu štěstí nebude vám nikdy ničeho chyběti. Vaše choroba sama ukazuje vám jasně, že jste zbloudil z pravé cesty, a že se musíte na ni vrátiti, chcete-li znovu naléztí své dřívější zdraví.«

Student mne vyslechl a dlouze se zamyslel. Pak si připomněl maminku a její nezlomnou víru v Boha. A pod vlivem této vzpomínky, již k vůli mamince slíbil, že se zachová dle mé rady.

Teprve po tomto slibu provedl jsem duchovní léčbu a velmi snadno zbavil jsem jej ovládající jej bytosti. Student přestal se okamžitě chvěti a jako docela jiný, nový člověk odcházal ode mne.

Jednou přišel ke mně mladý vojín, který na moji otázku co mu chybí, řekl, že celé noci nespí, stále ho něco pronásleduje a svádí k sebevraždě. Je prý už tak zoufalý, že ani za sebe neručí, že těmto svodům konečně nepodlehne. V největším zoufalství, v poslední chvíli přichází prý ještě ke mně, zda bych ho nemohl snad zbaviti tohoto zoufalství a tísnivé nálady.

Když se vypovídal, bylo mou prvou otázkou, zda věří v Boha a v Ježíše Krista. Dlouho se zamyslel, než se odhodlal na tuto otázku odpověděti, až konečně řekl:

»Byl jsem kdysi věřícím. Chodil jsem dříve do kostela, modlil jsem se, ale později, když jsem přišel mezi kamarády, většinou samé nevěrce, vysmívali se mi jako hlupákovi, který věří v nějaké pohádky. Tento názor jejich účinkoval na mne tak, že jsem pomalu přestával věřiti, až konečně došel jsem tak daleko, že jsem se svými kamarády začal souhlasiti a jako oni popíral jsem jsoucnost Boha i Krista. Přestal jsem věřiti i v nesmrtelnost duše a na místě toho všeho věřil jsem pouze v to, že po tomto životě již nic dalšího neexistuje, a že záleží jen na nás, abychom si zařídili svůj život tak, abychom co možno nejvíce na tomto světě užili. Tak dostal jsem se do největšího víru požitkářství, žil a užíval, nestaraje se o nic jiného.«

»A od které doby asi pociťujete onen neklid, zoufalství a nespavost, které vás tolik pronásledují?« — ptal jsem se ho.

Doznal upřímně, že pohlíží-li zpátky, přichází k přesvědčení, že první příznaky jeho neklidu, který se v poslední době tak silně vystupňoval, objevily se u něho právě v době, kdy začal sám v sobě bojovat o víru a nevíru. Velmi často měl prý pocit, jako by v něm byly dvě bytosti. Jedna z nich přitahovala jej stále zpět k víře, druhá však snažila se namluviti mu, že vše to je pouhý nesmysl, že není třeba v něco věřit. Nakonec pak uposlechl tohoto druhého hlasu svého nitra a rozhodl se odvrátit se od Boha.

Nevěděl ovšem, že v tom okamžiku zvítězil nad ním princip zla, který prováděl pak na něm své dílo zhouby. Vysvětlil jsem mu to, podobně jako onomu studentovi, a tu vojín po dlouhých výkladech konečně přiznal, že mám přece jen pravdu. Slíbil, že se vrátí k víře a bude žít tak, jako žil dříve.

Zajímavé bylo i to, kolik důvodů on sám našel hned k tomu, proč věřit musí a proč se musí vrátit k dřívějšímu svému náboženskému životu. Byl jsem až překvapen touto skutečností, neboť poznal jsem v něm v základě člověka opravdu věřícího, který dal se však principem zla tak obalamutit, že sám nemilosrdně pošlapal základy svého vnitřního života.

Ale ještě pozoruhodnější bylo shledat se s okamžitými důsledky tohoto jeho obrácení k víře. S krásným, vyrovnaným klidem děkoval mi za to, že jsem ho vrátil znovu k radostnému životu, jehož si nyní teprve bude umět vážit.

Další případ týká se učitele z venkovského letoviska, kde jsem dlel několik dnů. Večery trávil jsem tam v uzavřené společnosti, kde se hovořovalo o duchovních věcech. Mezi posluchači vedle pana řídícího sedával i mladý učitel, který se z počátku jen usmíval, jako by všemu lépe rozuměl. Snad se mu i mé výklady zdály zprvu směšnými. Ale čím déle jsem mluvil, tím vážněji poslouchal a přemýšlel zřejmě o tom, co slyší. Nejbližší malé přestávky v hovoru využil hned k tomu, aby si ke mně přisedl a žádal, abych jej vyslechl.

Přiznal, že mnohé z toho, co jsem právě povídal, zarylo se hluboko do jeho duše a pohnulo jeho svědomím. Přiznal dále, že v poslední době žije velmi neutěšeným životem. Je stále rozrušen, neschopen práce, ve škole roztržitý, a i při schůzkách se svojí dívkou chová prý se někdy tak potrhle a přímo pomateně, takže dívka sama doporučovala mu již, aby se dal prohlédnouti lékařem, ježto jeho nervy dojísta nejsou v dobré míře. Toho se však bál, aby snad lékař nenašel u něj nějakou nervovou chorobu, pro niž by musil opustit své místo. Tak prý žije v neustálém strachu a jeho nervosa a rozrušení stále jen se stupňuje. Dnes však, když mne slyšel mluvit o víře, vzpomněl prý si na svoji maminku, která jej vždy vedla k Bohu. Když však odešel na studie, ztratil všechnu víru v Boha, a mnohdy bylo mu velmi trapno, když měl poslouchati maminčiny výčitky za to, že vystoupil z církve a propadl takovému nevěrectví. Sám vyslovil domněnku, že asi pravá příčina jeho choroby spočívá právě v tom, že se odvrátil od víry, v níž jej maminka vychovávala.

Naše rozmluva byla však v tomto místě přerušena, neboť ostatní společnost žádala, abych pokračoval ve svých výkladech pro všechny a nevěnoval se pouze jednomu. Vyhověl jsem tomuto přání, ale přidržel jsem se započatého již hovoru o víře. Mluvě všeobecně zdůraznil jsem ohromnou sílu víry, která jakožto mocný klad životní je i ohromnou oporou člověku při každém jeho kroku. Když jsem pak asi o půlnoci skončil, pan učitel celý rozzářený přistoupil ke mně a děkoval mi slovy:

»Navrátil jste mne k víře, a já vám děkuji nejen za sebe, nýbrž i za svoji maminku, které jste tím udělal velikou radost. Až se jí přiznám, jaká změna se se mnou stala a pro co jsem se rozhodl, bude jistě velmi šťastna a bude se radovati, že našla opět svého ztraceného syna.«

Přiznal, že se z počátku nad mými slovy jen usmíval, ale později byl naplněn takovým přesvědčením o pravdivosti mých slov, že se v jeho duši počal rozhošťovati vzácný, dlouho mu nepocítený klid a mír. Tento pocit vnitřního vyrovnání a klidu byl pro něj takovou úlevou, že vyslovil hned také přání, aby podobný klid našli všichni ti, kdož bez Boha a víry v Něj bloudí životem, plným nespokojenosti a utrpení.

Od těch dob pan učitel psal mi a vzpomínal na své navrácení se k víře jako na dobrodiní. Děkoval Bohu, že mu poskytl příležitost vyslechnouti mé prosté, ale přece tak přesvědčující důvody, proč nutno věřit, což zachránilo jej před těžkými následky ztráty víry.

Obdobný případ pozoroval jsem u jedné učitelky. Přišla ke mně a naříkala si na zvláštní chorobu. Provázel ji také všude podivný neklid. Byla stále ve stavu zvláštního vzrušení, které se neustále stupňovalo. Stávalo se jí, že když přišla do třídy mezi své žáky, nemohla vůbec ani promluvit a celá se chvěla námahou, aby ze sebe slovo vypravila.

Mojí prvou otázkou bylo, jak dalece věří v Boha.

Začala znovu, že zprvu věřila, ale když pak studiem přišla k vyšším vědomostem, věřiti přestala. V Boha prý dnes nevěří, protože ví, že žádný Bůh neexistuje, že jsou to jen přírodní síly, jen zákony přírodní, které vše ve vývoji udržují a řídí. A o Ježíši Kristu prohlásila, že vůbec není ani jisto, zda vůbec existoval, a byl-li již jednou na světě nějaký člověk, kterému lidé říkali Ježíš, pak že to byl jen prostý člověk, a žádný Syn Boží.

Přirozeně, že jsem jí vyložil, na jakém omylu se zakládají tato její tvrzení a upozornil jsem ji na to, že její choroba zaviněna je právě tímto jejím rozumářským názorem na Boha i Krista. Popíráním jsoucnosti Boží dává se sama na pospas zlu, a toto tropí si s ní co je mu libo. A to právě přivádí ji přímo k zoufalství.

»Chcete-li se zbavit těchto zhoubných vlivů, chcete-li se oprostiti od bytosti, která vás ovládá a vaše zdraví a duševní rovnováhu porušuje, pak musíte bezpodmínečně v Boha věřiti. Musíte se denně ráno i večer odevzdávati pod ochranu Pána. Této ochrany můžete se však dočkat jen tehdy, budete-li absolutně věřiti v Něj a v Jeho Božství, budete-li absolutně věřiti, že On může a má také moc k tomu, aby vás chránil.«

Po tomto svém vysvětlení provedl jsem duchovní léčení, odvedl bytost, která ji ovládala, a přikázal jsem jí, aby se řídila přesně dle mé rady, jinak že se tato bytost k ní znovu vrátí.

Slečna učitelka pocítila značnou úlevu a slíbila, že se opravdu zachová tak, jak jí radím, a zdálo se, že s velkým uklidněním odchází.

Za několik neděl dostal jsem od ní dopis, že by chtěla přijít ke mně ještě jednou, ježto prý stará nemoc opět se vrátila, a to nyní ještě ve větší míře, takže nyní nejen ve škole, nýbrž i ve společnosti několika lidí ztrácí již možnost mluvit a není schopna vyjádřiti své myšlenky.

Určil jsem jí den, kdy by mohla ke mně přijít, a hned na uvítanou ptal jsem se jí, odevzdávali se denně pod ochranu Spasitele, Ježíše Krista.

»Uvažovala jsem o tom« — řekla mi — »a došla jsem k tomu, že to nemůže míti takové důležitosti, jak vy tvrdíte. Nemohu uznati osobnost Ježíšovu za něco více, než za osobnost lidskou.«

»Svou nevírou znemožňujete si sama, aby mohla Jeho síla vejíti k vám a vámi se projevit. A dále — nemůže-li do vás vniknouti dobro, vniká do vás jako do vzduchoprázdné nádoby zlo, a to ve vás hlodá. Říkám vám znovu, že rozhodně nebudete zdráva a velmi bedných konců se dočkáte, nevrátíte-li se k víře a nepřestanete-li svým nedokonalým, omezeným rozumem pochybovati a vyvracet nejvyšší pravdu. Dělejte si jak chcete, milá slečno. Ke mně přivádí vás dojistá váš duchovní vůdce, který to s vámi dobře myslí a žádá si, aby se vám dostalo poučení o pravé příčině zdroje vaší nemoci. Chcete-li být zdráva, pak musíte mne poslechnout. Nechcete-li řídit se dle mé rady, pak musíte zůstat i také zůstanete nemocnou. Ale v tomto případě druhém bych vás prosil, abyste mne nadále již neobtěžovala svými návštěvami, neboť můj čas je příliš drahý na to, abych jej promarňoval podobnými, bezvýslednými pokusy o záchranu vaší duše.«

Přes tuto rozhodnost svoji nepustil jsem ji však tak brzy pryč a dlouho s ní hovořil. Vše možným způsobem snažil jsem se uklidnit ji a alespoň trochu osvětit její omezený, a přece na vlastní moudrost tak pyšný rozum. Léčiti ji jsem však odmítl, ježto při její nevíře nebylo možno předpokládati nějaký úspěch. Odcházela již, celá zkroušená, a zastavila se ještě u dveří. Opakovala svoji prosbu, abych se přece jen pokusil léčiti ji, a po chvíli řekla:

»Já chci věřit — budu věřit — já již věřím!«

Doporučil jsem jí, aby si přečetla mou oblíbenou knihu a po dočtení této knihy aby začala čísti Evangelia, ale bez předpojatosti, v tichu a klidu, s odložením všeho rozumářství a pochybovačnosti, a o každé jednotlivé stati uvažovala. Jen tak může se sama vzpamatovati, neboť touto cestou probudí se v ní pravá, čistá víra, opravdová a vnitřně procítěná, ne pouze slovy vyjádřená.

Pak teprve, vida ji na cestě k opravdové víře a vycitňuje její touhu po ní, provedl jsem duchovní léčení. Rozloučili jsme se, slečna učitelka slib svůj, řídit se mými pokyny, skutečně dodržovala, a od té doby všechny nepříjemnosti a trampoty, které ji pronásledovaly, zmizely, takže může znovu v klidu učit dále.

Takovýchto případů mohl bych uvést mnoho a mnoho, a že takovéto zatvrzelé nevěrectví končí v některých případech úplným šílenstvím, že končí u mnohých i sebevraždou, je známo.

Přál bych si jen, aby to, co jsem tu uvedl, dostalo se včas do rukou těch, kteří začínají propadat duševní rozervanosti, kterou si přivodili tím, že se ve svém mudrlantství odklonili od náboženství, zavrhli Boha a víru v Něj. Bývají to zejména mladí lidé, kteří s velkou okázalostí vystupují z církve a přitom se domnívají, že tento krok splnomocňuje je k tomu, aby, popírajíce jsoucnost Boží i Božství Ježíše Krista, vříteli se s naprostou nemorálností do života, který dle těchto zásad také vypadá.

Což není úplně směšným domnívat se, že nevěřím-li v Zákony Boží, nemají Zákony tyto nade mnou moci? Což možno se utěšovati bludem, že neuznávám-li sám svých hříchů, nebudou mít pro mne žádných následků? Což neuznání vyšší autority samo o sobě dovoluje již člověku, aby bez jakýchkoliv následků uplatňoval ve všem jen svoji vůli?

Jak krátkozraká to logika, neuznávati existující zákony a z toho vyvozovati důsledky, že pro nás neplatí! Když se pak ale objeví ovoce této pochybné logiky, a oni jako každý, musí pykati za své nesprávné skutky, za svůj nesprávný život, pak teprve zkrúšeni svým utrpením, hledají pomoc na místech vyšších a jako ztracení synové navracejí se pokorně ke svému nejlaskavějším Otci nebeskému.

Právě na těchto příkladech můžeme poznati, jak ohromná je láska Boží, jak ohromně cenná a našemu vývoji užitečná jsou všechna utrpení, jež na naši hlavu dopadnou. Jen příchod něčeho podobného dovede nás vzpamatovati, na naší špatné cestě zastaviti, a tím i zachrániti nás od naprosté zkázy.

Zcela nespravedlivě lidé reptají nad svým utrpením, neboť správně měli by vlastně reptati sami nad sebou a nad svým zvráceným životem. Co bolesti a utrpení mezi lidmi mohlo by zmizeti úplně, kdyby se každému dostalo poučení o jeho mylných názorech na věci duchovní a o jeho falešné logice v pojmání Boha i Ježíše Krista.

Bez Boha nic nejsme. Bez Boha ani vlas s hlavy nesejde, a proto vy, kteří se domníváte, že jste nad jiné moudřejší, nepopírejte svým malým rozumem jsoucnost nejvyššího Tvůrce všeho a hodnot našeho nejlepšího učitele, vůdce i Spasitele, Syna Božího Ježíše.

On pravil: »Já jsem ta cesta, pravda i život.«

Držte se jeho pravdy, jděte cestou, kterou On vám ukázal a snažte se přizpůsobiti svůj život životu Jeho. Pak bude se vám žít radostně, vesele, budete šťastni na tomto i onom světě.

Po těchto chorobách uvádím jako další

CHOROBY VZNIKLÉ NESPRÁVNÝM ZPŮSOBEM ŽIVOTA, JAK HMOTNÉHO TAK I DUCHOVNÍHO

Mezi tyto choroby zařadil bych na prvním místě ty, jež vznikají z nesprávného života pohlavního, především ze zneužití pohlaví. Zmiňuji se tu na tomto místě jen stručně o těchto

věcech, protože jsem otázce pohlavního života věnoval celou samostatnou kapitolu, která je rovněž ke knize připojena.

Normálně žádný člověk není zbaven pohlavního pudu, a proto každý, alespoň v určitých obdobích svého života, svádí s tímto živlem těžké boje. Je třeba rozumem a vůlí svou ovládnouti se natolik, aby neukázněnost pohlavního pudu nenalezla vůbec příležitosti ke svému uplatnění. Jinak vede mnohdy k velkým výstřednostem a zvrácenostem, které se nesrovnávají se zákony přirozeného života a ohrožují nebezpečně lidské zdraví.

Čistým, mravným životem nebo přirozeným a čistým životem manželským může si člověk zachovati zdraví, svěžest a sílu do pozdního stáří. Zneužíváním pohlaví, ať již jakýmkoliv způsobem, podryvá své zdraví a připravuje půdu celé spoustě různých chorob, jejichž podstaty mnohdy ani nejlepší lékař nemůže nalézt.

Mnoho, ba i dosti nebezpečných nemocí vzniká z nesprávného života duchovního. Je mnoho těch, kteří jen ze zvědavosti chtějí vniknouti do tajemství různých okultních věd a magie. Nejsouce na to ani připraveni, ani schopni k překročení tohoto prahu tajemna, provádějí různá cvičení, písmenková, dechová, jak si to z různých knížek vyčetli. Neschopní a nepřipraveni, dostávají se do oblasti duchovna, kam nepatří. Následky toho bývají mnohdy hrozné. Takoví lidé končívali zpravidla v blázinci, a když ne právě tam, dokáží nanejvýš tolik, že je ovládne některá bloudící duše, která způsobuje jim mnohdy pekelná muka. Z těchto muk ovládnutí nemůže je pak žádný lékař vysvoboditi.

Je nezbytno, aby i v duchovním životě člověk byl střídavý. Nesmí nikdy ve svých žádostech dojíti tak daleko, aby se snažil umělou cestou získati duchovních darů kterých může získati jen ušlechtilým, láskyplným životem. Kdyby každý, duchovních věcí žádostivý člověk na místě okultních cvičení cvičil se v tom, aby dovedl žítí přesně dle Evangelia — dle Ježíšova učení, pak by se octl na nejsprávnější cestě k duchovnímu životu. Takový člověk touto správnou cestou dosáhne darů, kterých si skutečně zaslouží a které jsou pro něj určeny.

I přemrštěný vegetarismus může být nebezpečný lidstvu, které ještě nevyspělo tak daleko, aby mohlo jíst jen rostlinnou stravu. Vegetarismus je jistě krásný cíl, ale pro lidstvo je dosud pouhou hudbou budoucnosti. Proto také mnozí z těch, kteří se dnes chtějí oddati vegetarismu, zacházejí do krajních důsledků a trpí přitom úbytkem síly životní. Pro takové lidi platí jediný zákon zdravotní: jez, na co máš chuť, ale vždy střídavě a jen tolik, abys udržel své tělo zdravé, svěží a neupadl nikdy do požitkářství.

Je mylný názor, že vegetarismem člověk může dospěti k vyššímu duchovnímu životu. Právý opak je pravdou. Duch zušlechťuje a zjemňuje tělo, nikdy ne opačně. Čím vyspělejší duch, tím jemnější tělo si vystaví, a čím jemnější je tělo vyspělého ducha, tím působilejším se stává pro vegetarismus. Kdo se domnívá, že vegetarismem zjemní své tělo a zušlechťí svého ducha, velmi se mýlí a může si také velmi uškoditi.

Je dobře známý boj, který vedli a vedou stále vegetáři proti všem, kdož s nimi polemizují a jejich životní praxi nezachovávají. Bylo by proto zbytečno rozebírat zde celou tuto otázku podrobně.

V knize Genesi je sice uvedeno, že Bůh určil prvnímu člověku k jeho výživě všechny plodiny země a všechno ovoce rajských stromů. Z toho je zřejmé, že první člověk duchovní žil za zcela jiných podmínek, než žije dnešní člověk. Od dob prvního člověka, mnoho se v lidstvu změnilo. Lidstvo kleslo tak hluboko, že Bůh seslal na zemi potopu, při níž zachoval se jen Noe se svojí rodinou. Jemu nařídil Bůh, aby do své archy vzal všechno dosud žijící zvířectvo, a to vždy samce a samičku, aby jejich rody byly zachovány a rozmnožovaly se k užitku člověka. A když pak vody opadly a Noe se svou rodinou opustil koráb, mluvil k němu Hospodin:

»Od dnešního dne budou tvojí potravou plodiny země, všechno ovoce stromů a všechna zvířata na zemi, ve vzduchu i ve vodě.«

Z toho je tedy zřejmo, že Bůh ve Své Moudrosti dává pro lidi za potravu i zvířata, a dle toho jest také celý organismus lidský zařízen.

Všechno rozumování lidské je relativní. Bude vždy nejmoudřejší ponechat všeho Vůli Nejvyššího, a té se pokorně podříditi.

Znovu bych tu k této otázce připomněl ještě neoprávněnost vší pýchy vegetariánů, kteří se o to své nejedení masa cítí lepšími lidmi, než jsou ti ostatní. Jen skutky jejich života mohou dokázati, že je jejich životospráva postavila opravdu výš, než ostatní. Totéž nutno opakovati i o abstinentech, neboť abstinence, stejně jako vegetarianismus, je jen určitá životní zásada, která se projevuje a uplatňuje pouze v lidské životosprávě, nikoliv ve vlastním životě jednotlivce a v jeho skutcích.

Ať již potom patříte k té nebo oné straně, ze všeho nejdůležitější je znáti pravou míru a dávku všeho, čeho tělu poskytujete. Bylo by jistě zbytečno opakovati tu, jak nestřídmost v jídle a pití škodí lidskému zdraví. O těchto věcech každý již tolik četl a slyšel, že jest jen vinou každého jednotlivce, setrvává-li přes všechno lékařské a nejvyš odůvodněné varování u svého přejídání a přepíjení. Všechny důsledky podobné nestřídmosti které se projevují mnohdy velmi těžkými poruchami zdraví, ukazují jasně, že každé porušení Zákona Božího člověk sám na sobě pocítí. Další, velmi důležitou složkou lidského zdraví, je beze sporů a pochybností i vnitřní duševní klid člověka. Ten je třeba v sobě si vybudovati a také udržeti.

Dnešní doba, plná překotných událostí, tragedií, existenčních zápasů, které bývají přechasto komplikovány mnohdy docela malichernými spory osobními, klade na člověka úžasné požadavky. Dříve než se člověk vzpomene z jednoho otřesu, je tu již druhý a případně za ním i další, aby člověk na nich vyzkoušel své síly a odolnost. Jak na to vše stačit?

Pro každou z těch nejtěžších, nejhrůznějších chvil vašeho života dávám vám jednu radu: Klid — klid — klid. Přijímejte všechno dění kolem sebe s naprostým klidem. Vynaložte všechnu svou sílu, abyste zachovali svůj klid. Jen tak, nedáte-li se strhnouti rozčilením, zlobou, nenávisť nebo snad touhou po pomstě, zabráníte všem nerozvázným činům, které by vám vaši situaci jen zhoršily. Uvědomujte si stále, že všechno spočívá v rukou Božích. Podříd'te se jeho Vůli — smiřte se se skutečností, kterou dle své vůle a svého chtění nikdy nepředěláte, a bude vám dobře.

Co lidí je nemocno jen svou věčnou nespokojeností! Co lidí zoufá v rozčilení při pohledu na své nezdařené plány, neuskutečněné záměry! Kolik lidí ve chvílkové bezradnosti vzdává se hned života! A jak mnoho je těch, kteří v této rozervanosti propadnou nemoci.

Jen klid a mír v duši zachová vás při zdraví a dá vám potřebný klid k překonání všech zkoušek života.

Tento nejvzácnější dar života — klid — doporučoval bych i těm, kteří z přebytku dobré míry či z nudy hledají si úmyslně různá rozčilení, kterými by své nervy uměle vzrušovali a povzbuzovali. Takovéto hledání sensací, ať již v literatuře, biogramech, divadlech nebo v čemkoliv jiném, nemůže býti nikdy zdraví lidskému prospěšné. Všechno co rozrušuje, třebas je to pro vás i zdánlivě příjemné rozrušení, přepíná, vaše nervy. Při častém opakování těchto rozruchů může se vám státi, že vám jednou nervy vypoví službu a vy se zhroutíte. Mnohdy stačí pak jen silnější náraz nějakého rozčilení, které vás náhle potká, a vy můžete býti pak třebas i na léta vyřazení ze své práce, ze svého zaměstnání a odsouzeni k těžkým útrapám a bolestem, kterých se pak těžko zbavujete.

Duševní klid a mír, který je nezbytnou složkou lidského zdraví, má ovšem ve svých podmínkách jeden a to nejzákladnější požadavek: *čisté svědomí*. Proto jedejte vždy poctivě a čestně, aby vám vaše svědomí nemělo co vyčítati. I když uniknete spravedlnosti pozemské, neuniknete nikdy sobě samým. Tíživé, vyčítající svědomí nedá se umlčeti. Ba právě naopak, hlas vlastního svědomí je nejpřísnějším soudcem, který vás k nejtěžšímu trestu odsoudí. Naplní vaši duši neklidem, který se stále stupňuje, stále mocněji vás ovládá, až konečně pod jeho tíhou se zhroutíte.

Proto neposkvrňujte své duše, abyste si zachovali neposkvrněné, žádnou nemocí neobtěžené tělo. Správným, poctivým a čistým životem podaří se vám jistě mnoha chorobám předejít, což je vždy mnohem snadnější, než z těchto chorob se léčit.

Dalším zdrojem nemocí, které se velmi různým způsobem projevují, jsou

CHOROBY VZNIKLÉ OVLÁDNUTÍM

Zpravidla lékaři sami nevědí si s těmito nemocemi rady. Snad hlavně proto, že neznajíce tajemství duchovnědy, zůstává jim v podobných případech záhadou příčina vzniku podobných chorob. Jsou to nemoci, které se nedají dobře zkoumati, hmatati nebo změřiti, a z jiného stanoviska nebyly dosud studovány.

Přes to i v tomto případě opakuji znovu: Vyhledejte napřed s důvěrou lékaře a dovolávejte se jeho pomoci, neboť mezi lékaři najdete mnoho dobrých, ušlechtilých lidí, kteří jsou prodchnuti opravdovou touhou ulehčiti bližnímu v jeho utrpení. Teprve pak, když oni sami nevědí si rady a jejich metody selhávají, hledejte pomoc v duchovním léčení.

Ovládnutí postihuje nejčastěji lidi slabé, přecitlivělé. Takovéto oběti vyhlédne si neuvědomělá, bloudící duše záhrobní a připoutá se k nim. Toto připoutání cizí bytosti porušuje normální běh lidského života a u postiženého objeví se pak jako následek buď padoucnice, mrtvice, šílenství, ochrnutí celého těla, nebo jen některých údů, obrna, asthma, často i hluchoněmota má svůj původ v této příčině, ba i žloutenka, ano i cukrovka a různé nervové a srdeční choroby.

Jak léčiti takovéto případy?

Uvedu zde ze své praxe několik příkladů.

Přivedli mi hocha stíženého padoucnicí. Vložil jsem ruce na jeho hlavu. V témž okamžiku pocítil jsem, jako by mně někdo stíkl hlavu. Pochopil jsem ihned, že je to ona bytost, která hocha ovládá. Domlouval jsem jí:

»Proč se, dušinko, zdržuješ na cestě svého pokroku ovládnutím bytostí lidské? Obrat' se raději k Bohu, aby tě dovedl na cestu Světla a opust' tohoto trpícího! Škodíš tím nejen jemu, nýbrž i sobě.«

Hoch se vzpamatoval, procítl, a současně venku jeho matka přišla do transu. Ovládla ji bytost, která právě hocha opustila a matčiným prostřednictvím děkovala mi tato uvolněná, osvobozená duše se slibem, že se k hochovi již nevrátí. Hoch byl pak již úplně zdrav.

Velmi výmluvný příklad ovládnutí cizí bytostí měl jsem příležitost pozorovati u jedné selky, která po ztrátě svého syna zešílela. Zuřila tak, že i na vlastní své děti brala sekeru a nedovolila nikomu, aby se k ní přiblížil. Když jsem po prvé do této rodiny přišel, nikdo nechtěl k ní do pokoje vejíti, aby ji přivedl ke mně. Za chvíli však, jako by zvláštní silou pužena, vyšla sama a tiše, jako beránek, klidná a mírná, naslouchala mým slovům, jimiž jsem jí vykládal a přesvědčoval, že svým nářkem svému milovanému synovi velmi škodí. Jeho duše je tímto neustálým oplakáváním strhována zpět do hmoty a nemůže se v klidu oddatí svému zdokonalování na cestě očistné.

Všechno to žena poslouchala a chvílemi znovu a znovu opakovala:

»Dejte mi mého hocha, ukažte mi mého syna a budu spokojena.«

Ke druhé návštěvě u této ženy vzal jsem s sebou medium místního spiritistického kroužku. Jeho prostřednictvím projevil se ihned zemřelý syn a volal:

»Zavolejte mi maminku, přiveďte mi maminku, abych jí pověděl, jak hřeší, jak mne zohavuje svými slzami, jak mi strašně ubližuje, snad mi uvěří!«

Ubohá šílená se však ani neukázala. Nebylo možno pohnouti ji, aby opustila svůj pokoj. Domlouval jsem projevivší se duši Františkově, a když medium přišlo z transu, šel jsem sám nahoru k matce.

»Nechod'te sem, je tu František, já ho vidím a slyším!« — křičela nemocná.

Za chvíli však František zmizel před matčinými očima a projevil se znovu prostřednictvím přítomného media. Prozradil, kdo způsobuje žalostný stav jeho matky. Je prý to dědeček, její vlastní otec, který se kdysi k vůli ní oběsil a teď, aby se pomstil, ji ovládá.

Neměl jsem, žel, času, abych k této ženě přišel po třetí. Nezapomněl jsem však na tento případ, a přednesl jej pražskému kroužku spiritistů. Podařilo se mi dokázat, že volaná duše onoho dědečka projevila se prostřednictvím zúčastněného media. Využil jsem této příležitosti, abych tuto bloudící duši poučil, a kázáním, radami a prosbami dokázal jsem, že konečně slíbila, že ustoupí. Žádal na nás, abychom vyřídili jeho dceři, již dosud tak zhoubně ovládal, aby mu odpustila, neboť prý neměl ani tušení o tom, že tím tak strašně škodí jí i sobě. Od této chvíle prý ji opustí, a ona se jistě uzdraví.

O této seanci napsal jsem tamnímu panu říd. učiteli a byl jsem zvědav, zda v onen den nemocná nějakou úlevu pocítila. Z odpovědi seznal jsem, co se s nemocnou skutečně dělo. V onen den nebyla jako obvykle stížena žádným záchvatem zuřivosti. Trpěla jen po celý den zvláštní malátností, byla jaksi nesvá, což bylo nutnou reakcí. Stačila pak jediná noc dokonalého odpočinku, a žena vstala úplně zdráva. Konala pak své denní práce jako dříve, na nic ze své nemoci se nepamatovala, a když jsem ji po čase, navrátil se do její blízkosti, potkal, jak plna zdraví jde na pole, zastavil jsem se s ní. Hovořila se mnou, a já s radostí pozoroval, že nemá ani potuchy o tom, jak těžce byla nemocná.

Jednou žádala mne choť pražského továrníka, abych navštívil její nemocnou matku, která měla ochrnuté, pod sebe stažené nohy a téměř i ochrnuté ruce. Přišel jsem do jejího bytu a posadil jsem se u lůžka nemocné, která žádala dceru, aby ji posadila. Sotva se tak stalo, její nohy se uvolnily, natáhly směrem ke mně. Tímto zjevem byli všichni velmi rozradostněni, neboť doufali, že choroba jest již zdolána. Upozornil jsem však, že ještě není vyhráno, neboť v tomto projevu spatřoval jsem pouze znamení, že ochrnutí této ženy je způsobeno ovládnutím. Požádal jsem proto, aby maminku znovu položili, že ji budu prozařovat. Když ji položili, nohy opět se stáhly do své dřívější polohy na důkaz, že ovládající bytost se nevzdálila.

Jakmile jsem přiložil ruce na její kolena, nohy se ihned natáhly a zvláčněly. Když jsem z ní ruce sňal, nohy se znovu stáhly do dřívější polohy a jako by zkameněly. To se opakovalo třikrát.

»Milá maminko, řekl jsem, vy jste musila ve svém životě velmi zhřešit a někomu moc ublížit, neboť jste ovládnuta, a jak se zdá, dokonce několika bytostmi, které nemají v úmyslu vás tak snadno opustiti.«

Za maminku odpověděla však dcera:

»Maminka ví, čím se provinila. Ona si totiž několikrát pomohla od plodu. Nechtěla mít víc dětí.«

Na svoji omluvu dodala však maminka:

»Vždyť jsem to všechno ale dělala jen z lásky ke dvěma dcerám, abych každé z nich zachovala celý jeden statek, aby se o ně nemusily dělit s dalšími sourozenci.«

Poučil jsem ji o tom, jakého těžkého hříchu se tím dopustila, když pro pouhý mamon vraždila své vlastní děti a připravovala tak nové duše, určené k vtělení se u ní, o možnost zdokonalování se v tomto životě. A duše těchto nenarozených dětí zůstávají nyní stále u ní, volají ji k pořádku, žádají na ní, aby splnila úkol, který jí Bůh uložil, a přitom způsobují její ochrnutí. Dříve, dokud ještě jste měla možnost státi se matkou, měla jste ještě příležitost tuto chybu svoji napravit. Mohla jste jim dáti dodatečně příležitost ke vtělení se do vašeho plodu. Takto však jste odsouzena až do smrti k tomuto utrpení. Radím vám jen, prostě Boha o smilování a odpuštění svého hříchu, litujte svých nepravostí a činite pokání. Jen veliká Láska Boží může vám pomoci, když pokání své vykonáte upřímně a pokorně.

Jedna matka přivedla mi k léčení svou dceru, velmi hezkou dívku, dobrotu vtělenou. Byla raněna mrtvicí a ochrnuta na pravou půli těla. Když jsem započal s léčením a dotkl se bezvládných údů dívčiny, měl jsem pocit, jako bych se dotýkal mrtvolky.

Dotazováním zjistil jsem, že dívce této zemřel ve válce ženich, kterého ona pak ve dne v noci oplakávala a nemohla se ze svého hoře vzpamatovati.

»Vidíte, tak dlouho jste ho volala a strhovala k sobě, až on přišel k vám a aby s vámi zůstal, vypůjčil si půl vašeho těla,« řekl jsem jí, a pak jsem volal ducha jejího ženicha, abych ho poučil o tom, co způsobuje.

»Ty, milý bratře,« řekl jsem mu, měl jsi tuto bytost rád. Miloval jsi i její matku. Těšili jste se, jaký krásný život pospolu povedete, a teď jim takhle ubližuješ. Prosím tě, uvědom si, že se takto neprojevuje láska. Miluješ-li je opravdu, podej důkaz své lásky tím, že tuto ochrnutou ruku, která tě něžně hladívala, uvolníš. Dej tím znamení, že jsi uvěřil mým upřímným slovům a že odejdeš a nikdy již se nevrátíš.«

Zařatá pěst dívčina se otevřela, ohnutá ruka natáhla, pohnula se i dosud bezvládná noha, a v osvobozeném těle dívčině proudil opět nový život.

Byl jsem volán, abych léčil člověka, který se vrátil z války v plné síle a zdraví, že by byl mohl skály lámati. Sotva tři měsíce byl doma začal se na celém těle třásti, a to tak silně, že se nemohl bez cizí pomoci ani pohybovati, ba ani sám se najísti. Léčil jsem ho. Třesení celého těla ustalo, jen levá ruka chvěla se dál. Přes to však muž tento mohl se již volně pohybovati, ba byl i schopen konati všechny práce.

Za nějaký čas nato přednášel jsem v témže místě a mezi jiným mluvil jsem i o zneužívání pohlaví. Přednášce byla přítomna i žena tohoto nemocného, která stále přemýšlela o tom, v čem spočívá asi příčina mužovy nemoci, která se sice ohromně zlepšila, ale přece nezmizela úplně. Při mé přednášce napadlo ji, zda snad mužova choroba není následek nějakých hříchů z mládí. Protože byla upřímná a přímá, řekla svému muži otevřeně, z čeho ho podezírá. Muž ujistil ji však, že vždy, i ve svém mládí žil naprosto čistým, přirozeným životem, ale přiznal také upřímně, v čem on sám hledá příčinu své nemoci.

»Když jsem byl ve válce, dověděl jsem se, že padl můj bratr, který zanechal po sobě tři sirotky. Prosil jsem Boha, aby mi popřál vrátiti se z války v plné síle a zdraví, abych se mohl o tyto sirotky postarati. Na splnění tohoto slibu čekal bratr tři měsíce po mém návratu z války, a když jsem se k jeho vyplnění neměl a pro jeho děti nic neudělal, našel si již cestu, jak by mne za to potrestal.«

To když uslyšela žena, dobrá, čistá a krásná duše, přišla a radila se se mnou, co má učiniti. Slíbila hned, že všechny své úspory — to jest asi 1000 Kč — dá hned vdově a sirotkům, aby alespoň částečně slib manželův byl splněn. A i nadále chtěla jim pomáhati, pracovati ještě více než dosud, jen aby mohla na sirotky přispívati. Věřila, že jen touto cestou dopomůže svému manželovi k úplnému uzdravení. Byla to jen chudá tovární dělnice — ale její vzácný příklad obětavosti a víry je jistě hoden obdivu.

Velmi zajímavý případ, který sice nebyl přímým ovládnutím, ač všechny poruchy na normálním zdravém stavu postižené byly přece jen pod jeho vlivem, poznal jsem v P. Byl jsem tam pozván k dívce, která již 8 měsíců ležela v bezvědomí jako mrtvá a nikdo nemohl ji přivésti k vědomí. Po celých 8 měsíců byla jen uměle vyživována, a všechny lékařské pokusy o její vzpamatování a oživení naprosto selhávaly.

Když mne přivedli k lůžku nemocné, zdálo se mi, že vidím mrtvé tělo, ze kterého život již dávno vyprchal. Jen nepatrné zvedání se hrudníku nasvědčovalo tomu, že dívka tato dá se ještě přivésti k plnému životu.

Poznal jsem hned, že tomuto tělu dívčinu chybí její astrál, který se odpoutal tak důkladně, že nyní bloudí kdo ví kde, a že tedy nezbyvá nic jiného, než tento astrál přivolati zpět do jejího těla. Zeptal jsem se rodičů na dívčino křestní jméno, a když mi bylo sděleno, soustředil jsem se a v duchu řekl:

»Miládko Z., vrať se ihned do svého těla.«

V témž okamžiku dívka otevřela oči, posadila se na posteli, a jako by byla ještě ve snách, pronesla tato slova:

»Osm měsíců jsem čekala na projev tvé lásky, až konečně jsi přišel mne uzdraviti. «

V odpověď na to ptal jsem se jí, co to vlastně tropí, kde se to toulá, kde svým astrálem bloudí, že její tělo zůstává bez života.

»Všechno vám to povím, ale nikdo z našich tu nesmí zůstat« — řekla, a když jsem s ní zůstal o samotě, vypravovala mi: »Měla jsem známost s jedním učitelem, ale moji rodiče o tom nevěděli. Můj hoch mi zemřel, ale po mém odchodu začal se mi zjevovati. Chtěl stále, abych šla za ním, a když jsem nechtěla jíti dobrovolně, chtěl toho dosáhnout tím, že mně nedovoloval jít. Vždy, když jsem chtěla něco sníst, postavil se přede mne a hrozil mi. Dosáhl skutečně toho, že jsem skutečně nemohla nic pozřít, a tím jsem tak ohromně zeslábla, že se splnilo jeho přání a moje duše (t. j. astrální tělo dívčino) se odpoutala od těla a byla neustále s ním pohromadě. To trvalo celých těch osm měsíců, až konečně dnes jsi přišel ty a zavolal mne zpět.«

Vyložil jsem jí, že vlastně oba zhřešili, zejména však on, který nutil její duši k odpoutání se od hmotného života dříve, než dovolil Bůh. Tím dopouštěl se čehosi vraždě podobného, a ona, podlehnuvši jeho žádosti, dopouštěla se téměř sebevraždy. To obé je tak těžkým prohřešením, že se ho nadále nesmí již dopouštět ani on ani ona. Na moji otázku, není-li snad duch jejího miláčka přítomen naší rozmluvě, odpověděla mi, že stojí blízko mne u dolejšího čela její postele. Obrátil jsem se proto k němu a domlouval mu jako člověku živému a připomínal mu, jakých chyb se dopustil. Nadále pak žádal jsem jej, aby pro blaho své i blaho té, kterou měl tolik rád, na této cestě nepokračoval. Když jsem skončil tuto domluvu, zeptal jsem dívky, zda mne její hoch poslechne. Ujistila mne, že i on přisvědčuje k mým slovům a nadále ji již za sebou vábiti nebude.

»Budete tedy nyní opět jíst« — řekl jsem dívce, »a abych viděl, že slib svůj splníte vy i on, dáme vám hned něco pojíst.«

Zavolal jsem hned nato dívčiny rodiče a požádal jsem, aby hned připravili něco k jídlu. Ve chvílce pak viděl jsem, jak si pochutnává na chlebě s máslem, pak na míchaných vajíčkách.

Sotva se dívka najedla, vstala z postele. Potácela se sice slabostí, ale přece jen došla ke křeslu, do něhož se usadila. Můj úkol zde byl skončen, a já se loučil. Dívka však chtěla jíti se mnou a doprovodit mne na dráhu. Její otec i já jsme jí to rozmlouvali, že je na tuto cestu ještě tuze slabá, a k tomu ještě bylo velmi nepříznivé počasí a přšelo. Ježto od svého přání nechtěla ustoupiti, uchýlil se otec k malé lsti a řekl jí, že se jdu ještě podívati po městě, a před odjezdem že se ještě k nim vrátím, aby mohla mne na nádraží doprovoditi.

Odešel jsem doprovázen pouze šťastným otcem, který již o záchraně svého dítěte pochyboval. Sotva jsme však vyšli z domu, cítil jsem, že někdo neviditelný jde vedle mne. Byl to astrál nemocné, který nás následoval, a také jsem to otcí konstatoval, že nemocná Miládka jde přece jen s námi. Když jsem pak na nádraží vstupoval do vlaku, cítil jsem, jak mi kdosi neviditelný stiskl na rozloučenou ruku.

Byla to opravdu Miládka Z., neboť dověděl jsem se později od její matky, že jakmile jsme se rozešli, zhroutila se v křesle znovu do úplného bezvědomí, které trvalo až do chvíle, kdy se otec vrátil z nádraží domů. Jakmile otec vstoupil do místnosti, kde tělo Miládkino bez ducha leželo, vrátil se do něj život — to jest vrátil se astrál do své schránky.

Miládka Z. se pak úplně uzdravila, jedla a žila docela normálně. Po třech letech teprve překvapila ji náhlá nemoc, která ji vkrátku zkosila. Tak se oba milenci přece jen dočkali svého znovushledání.

Z toho, co jsem zde uvedl, jest naprosto zřejmo, jak ovládnutí vzniká, jak se projevuje, a jakým způsobem nutno proti němu postupovati, aby postižený mohl se znovu vrátiti ke zdraví a normálnímu životu.

Žijte tak, abyste se zbytečně nevystavovali nebezpečí, že k sobě nějakou bloudící duši připoutáte. Zemře-li vám někdo, někdo z vašich drahých, neoplakávejte jej zbytečně ve svém sobectví. Vzpomínejte na něj s láskou a vděčností, modlete se za jeho duši, kterou jen přání a vůle Boží odvedla z tohoto světa. Přejte zemřelému, že se svým odchodem z tohoto světa dostal konečně na cestu ke Světlu a vlastnímu dalšímu zdokonalování se. Svým nářkem nedocílíte víc, než že strhujete oplakávanou duši stále zpátky do hmoty a tím jí velmi škodíte a v jejím vývoji zdržujete. A dále pak — plňte své sliby a nezapomínejte na ně ani tehdy, když se nemusíte obávat, že vás o jejich splnění přijde upomínati některý z vašich spolubratrů. Sliby, jež jste kdy vyslovili, i když neměli jiného svědka krom vašeho svědomí, dožadují se vždy svého splnění.

Jest jen jedna cesta, která vám poskytne bezpečnou ochranu proti všem účinkům zla a ovládnutí — a to jest cesta lásky, křesťanského milosrdenství a dobroty. Konejte dobré skutky, šiřte dobré, laskavé myšlenky a zachováte si zdraví a s ním i zdravou, neporušenou duši, která vědomě nikomu neublížila.

Dále pak je nutno, aby se zabránilo přístupu jiné duši, vlastně astrálního těla některého zemřelého člověka, aby se nemocný dával denně, ráno i večer, pod ochranu Pána, a to ráno na celý den a večer pak na celou noc a proto ať prosloví s plnou vírou toto:

Pane, pod Tvou ochranu se odevzdávám na celý dnešní den.

Věřím, že budu celý dnešní den pod Tvou ochranou a budu-li mít tak mocnou ochranu, věřím, že nic zlého nebude mít ke mně přístupu.

Pane, pod Tvou ochranu se odevzdávám na celou dnešní noc.

Věřím, že budu celou dnešní noc pod Tvou ochranou a budu-li mít tak mocnou ochranu, věřím, že nic zlého nebude mít ke mně přístupu.

Konečně, jako poslední, uvedl bych

CHOROBY KARMICKÉ

Co je karma? Je to zákon příčiny a následku. Každý člověk, odcházející z tohoto světa, je povinen odčinit všechny své hříchy, které za dobu svého vtělení napáchal a dobrými skutky neodčinil. V mezidobí mezi smrtí a novým zrozením vidí na své cestě celý svůj život jako v zrcadle a může si uvědomit, čím se prohřešil. Bůh ve své veliké milosti dovoluje opětovnými zrozeními napravit každému, čím se kdysi provinil. Tím lze si vysvětliti, proč se již rodí slepí, hluchí, chromí. To jsou utrpení, jež duše vtělující se do nového života na sebe vzaly ke svému očištění.

Karmu lze odčiněním zrušiti. Karmickou nemoc možno však vyléčiti jen tenkrát, byla-li osudová odplata odčiněna prožitím, jež dalo vyvstat pravé pokoře a lásce.

Veliké chyby dopouštějí se lidé tím, že ve spiritistických sedáncích pátrají po svých minulých životech a ptají se tam na svou budoucnost. Chcete-li viděti svůj budoucí život, který vás čeká, podívejte se na své nynější skutky. Hleďte nejprve poznati sebe, sebe napravovati, a tak dojdete svého štěstí a poznáte správnou cestu k Bohu. Nemyslete si, že získáte zvláštního poznání v sedáncích spiritistických kroužků, obírají-li se tyto jen voláním duchů zemřelých, tím jenom rušíte klid odešlých duší. Nevolejte duchů ze zvědavosti, nevolejte jich proto, abyste se s nimi radili o svých plánech, nebo aby vám schválili vaše činy. K řešení vašich hmotných zájmů dal vám Bůh rozum a především cit, a toho se ptejte, toho používejte.

Chcete, aby vám duchové pověděli, proč trpíte? Trpte a nereptejte! Vaše utrpení — to jsou jen následky vašich hříchů. Svě utrpení zmírníte jen tehdy, uvědomíte-li si své poklesky, litujete-li jich a slíbíte-li upřímně, že v budoucnu se jich vyvarujete. Nejúčinnějším prostředkem proti všemu utrpení je láska k bližnímu a dobré skutky vašeho života. V lásce své buďte vytrvalí, neboť neodejme-li Bůh hned od vás vaše utrpení, pak jistě je vám ho zapotřebí k odčinění velkých hříchů vašich z minulého života.

Věřte, že Bůh, který prostřednictvím svých Zákonů všechno řídí, řídí i cestu vašeho života i míru vašeho utrpení, které musí vždy vyvážití tíhu vašich hříchů. Buďte ve svém utrpení trpěliví, odevzdejte se do rukou Božích. Půjdete-li cestou, kterou nám ukázal Ježíš, cestou lásky, plní víry v dobrotu Otce nebeského — pak nepocítíte nikdy žádných účinků zla, které nebude mít k vám přístupu a zachováte si největší poklad pozemského života — to jest zdraví. Přemýšlejte o tom, co jsem tu uvedl. Jsem přesvědčen, že přistoupíte-li ke čtení bez zaujatosti a uvážíte-li, že všechny uvedené příklady jsou skutečnými fakty a nikoliv smyšlenkami, že potom shodně se mnou uznáte, jak úzká je souvislost našeho života duchovního s naším životem hmotným. V důsledku toho pak dáte mi za pravdu i v tom, že velká většina chorob lidských má svoji příčinu v duchovnu, a proto musí být nejprve očištěno a uzdraveno naše duchovní já, aby mohlo být od nemoci očištěno a uzdraveno i tělo.

4. O NAŠEM POHALVNÍM ŽIVOTĚ

Pokládám pohlavní život za jednu z nejdůležitějších složek našeho života vůbec. Zdravý, z čistých myšlenek vycházející, přirozený pohlavní život je základní podmínkou celkového zdraví každého člověka. Právě proto, že jsem měl za své praxe tolik příležitostí setkat se s tak častými a mnohdy velmi těžkými následky zneužívání pohlaví, věnuji této otázce samostatnou kapitolu.

Pohlavní pud, jakožto neoddělitelná, důležitá součást lidského života, vyžaduje v dnešní znemravnělé době mnohdy těžkých, úporných bojů a velkého přemáhání, aby se udržel v přirozených, jemu určených mezích. Jen silou vůle, především však vnitřní čistotou a pocitem studu podaří se usměrnit jej tak, aby jej nebylo zneužíváno, případně aby se jím člověk nedal strhnouti k úplným zvrácenostem.

Není to však vždy pouze nedostatek vůle a nadvláda rozumu, který svede člověka k nesprávnému životu pohlavnímu. Mnohdy je to pouhá nevědomost, nedostatek poučení o tom, jak těžce hřeší člověk na svém zdraví, zneužívá-li svého pohlaví.

Je beze sporu, že se této před důležitě otázce věnuje stále jen nedostatečná pozornost a péče. V rodinách stydí se o těchto věcech mluvit s dětmi i otec i matka, a to, co po této stránce poví dětem škola, jsou jen poznatky kusé, neúplné, které nepodávají jasněho vysvětlení, takže více matou než poučují. Zpravidla povzbuzují ještě fantazii mládeže, která pak pracuje dále bez uzdy, nedostane-li se jí včasného upozornění na hrozná následky, které mívá zneužívání pohlaví.

Dětem je třeba nejen vysvětlit jim jasně posvátný úkol pohlavních orgánů, nýbrž současně také hned varovat je před zneužíváním jich. Jsem přesvědčen, že kdyby se tak skutečně dělo, s otevřeností a upřímností, dalo by se tím předejít mnoha těžkým poruchám na zdraví, zejména u mladých lidí, kteří se z pouhé nevědomosti oddávají zhoubné neřesti onanie.

Mnohdy, a bývá to vinou rodičů samých, nastává u dětí předčasný vývin pohlavního pudu, takže některé děti již v útlém věku propadají onanii, která pak ničí celý jejich organismus. Velmi těžce projevuje se nedostatek poučení u mládeže hlavně v době puberty, kdy hlásí se u ní po prvé pohlavní pud. V té době mládež, poučována pouze důvěrnými kamarády i kamarádkami, propadá nejčastěji této neřesti, a to zcela bez své vlastní viny. Možno říci, že jsou to jen opravdu vzácné výjimky, zůstane-li mezi nimi někdo ušetřen tohoto zla.

Z vlastních zkušeností, které jsem za svého duchovního léčení nasbíral, mohu, žel, konstatovat, že z nemocných, kteří se u mne o léčení přihlásili, bylo dobrých 60% těch, u nichž příčina různých chorob spočívala právě v nesprávném životě pohlavním. Kdyby si těchto případů všimla statistika a zjistila si přesně pravý původ různých nemocí, jsem přesvědčen, že by procento mnou odhadované ještě zvýšila.

Zdálo se téměř neuvěřitelným, že by onanii mohlo propadnouti již malé děcko v útlém věku. A přece jsem měl případ, kdy bylo ke mně přineseno dvouleté děvčátko, následkem onanie

téměř zblblé. Zjišťoval jsem příčinu stavu onoho děvčátka, a tu po rozmluvě s jeho matkou zjistil jsem, že zavinila to ona sama svým perversním pohlavním životem, kterému se oddávala i v době těhotenství. Protože stavy duše matčiny působí na duši dítěte, stalo se, že její děcko — dceruška, narodila se již s vyvinutým pudem pohlavním a zvláštním způsobem, ovšem že neuvědomělým se onanovala. To potom podlamovalo její schopnosti duševní i její tělesný růst.

Doporučil jsem, aby alespoň na čas bylo děcko odloučeno od matky, aby se zbavilo jejího vlivu, a po čtyřech nedělích úporné práce podařilo se mi dítě jakž takž zachrániti. Není pochyby o tom, že nešťastná matka přinesla si již z předcházejícího života sklony k nesprávnému pohlavnímu životu, a to odnášelo nejen její dítě, nýbrž i její okolí ostatní, na které neblaze působilo vyzařování jejího fluida, naplněného smyslnými vášněmi.

O tom přesvědčila mne chůva, která ke mně nosila nemocné děcko k léčení. Když přišla ke mně po třetí, zjistil jsem podle jejích očí, že i ona se onanuje. Zeptal jsem se jí přímo, proč to vlastně dělá, a tu ona přiznala hned, že skutečně i ona této neřesti propadla. Ujišťovala mne však, že dříve, než do této rodiny se dostala, než přišla do styku s nynější svou paní, byla úplně čistá a nikdy ji ani nenapadlo, aby sama se pohlavně ukájela. - Zde však, v tomto místě, jako když ji to posedne, a nemůže se tomu ubrániti.

Žel, tento zde uvedený případ není ojedinělým mezi těmi, které jsem na vlastní oči viděl. Byly to děti čtyř-, šesti-, osmileté, chlapci i děvčata, a mnohé z nich měly vzezření vyžilých starců. Trpěly nechutenstvím, nespavostí, zeslabením srdce i plic, neobyčejnou bledostí pleti, nervosou, krom jiných závažných příznaků vážného onemocnění. A když jsem upozornil matku, čím si její děcko způsobuje tento chorobný stav, tu zpravidla div se každá z nich na mne nevrhla, co že si to o jejich rodině dovolují mysleti. Mnohé z nich byly i docela hrubé na mne za to, že jsem jim pověděl upřímně, v čem spočívá pravá příčina všeho a upozornil je na neřest, které jejich děti propadly.

Mluvil-li jsem však s takovými dětmi sám, tak důvěrně mezi čtyřma očima a čistě, jak se s dětmi o takových věcech mluvití musí, tu mi samy potvrdily správnost mé domněnky. Této příležitosti využil jsem pak vždy k tomu, abych každé děcko poučil o tom, jak si tím ničí své zdraví, jakého hříchu se dopouštějí, a na konec vyžádal jsem si rukoudáním od nich slib, že již nic podobného vícekrát nebudou prováděti. Když mi děcko na potvrzení slibu podalo ruku, upozornil jsem je, že tento slib platí jednou pro vždy, že jej tedy nesmí nikdy porušiti. A kdyby je to někdy svádělo opět k tomu, aby si jen vzpomněly na toho strýčka, kterému rukoudáním slíbily, že to již vícekrát nebudou dělati.

Jednou telefonoval mi velmi zámožný advokát, že má schovanku, kterou přijali za vlastní a která je nyní nemocná. Sjezdili s ní již půl Evropy, po všech kapacitách lékařského světa chodili, ale nikdo nemůže nalézt příčinu jejího chřadnutí. Děvčátko nejí, nespí, je neklidné, nervosní a zřejmě chřadne. Žádal mne, zda bych se nemohl pokusiti ještě já o její záchranu.

Toto děvčátko přišlo ke mně se svojí vychovatelkou. Hned v prvním okamžiku, jak jsem se mu podíval do očí, poznal jsem okamžitě, že děvčátko propadlo onanii, třebaže bylo teprve šestileté. Zeptal jsem se, zda si někdy dole prstíčkem nehraje — a ona docela čistě, nevinně jako andělíček přiznala, že ano. Že prý jí to tam svědívá a proto že se namáhá tomuto svědění zabrániti.

Pověděl jsem jí totéž, co zpravidla v takových případech dětem povídám, vyložil jsem jí, že v tom leží pravá příčina proč nespí, proč jí nechutná jíst, proč je stále tak unavená, a že to již dále nesmí dělati, chce-li se opravdu uzdraviti. Odpověděla mi velmi roztomile, že jí ještě nikdy nikdo neřekl, že jí to škodí, a teď když to ode mne slyšela, že to již nebude dělat a bude hodná. I ona slíbila mi rukoudáním, že se slibu svému nikdy nezpronevří, a pak teprve začal jsem s léčením.

Prozářil jsem ji duchovní silou a posílenou poslal domů. Byl to malý zázrak, který se s tímto dítětem stal. Dříve, při svém nechutenství musilo být přímo nuceno, aby alespoň něco málo

snědlo, a nyní mělo takový hlad, že snědlo hned tři krajíce chleba s máslem, v noci klidně spalo, takže bylo jako znovuzrozené. Netrvalo dlouho a zružovělé tvářičky děvčátka prozrazovaly dokonalý návrat zdraví, o něž se v dětské nevědomosti samo připravovalo.

Chápu, že rodiče, kteří ani netuší, ba naopak pokládají za naprosto nemožné, že by děcko již v útlém věku mohlo propadnouti onanii, nemluví s ním o zhoubných účincích této neřesti. Co však naprosto nechápu je fakt, že o těchto velmi důležitých věcech nepromluví ani matky se svými dospívajícími dcerami, u nichž prvně se objevivší perioda, hlásící jejich pohlavní vyspělost, přímo žádá o to, aby byly řádně poučeny. V této chvíli je nejvyšší nutno, aby dívka byla zdůrazněna nutnost zachování si vnitřní čistoty, čistoty pohlavního života a chránění si panenství jako nejposvátnějšího stavu dívčích let.

Stejně nutné a nezbytné jest poučiti po této stránce i dospívající hochy, neboť i u nich pohlavní vyspívání přímo svádí k onanii. Nejsou-li řádně poučeni, škodí těžce svému zdraví, a to právě v době, kdy ke svému vývoji potřebují nejvíce sil fysických i duševních.

Z mnoha případů, které jsem po této stránce poznal, uvedu alespoň tento:

Přišla ke mně kandidátka německého učitelského ústavu, která náhle uprostřed studií nemohla dále. Stala se silně nervosní, v pravé tváři objevilo se zvláštní, velmi nepříjemné cukání, a k tomu celková ochablost fysická znemožňovala jí další studium. Hned v prvním okamžiku, jak ke mně vstoupila, poznal jsem na jejích očích, že celá její nervová i fysická indisposice má svůj původ v onanii. Řekl jsem jí přímo: Vy se dráždíte, abyste sama ukájela svůj pohlavní pud.

»Ano« — řekla mi docela klidně a čistě — »ale já nevěděla, že mně to nějak škodí. Nikdy mne ani nenapadlo, že by moje onemocnění mohlo být s tím v nějaké souvislosti.«

Vyložil jsem jí, jak ohromně se mýlí, jak nesprávně pohlíží sama na své tělo, které má být opravdovým chrámem Božím. Proto jest naší první povinností tento chrám Boží udržovati v naprosté čistotě. Žena jest pak tolikanásobným chrámem Božím, kolik duší Bůh jí svěřil jako matce, aby je ve svých dětech přivedla na svět. Právě pohlavní orgány jsou nejposvátnějšími orgány, které Bůh nám svěřil, neboť v nich tvoří se nový život, který dává čekajícím duším příležitost vtěliti se k novému životu, aby se mohly na tomto světě zdokonaliti. Tak stává se žena vlastně spolutvůrcem na vývoji stvoření, a proto každé zneužití pohlavního orgánu je těžkým hříchem proti zákonu Božímu a dle toho se také trestá.

Tato mladá dívka, s duší naprosto čistou, přijala mé výklady s radostí a vděčně děkovala mi za to, co jsem jí pověděl. Ještě nikdy neslyšela prý tak krásně a čistě hovořiti o pohlavním životě, a litovala, že s ní o těchto věcech nepromluvila její maminka. Kdyby jí byla řádně poučila, zejména ve chvíli, kdy se s ní loučila a posílala ji do Prahy na studie, byla by jí tím jistě uchránila od tohoto utrpení, které si přivodila jen svou nevědomostí. Sama vzpomněla přitom na celou spoustu mladých, podobně nevědomých mladých lidí, zejména dívek, která si tímto způsobem ničí zdraví.

Měl jsem sám radost z toho, jak se mi podařilo přesvědčiti ji o nesprávném způsobu jejího života, protože jsem v tom spatřoval zároveň záruku, že se tato dívka k dřívější své neřesti již nevrátí. Proto také mé léčení mohlo se setkati se zdarem a v krátké době zmizely všechny obtíže, i trapné cukání v obličejí a dívka byla úplně zdráva, takže mohla pokračovati znovu ve svých studiích.

Rodiče i učitelé měli by si všimati dětí a jejich vzezření, a poznali by ihned, kdo z jejich dětí neb svěřenců propadl již onanii. Nejlépe prozradí to oči, neboť dolejší klapky bývají zašedlé nebo i zamodralé, a okraje klapek jako oteklé nebo vodou nalité. Jsou-li okraje klapek zvlášť jako skleněné, bývá to hned po činu. V takové chvíli právě je zapotřebí, aby rodiče nebo i učitel, jakmile tyto příznaky zjistí, vzali si děcko stranou a vlídně, laskavě mu domluvili. Takovému dítěti musí někdo říci, jakého těžkého hříchu se tím dopouští a zároveň i varovati je před dalším opakováním tohoto nepěkného skutku, kterým tolik škodí svému zdraví. Nikdy však dítě nesmí býti za to bito nebo jinak trestáno, vždyť ono za to ani nemůže. Dost možné,

že jste tím vinni vy, rodiče, že vaše děcko této neřesti propadlo. Proto v první řadě vy sami žijte čistým pohlavním životem, buďte dětem příkladem, a všimněte si více dětí, abyste nebyli pak překvapeni celou řadou nemocí, které se ze zneužívání pohlavních orgánů vyvinou.

A co se děje později, když děti opustí školu a obě pohlaví stýkají se společně? Na příklad při tanci a jiných podobných zábavách.

Člověku je až úzko z toho, jak svobodná děvčata zcela beze studu, ba často docela cynicky se přiznávají k nedovoleným stykům s mládenci. Když se pak dostávají různé choroby, se kterými pak ke mně přicházejí, a já je varuji před dalším životem v podobné neukázněnosti a radím ke střídmosti, tu bývá až trapno poslouchati odpovědi, jakých se mi v podobných případech dostává. Nejčastěji slyším: »Co tomu řekne můj mládenec? Mám známost, musím být k dispozici, jak bych si ho jinak udržela?« — To se člověk přímo otřese nad dnešní morálkou mladých lidí!

Je pochopitelné, že se tento způsob života svobodných odráží i těžce od opravdového života manželského a sňatky také dle toho vypadají. Sňatek, nejsvětější svazek dvou milujících se lidí, který je posvěcen právě proto, aby v čistém manželském životě tvořily se v lásce a harmonii nové životy, je dnes zaměňován za docela prostou prostituci. Nehledá se zde duše s duší, aby každá našla svou, Bohem jí určenou druhou polovinu a s ní utvořila ucelenou jednotu. Je to jako na dvě poloviny rozdělená koule, a každý má tuto druhou polovinu, k němu dokonale přiléhající, opravdu hledati. Hledá-li duši, ne pouze tělo, pak snadno najde tu, která k němu náleží, utvoří nedělitelnou kouli, která se pak v jednotě a harmonii kutálí spokojeně a šťastně životem.

Dnes ale musil by člověk mnoho a mnoho světa projíti a do mnoha rodinných kruhů nahlédnouti, než by našel takto opravdu nerozlučně spojené, k sobě náležející lidi. To proto, že se dnes při uzavírání sňatku přemýšlí o všem ostatním víc, než o duševní shodě. Hledá se buď majetek nebo krásná tvář, tělesné vnady, nebo jen dobré zaopatření. Tím dává se manželství docela jiný význam, než mu skutečně náleží, tím také manželství vzdaluje se od svých vlastních úkolů a povinností sloužiti Bohu Tvůrci.

Za těchto podmínek uzavřené manželství je jako nerovná koule, jejíž poloviny k sobě nepřiléhají, a proto při kutálení životem narážejí neustále na hrany nerovnosti. Není pak ani jinak možno, a při nějakém větším nárazu, který by dokonale spojené poloviny přečkaly, nerovné díly se od sebe odloučí a manželé se rozejdou.

Ještě horší jsou však takoví mladí lidé, kteří se domnívají, že manželství je dovoleným prostředkem k nejozřejavějšímu způsobu ukájení pohlavních vášní, a žel nemyslí jinak ani při vytvoření nového života. To nazval bych pravým jménem: to je prostá, obyčejná prostituce, která je pod důstojnost člověka. Strhuje jej níže než zvíře.

V dnešní společnosti, kde zahnízdila se požívačnost až do nemožnosti, objevila se ještě jedna horší neřest, která stojí značně mnoho životů, a to životů nejen matek, nýbrž i dětí. Mnohé ženy pokládají za hotové neštěstí, když se jim při ukájení vášně stane, že otěhotní. Pokládají to za největší neštěstí, které je mohlo potkati. Dítě zbaví je jejich pohodlí a volnosti, bude vyžadovati péče a finančních obětí, a to přece nebylo účelem jejich sňatku, to nebylo v programu jejich manželství. A výsledek tohoto zvráceného, sobeckého uvažování jest pak, že se žena zbavuje svého plodu.

Mohl bych vypravovati celý román o tom, jak těžké následky mívá toto nezodpovědné zbavování se plodu, kterým se žena tak ostře staví proti vůli Boží. Za dvacet tři léta svého léčení viděl jsem a slyšel o tom z úst samotných žen tolik, že bych mohl jen tomuto tématu věnovati celou knihu.

Po stránce tělesné zanechávají potraty na orgánech ženských mnoho nebezpečných stop a bývají příčinou mnoha těžkých onemocnění. Bývají to různé záněty, nádory, rakovina, bělotoky a jiné, vysilující, úmorné choroby. A přece všechny tyto těžké následky, které ženy

zpravidla čekávají, nezmenšují počet potratů a neodstrašují ostatní ženy, aby tohoto vraždění dětí ve velkém konečně zanechaly.

Z duchovního stanoviska jeví se však věc ještě daleko hůře. Vždyť na návrat na tento svět čeká tolik duší, které ke svému zdokonalení potřebují nového vtělení. Přicházejí z vůle Boží tam, kde vznikl v lůně matčině nový plod a čekají, až dospěje ve svém vývoji natolik, aby se mohly do něho vtělit. Tato chvíle nadchází v polovině ženina těhotenství, a čekající duše vtěluje se do ženina plodu, aby použila jej k výstavbě svého budoucího těla. Zbaví-li se matka plodu, nejen že tím zavraždila člověka a dopustila se tím jednoho z nejtěžších hříchů, nýbrž zbavila tím proti vůli Boží jím určenou duši potřebného vývoje. Tato duše neodchází však z těla matčina. Žena odstranila pouze fyzické tělo kdežto duše je k ní mnohdy připoutána jako k předurčené dárkyni nového života. A co všechno mohou takové duše, připoutané svým astrálním tělem k fyzickému tělu matčinu způsobiti, poznal jsem z vlastní zkušenosti. Byly to mnohdy případy neuvěřitelné, a rozhodně nepochopitelné pro toho, kdo by chtěl příčiny podobných onemocnění a těžkých poruch zdraví hledati jinde, než v porušení zákonů Božích, ve světě duchovním.

Uvedu zde alespoň jeden příklad:

Byl jsem telegraficky volán na venek k choti jednoho úředníka, která prý umírá a ještě v poslední chvíli by si přála, abych přijel ji léčiti. Při své velké zaměstnanosti těžko se odhodlávám jezdit k jednotlivým pacientům, ale tentokrát mne cosi nutkalo, abych přání tomuto vyhověl a jel. Na stanici očekával mne manžel nemocné, která měla těžkou srdeční vadu, takže ošetřující lékař upozorňoval již na to, že konec může nastati ve dvou, třech dnech. Vešel jsem do jejich bytu, otevřel dveře do pokoje, kde v levém koutě na posteli ležela nemocná. Jak mne spatřila, usmála se na mne vesele, a já v odpověď spustil jsem hned na ni jako v žertu:

»Co vy, lenochu jeden! Takový krásný den, manžel a dvě děti čekají, abyste jim posloužila a o ně se starala, a vy si tady klidně ležíte!«

Tato pobídka postačila, že žena skutečně vstala a šla mi naproti.

»Vy byste vzkřísil i mrtvolu« — řekla mi v odpověď.

Ptal jsem se, co jí chybí. Stěžovala si na srdce — to prý je všeho příčinou. Slyšela prý také lékaře, který ji prorokoval tři dny života. Léčil jsem ji, a skutečně ulevilo se jí tak, že již víc nelehla, a za několik dnů nato psal mi její muž, že opět vesele obstarává svoji domácnost.

Asi po dvou měsících psal mi však její muž znovu, abych ihned přijel, že je s jeho ženou opět moc špatně. Tentokrát prý je to od jater a lékař jen injekcemi udržuje ji při životě. V té době nemohl jsem jeti k nim a vyžádal jsem si pouze fotografii, abych mohl léčiti na dálku. Poznám, že pravou příčinou nemoci je ovládnutí, nikoliv příčina fyziologická. I toto léčení na dálku působilo na ženu tak, že se brzy vzpamatovala a byla znovu zdráva.

Za další dva měsíce měl jsem tu nový spěšný dopis od jejího muže. Znovu psal o ženě na smrtelné posteli, tentokrát její nemoc byla původu ledvinového. Lékař je prý jejím případem velmi nešťastný, protože se obává, že chorobu tuto vyvolal svými injekcemi. Ledviny přestaly vůbec pracovati, nemocná dostala vodu, a nebezpečí smrti bylo velmi blízké.

Věděl jsem okamžitě, že si lékař dělá zbytečné starosti, protože se ničím neprovinil. Používal léku podle nejlepšího lékařského svědomí, a nemohl dojista toto smrtelné onemocnění zaviniti lékem již vyzkoušeným. Tentokrát jsem se k nemocné vydal sám. Ve chvíli, kdy jsem vystupoval z vlaku, soustředil jsem se, a tu zaslechl jsem z duchovna hlas, který mi pravil:

Zeptej se oné ženy, zač vlastně trpí? Zeptej se jí, čím se provinila?

Proto také domluvil jsem se s chotěm nemocné, aby nás nechal na chvíli o samotě, a než jsem začal s léčením, pověděl jsem jí, co jsem jí říci chtěl.

»Vaše choroba, milá paní, která se stále ve vašem těle stěhuje a ohrožuje jednou srdce, po druhé játra, pak opět ledviny, není chorobou fyziologického původu. Všechny tyto choroby, které jsou stálým nebezpečím pro váš život, mají svou příčinu v něčem docela jiném. Nic na

světě neděje se bez příčiny, nic na světě neděje se bez vůle Boží. Chcete-li býti zdráva, musíte přemýšlet o tom, čím jste si tuto chorobu přivodila, čím jste si ji zasloužila.«

Při těchto slovech se paní dala do pláče a řekla, že sama ví, čím si svou nemoc způsobila.

Nežádal jsem od ní, aby se mi svěřila. Nechtěl jsem býti jejím zpovědníkem, jemuž by se vyznala ze svého provinění. Stačí, že si uvědomila své provinění, že svého skutku lituje a vynasnaží se v budoucnu podobných činů se varovati a pokud je v jejích silách, vše napravit. Postačí úplně taková naše, vnitřní zpověď, v níž si uvědomíme, čím jsme zhřešili. Jen v upřímné lítosti a pokání můžeme se dočkati odpuštění a s ním i uzdravení.

Žena však přece jen chtěla se mně svěřiti, že prý se jí jistě uleví. Přiznala se, že i ona, podobně jako mnoho jiných nerozumných žen dala si pomoci. Viděla prý tu již dvě děti, představila si všechny starosti a nepříjemnosti, které by přibyly s příchodem třetího, a proto se rozhodla těhotenství přerušiti.

Vyložil jsem jí, jak těžkého hříchu se dopustila, že její onemocnění způsobuje u ní se stále zdržující duše, které znemožnila přístup na svět, a proto, chce-li býti nadále zdráva, chce-li nadále užívati styků se svým mužem, že nezbytně musí dáti oné duši příležitost, aby se u ní konečně vtělila. Pak bude jistě zbavena všech trampot a nemocí a bude jí dobře.

Pak teprve začal jsem s léčením. Prozářil jsem ledviny, plexus solaris i plexus cervikus, které při ovládnutí jsou velmi důležité, a rozloučil jsem se s ní. Krátce nato obdržel jsem dopis, který mi potvrzoval, že žena je opět úplně zdráva.

Při plném zdraví udržela se déle než rok. Ale zdálo se, že neposlechla mé rady a nesnažila se odčiniti dřívější svůj hřích tím, že by dala u ní čekající duši příležitost ke vtělení. Po celý rok chránila ji Láska Boží před následky hříchu a čekala, nezapomene-li splniti slib, který před svým uzdravením k odčinění svého hříchu vyslovila. Pak se znovu těžce roznemohla a náhle zemřela.

To je jen malá ukázka toho, co si přivodí ženy, které se násilím zbavují svých plodů.

Vy ženy, Bohem určené k posvátnému úkolu mateřství, rozpomeňte se na svou důstojnost. Neprodávejte svého těla za své zaopatření, neprodávejte svého těla za možnost zábav a různých pochybných požitků, a neklesajte nikdy na úroveň vrahů lidských životů jen proto, abyste žily domněle pohodlnějším životem! Dárce všeho, co máme i všeho čeho užíváme, náš nejlaskavější Bůh, dal nám také zákony, které musíme zachovávat, abychom mohli žíti šťastni, spokojeni a zdraví.

Nevstupujte do manželství jen pro ukájení svých pohlavních chtíčů! Nezapírejte v sobě obraz Boží! Snažte se vždy nalézt duši tak ušlechtilou, která by byla schopna i hodna čistého spojení z opravdové lásky. V tomto spojení, posvěceném opravdovou láskou, které i Bůh požehná, budete hrdé na své mateřství.

Přiběhete-li ke svým rozhodnutím trochu více zodpovědnosti a budete-li se dle toho řídit, pak rozhodně nebudou tu existovati dnes takřka již zevšednělá manželství na výpověď, manželství čtrnáctidenní nebo dvouměsíční, po nichž se manželé k sobě nikterak nenálezející a navzájem si neodpovídající opět rozcházejí, aby páchali jinde hříchy nové.

Jak můžete chtít, aby vám Bůh požehnával, a sypal vám do klína dary pro vás připravené, přestupujete-li neustále Jeho zákony? Buďte vždy pamětlivi slov Ježíšových:

»Blahoslavení čistého srdce, neboť oni Boha viděti budou.«

5. DVĚ PŘEDNÁŠKY PRONESENÉ V ŽENEVĚ

Boží mír a klid budiž mezi námi!

Abychom dobře pochopili duchovní léčbu, musíme nejdříve vědět, z čeho jsme utvořeni.

Jsme duch a máme duši a tělo. Náš duch jest naše já. Duch prostřednictvím duše je spojen s naším tělem.

Tělo hmotné či viditelné jest vlastně jen zdánlivou hmotou, jest prostupné, a jak věda dokazuje, skládá se u dospělého člověka asi ze 64 miliard buněk. Každá z těchto buněk jest samostatná a každá má svůj úkol v našem organismu přesně vymezený a vyvíjí svou činnost dle přesně stanovených zákonů, na které naše bytost, t. j. naše duchovní já, nemá přímého vlivu.

Věda došla k přesvědčení, že každá z těch asi 64 miliard buněk složena je z několika tisíc atomů a každý atom z několika tisíc elektronů a protonů. Elektrony tvoří s protony jakousi malou planetární soustavu, v níž elektrony obíhají kolem protonů jako planety kolem slunce a jsou poháněny magneticko-elektrickou energií z etheru.

Tímto pohybem tvoří zdánlivou neprůhlednou hmotu. Jsou tedy tyto, pouhým okem neviditelné částičky odděleny od sebe prázdným prostorem prostupným, a přece jejich celek činí dojem kompaktní hmoty.

Tyto elektrony a protony nejsou ve skutečnosti také ještě posledními, nejmenšími částičkami, nýbrž jsou to jen nejmenší viditelné částičky vědou objevené, které jsou utvořeny z nejjemnější látky — z etheru. Kdybychom mohli sledovati jejich vývoj, došli bychom k poznání, že všechna energie, naše tělo ovládající, jest také původu duchovního, a že celé naše tělo je duchovní neb duševní podstaty. Jinými slovy, jest to po astrálním těle, které jen jasnovidci mohou vidět, nejhrubší tělo naší duše, kterým se naše duchovní já v nynější své duchovní úrovni může projevovati a svým životem na zemi a sbíráním zkušeností se zušlechťovati a zdokonalovati.

Abychom pochopili, jak je to možné, že toto astrální tělo jest pro nás viditelné, musíme si za příklad vzít právě onen rychlý pohyb elektronů kolem protonů.

Vysvětleme si to analogickým příkladem. Použijme k tomu obyčejného kola s tenkými loukotěmi a umístěme je na nějakém kolíku vodorovně. Je-li kolo v klidu, vidíme v rámci kola loukotě a mezi nimi veliké prázdné prostory. Vyhodíme-li nad kolo míč, propadne nám mezi loukotěmi na zem. Roztočíme-li však kolo, tu v rychlosti jeho otáčení zmizí našemu oku prázdné prostory mezi loukotěmi, a objeví se nám zdánlivě plná plocha.

Chceme-li se pak přesvědčiti, zda nás zdání neklame, a vyhodíme znovu míč nad kolo, odrazí se tento od zdánlivě plné plochy a nepropadne jako dříve prázdnými mezerami.

Tak jest tomu i s těmi elektrony a protony v našem těle, které následkem svého rychlého pohybu činí dojem pevné hmoty.

Podobně jako led, voda a pára jsou též podstaty, jen v různém stavu hutnosti.

Jak již bylo řečeno, naše duchovní já ovládá své viditelné tělo stupnicí těl, z nichž nejbližší pozemskému tělu jest pro nás tělo astrální. Slouží jako most duchu pro ovládání pozemského těla. Protože v astrálním těle jsou všechny pocity, které pak naše nervy přenášejí na tělo, jako pocity různých bolestí, nemocí a mnoha jiných utrpení, jež mají svůj vznik v mravní poruše našeho duchovního »já«.

Tím, že naše astrální tělo jest spojnicí ducha k tělu fysickému, můžeme si uvědomovati svou pozemskou existenci a vnímati různé vlivy, které mnohdy způsobují i nepříznivé změny v našem organismu. Je-li astrální tělo odpoutáno od těla fysického, necítí toto žádných bolestí. Proto vlastně lékaři, uspávající nemocného před operací narkosou, nečiní nic jiného, než že tělo astrální odstraňují z těla nemocného, aby toto stalo se necitlivým k bolestem, které by jinak nemocný musil při operaci protrpěti.

Páni lékaři sice tvrdí, že žádné astrální tělo neexistuje. Nemohou však vysvětliti, proč nemocný, jemuž byl amputován některý úd, cítívá v místech, kde tento úd dříve byl, někdy ještě bolesti.

Tak stalo se v jedné velké nemocnici, že amputovali nohu jednomu nemocnému, a lékař nařídil, aby tato noha byla vložena do rakve k jedné mrtvole. V okamžiku, kdy se tak stalo ve sklepě nemocnice, začal nemocný naříkati, že mu někdo prorazil hřebem palec u amputované nohy, a že mu to působí veliké bolesti. Naříkal i po uklidňování a domluvách lékaře, že přece nemůže cítiti bolestí v noze, které již nemá.

Všichni ústavní lékaři přišli se podívati na tohoto zvláštního nemocného, který pocítuje bolesti v údu mu odňatém, neboť nevěděli ničeho o astrálním těle a trvání jeho citlivosti i tehdy, když fysickému tělu byla odňata některá z jeho částí. Netušili, že v amputované noze po jejím odříznutí trvá ještě po 3,5 dne život z těla etherického, v kteréžto době je tělo toto spojeno ještě s tělem astrálním. Konečně přišel jeden lékař, který se zabýval vědami okultními a vyšetřil, co se stalo s amputovanou nohou. Když se mu dostalo informací, požádal své kolegy, aby šli s ním do sklepa, kde byla ona rakev. Dal ji otevřít, a když sluha zvedal její víko, uviděli, že na něm visí noha nemocného, jejíž palec proboden byl hřebíkem, kterým bylo víko přibito. Jakmile vyňali tento hřebík z nohy, bolest nemocného přestala.

Jiný příklad: Ve stanici Z. v Čechách je portýr, kterému byla za války amputována noha, v níž míval revmatické bolesti, které pocítíval zvláště intensivně při změně počasí.

Zajímavé jest, že i nyní při každé změně počasí pocítuje člověk ten bolesti v kloubech nohy, které vlastně již nemá. Příčinou toho jest, že mu sice odňali nohu fysickou, ale tělo astrální zůstalo nezkrácené, a protože jen v tomto těle jest citelnost, zůstává nezměněno i stálé sídlo bolesti.

Byl jsem jednou zavolán na Moravě v městě H. k nemocnému, který si naříkal na velké bolesti v pravé ruce, které vlastně již neměl. Naříkal si, že prsty u ruky, před časem mu amputované, násilně se svírají a nehty zarážejí se do dlaně a to že mu působí bolesti. Aby mi naznačil, kde ho to bolí, ukázal mi na prázdné místo, kde bylo lze tušiti odňatou ruku. Prozařoval jsem mu, silou z dlaní mi vyzařující, celou jeho paži od shora až dolů, až k místu, kde měl před amputací prsty a dlaň, a když jsem se dostal až na konec neviditelné ruky, děkoval mi a řekl, že jeho bolesti zmizely.

Každý z nás může se přesvědčiti o tom, že bolesti naše mají sídlo v těle astrálním a nikoli v těle fysickém.

Při spánku jest naše astrální tělo více či méně uvolněno od těla fysického. Citlivost na vnější podněty těla jest pak přiměřeně snížena, odpovídajíc stupni onoho uvolnění.

Připomněl jsem toto vše proto, abyste pochopili, jaký význam má pro nás a náš život naše astrální tělo, a abyste si uvědomili, že naše bolesti i nemoci mohou mít původ v naší duchovní bytosti.

Jsou to pak mravní poruchy našeho já, tedy důsledek našich morálních chyb. Nejdříve musí býti naše duchovní já poskvřněno našimi, tak zvanými hříchy, t. j. sobectvím, neláskou, hněvem, pomstychtivostí, závistí, nenávistí, lakomstvím, mravní nečistotou, smyslností, hrubostí, nepoctivostí, lží, atd., čímž se duše dostává do disharmonie s Duchem, čili do nesouladu se zákony Božími. Z této vzniká pak také disharmonie v našem těle fysickém, jejímž projevem může být i nemoc.

Chce-li někdo býti zdrav, musí žít čistý a láskyplný život, a musí býti neustále v souzvuku se Stvořením.

A ochuravíme-li, nemáme naříkati na Boha, že nás trestá, a snad dokonce nespravedlivě, nýbrž máme si uvědomiti, že Bůh jest Nejvyšší Láska, která netrestá, ale my sami trestáme se svým překračováním zákonů Božích, a tím vyvoláváme svá utrpení.

Utrpení pak přicházejí na nás jen proto, aby nás upozornila, že jsme v něčem nejednali správně, nebo že jsme někomu ublížili, a je na nás, abychom především přemýšleli o tom, čím jsme si své utrpení přivodili.

Odhodlejme se tedy k vnitřní zpovědi, zpytujeme své svědomí, a dojdeme-li k poznání své chyby, snažme se ji napravit.

V případě našeho špatného skutku litujeme tohoto jednání a slibme si, že se v budoucnu podobných činů vystříháme. Po takovém poznání mizí obyčejně naše utrpení v nejkratší době. To Láska Boží působila ve vás, očistila vaše duchovní já, a tím zmizela i bolest z těla astrálního.

Lékařská věda dosud jen v málo případech všimá si tohoto původu nemoci, a také jen málokterý lékař věří v existenci duše, duchovního našeho já, tím méně jich věří v existenci astrálního těla.

Ač věda lékařská je dnes na vysokém stupni, obírá se přece jen tak zv. hmotným tělem, které zná do nejmenších podrobností a může proto spoustu nemocí léčit s úspěchem. Přes to na tisíce nemocí zůstává lékařům záhadou a mnohé z nich nedovedou léčit vůbec.

Příčinou toho jest, že věda lékařská neobírá se dosud psychickými příčinami chorob lidských, ač i v tomto oboru pracuje již s úspěchem několik lékařů. U nás je to MUDr. Ct. Bezděk, v Německu MUDr. Liek v Danzigu, a vydali již také o svých zkušenostech zajímavá díla.

Přicházíme nyní k otázce: co je vlastně duchovní léčba?

Duchovní léčba je jakési očišťování našeho duchovního já, jež se vrací ze špatné cesty a dostává se do souzvuku s Duchem (s Boží Vůlí).

Tak léčil Ježíš Kristus, který vyžadoval vždy od nemocného víry, že může být Jím uzdraven.

Proto Jeho otázka: »Věříš, že tě mohu uzdravit?« Nemocný odpověděl: »Ano!« A tímto projevem víry v moc Ježíše otevřel své duchovní já, aby do něho mohla vstoupiti Láska Boží, ona Síla vše v život uvádějící, vše při životě udržující a všechny choroby uzdravující.

Ježíš poznáv, že duchovní já jest vírou otevřeno a připraveno přijmouti nejvyšší projev Lásky, Svým božským Duchem očistil duchovní bytost nemocného od všech následků hříchů.

Vliv tohoto očištění projevil se ihned pomocí astrálního těla na těle fyzickém a nemocný byl uzdraven.

Pak Ježíš řekl: »Víra tvá tě uzdravila, jdi a *nehřeš* více!«

Pamatujte si tato slova: *nehřeš* více! Jejich smysl jest: Nechceš-li být znovu nemocen, žij tak, aby ses nedopouštěl starých chyb ani nových přestupků proti zákonům Božím, které by tě uvedly opět do nových utrpení.

Nikdo na světě nemůže být tak dokonalý, jako Kristus — Syn Boží, a přece máme v sobě vědomě nositi odkaz Krista — onu nejvyšší Lásku Boží, a přitom věřiti v Jeho velikou Moc.

A třebaže já sám necítím se dokonalým, jsem hříšník stejně jako vy, přece jen pevně a opravdově věřím ve svatá slova Ježíšova: »Kdo ve mne uvěří a za mnou půjde, bude konati tytéž skutky, jako Já, ba nad to ještě větší, neboť Já jdu k Otci.«

Já sám ze sebe nemohu také nic učiniti, ale věřím, že Ježíš může i dnes uzdravovati jako tehdy, poprosíme-li jej pokorně o to. Věřím také ve všemohoucnost Boží, a ve slova Ježíšova: »Ne já, ale Otec ve mně přebýváje, skutky činí.«

Proto také, přijde-li nemocný ke mně, snažím se intuitivně poznati příčinu jeho nemoci, stanovím diagnosu, poučím nemocného, co má dělati, a snažím se probuditi v něm víru v Boha a v moc Ježíše Krista, a pak teprve vkládám ruce své na nemocného. Při tom prosím Pána, aby odpustil nemocnému všechny jeho poklesky a uzdravil jej. Je-li má prosba vyslyšena, začne mi z dlaní vyzařovati ona zvláštní síla elektromagnetická, kterou nemocný přijímá jako zvláštní teplo. Sensitivnější nemocní pociťují při tom i chvění a proudění jako elektrického proudu.

Tato síla je projevem nejvyšší Lásky Boží, a zaslouží-li si nemocný, aby byl uzdraven, a hlavně věří-li, že touto silou může být uzdraven, pak se jistě uzdraví.

Jsou-li nemocní postiženi zádušností, zoufalostí nebo smutkem, odcházejí ode mne potěšeni a s novými nadějemi do života.

Na otázku, které nemoci lze tímto duchovním způsobem léčit, odpovídám: Nemí žádné choroby na světě, která by se nedala odstranit, t. j. vyléčit cestou duchovní, ale ne každý člověk je schopen toto léčení přijmouti. Někde chybí k tomu potřebná víra, jinde je překážkou těžká karma (osud), která se někdy nedá, někdy nesmí měnit.

Za své praxe naučil jsem se rozeznávat čtyři skupiny nemocí, o kterých chci vám něco povědět.

Nejdříve se zmíním

O NEMOCECH KARMICKÝCH.

To jsou nemoci, které si člověk zavínil většinou ve svých dřívějších životech špatnými skutky, které si v předcházejícím životě utrpením neodpykal, ani svými dobrými a láskyplnými skutky neodčinil.

Sem patří na příklad od narození slepí, většina hluchoněmých, hrbatí, různí mrzáci od narození a mnoho jiných vad, které duchovní já na sebe bere, aby těžký nějaký hřích svůj, nebo špatný život předcházející tím odčinila a nezdržovala se již ve svém vývoji.

Když jsem jednou o těchto věcech přednášel ve D. K., a zmínil se o těchto následcích karmy, povstal mezi posluchači jeden učitel a řekl: »Bratře, zamlouvá se mi vše, co říkáš. Všechno dobře chápu, ale to, co tvrdíš o nemocech karmických, nemohu dobře přijmouti, a prosím o bližší vysvětlení.« V té chvíli povstala v druhé lavici nějaká žena, která byla mediem, jež očitlo se právě v transu a pravila:

»To, co prohlásil zde Kočí, je úplná pravda. Důkazem toho jest má sousedka, která jest od narození slepá. Řeknu vám, čím tato slepá byla ve svém předcházejícím životě. Byl to muž, který byl velmi zámožným šlechticem a žil velmi nemravným životem. Jeden z jeho sluhů řekl mu jednou: „Nemohu se, pane, již dívat na to, co všechno ty děláš,“ a pán mu odpověděl: „Nemůžeš-li se již na to dívat, nebudeš toho vidět!“ — Dal mu vypáliti obě oči a oslepeného vsadil do žaláře. Za tento svůj hrozný čin musí pykati v tomto životě úplnou slepotou od narození svého až do své smrti.«

Upozornil jsem posluchače na to, jak moudře je zařízeno, že není nám známa naše minulost z předcházejících životů, neboť právě na tomto příkladě lze poznati, jak mnohdy bylo by hrozné poodhrnouti roušku tohoto velikého tajemství.

Proto vás při této příležitosti varuji, abyste nepátrali zvědavě po tom, jaké byly vaše dřívější životy, nebo co vám přinese budoucnost. Nemí také dobře tázati se na to ve spiritistických seancích.

Nejlepší odpovědí na takové otázky jest nynější váš život. Vede-li se vám špatně, nežili jste v předcházejícím životě správně, a je-li váš nynější život nešlechtný, nemravný, sobecký a nepoctivý, bude váš příští život plný utrpení, nepotká-li vás toto utrpení již v tomto životě.

Konané dobro nese dobré ovoce, spokojenost, štěstí i zdraví. Vykonané zlo přinese vám opět jen neštěstí, nespokojenost, bídu a nemoci. Máte proto snadnou volbu, jak máte žíti.

Ukáži vám nyní zajímavý příklad hluchoněmoty.

Jednoho dne léčil jsem v K. tři případy hluchoněmých. Byla to tři mladá děvčata, která přišla společně. Léčení u všech tří mělo dobrý výsledek, a tyto tři uzdravené upozornily na to jinou hluchoněmou, která přišla pak také k léčení. U ní však zůstalo léčení bez žádoucího výsledku. Nechápal jsem, proč u této moje léčení nemělo úspěchu. Když mne pak tamnější spiritisté pozvali do své seance, již se zúčastnila i ona neuzdravená žena, projevila se tam jedna bytost, která vysvětlovala příčinu její hluchoněmoty.

Řekla: »Já jsem to byl, který způsobil a dosud působím, aby tato žena byla hluchoněmá, neboť v předcházejícím životě byla mou ženou a byla na mne tak zlá, že jsem mnoho vytrpěl. Za to, když se znovu zrodila, dal jsem jí, abych ji potrestal hlínu do uší, kameny do úst a ještě svůj kabát na hlavu.«

Upozornil jsem tuto bytost, že nedělá dobře, když se mstí, že by pro sebe udělala daleko lépe, kdyby odpustila a láskou zlo splácela. Požádal jsem ji, aby oné ženě odpustila a osvobodila ji od tohoto velikého neštěstí, neboť takto sama sobě velmi škodí a bude škoditi i dále, vytrvá-li ve svém zlém počínání. Poté bytost ona slíbila, že tak učiní a pravila: »Vyjmu tedy hlínu z uší a kameny z úst, ale ten kabát z hlavy musíš jí sundati sám, až přijde k tobě znovu k léčení, a kabát ten musíš pak vyhodit oknem.«

Žena přišla, učinil jsem tak, jak duch žádal, a žena byla uzdravena.

Ve všech těchto čtyřech případech jednalo se pouze o tak zv. karmu dočasnou, kterou možno za určitých okolností změnit. Většina karmických nemocí jest však nevyhléditelná, ba ani nesmí být léčena, aby se tím osvobozující duši nepřekáželo v jejím duchovním postupu.

Já však i při tom věřím ve veliké milosrdenství Boží, věřím ve velkou Lásku Ježíše Krista, a proto také věřím, že co jest nemožno odstraniti námi, může býti odstraněno Jejich Láskou. Proto při každém léčení se modlím a za každého nemocného prosím Pána, aby On jej uzdravil, a je-li případ karmický, aby byl mu zbytek karmy prominut, nebo alespoň následky její zmírněny.

Jednoho dne přivedli mně v K. k léčení tři slepce. Byl mezi nimi jeden legionář, jeho žena, a stařeček 83 léta starý, který byl od narození slepý. Než jsem přistoupil k léčení, byl jsem duchovní cestou upozorněn, že jeden z nich jest případ karmický. Před léčením upozornil jsem všechny tři na to, co jest karma, jejíž následky jeví se v našem životě jako utrpení, jímž při prožívání našeho nesprávného jednání sami na sobě očišťujeme své duchovní já od námi spáchaných hříchů. Proto že máme všechno přijímati s vděčností k Bohu a nereptati. Připomněl jsem také, že Bůh ve Své Lásce obdaří vždy trpícího velikou trpělivostí a silou, aby utrpení svá snáze snášel.

Pak teprve započal jsem duchovní léčbu, nejprve u ženy, která za chvíli prohlásila, že vidí a dovedla pojmenovati všechny předměty v oné místnosti, ba určila i co představují obrazy na stěnách. To tedy nebyla karma.

Druhým byl legionář, který po chvíli prohlásil, že ani u něho není to karma, neboť »já vidím váš tenký řetízek u hodinek, ano, vidím také nábytek a obrazy, tedy Bůh se nade mnou smiloval a vrátil mi zrak.«

Zbýl tu ještě třetí slepec, onen stařeček, u něhož byl to případ skutečně karmický, neboť byl od narození slepý.

Přistoupil jsem k němu velmi dojat, vroucně prosil jsem Ježíše, aby tomuto slepému starci změnil karmu, odpustil mu zbytek jeho trestu a popřál mu, pro zbývajících několik let života, zraku. Prosil jsem, aby mu bylo dovoleno shlédnouti všechny krásy tvorby Boží a spatřiti světlo sluneční.

Po této prosbě mé stařeček najednou dojat promluvil. »Tak viděj, že ani u mne to není karma nezměnitelná, vždyť já jich vidím a jsem překvapen, že jsou ještě mladej. Já si jich představoval jako dědečka s dlouhými vousy.«

Jaký dojem všechna tato tři uzdravení vyvolala mezi množstvím čekajících nemocných, nelze popsat. Všichni jsme radostí plakali, a nemocní, přicházející po tom k léčení, byli všichni hravě uzdravení, neboť víra jejich byla tak posílena, že se stali schopnými k přijetí oné duchovní síly uzdravující.

Ale s uzdravením stařečka nebylo to tak jednoduché. Z něho byla sice karma sejmuta a vidí, po tolika letech ještě dnes, ale oslepl jsem já. Nejdříve na pravé oko. Později bylo mi vzkázáno docela cizími lidmi, že v jejich spiritistickém kroužku bylo jim nějakou bytostí sděleno, že jsem oslepl kvůli zásahu do karmy onoho dědečka. Mají prý mne na to upozorniti,

abych věděl, proč jsem oslepl na pravé oko. Nechtěl jsem se dáti operovati (byl to šedý zákal), abych dědečka nepřipravil znovu o zrak.

Leč Bůh ve své veliké Lásce určil jinak. Aby mi zachránil oko, na němž šedý zákal byl již přezrálý, dal mi po dva a půl roce oslepnouti i na druhé oko. Skorem rok se toto připravovalo, a já, poloslepý, jezdil po světě, přednášel a léčil, až jsem oslepl úplně. Pro mne však nebylo to žádným utrpením. Naopak, snášel jsem to s radostí a s veselou myslí.

Úplně slepým nebyl jsem však dlouho. Operovali mne, nejdříve oko pravé, za půl roku pak i oko levé, a to s takovým úspěchem, že nyní, pomocí zvláštních brýlí, vidím lépe, než v době, kdy jsem měl obě oči zdravé.

Při této příležitosti vám také řeknu, jak jsem při druhé operaci odvrátil od sebe všechny bolesti, které se při takových operacích obvykle dostávají, a které jsem zažil také při operaci první.

Když mne vezli již připraveného k operaci z tmavé komory do operačního sálu, zastavil se se mnou sluha na kraji sálu a odešel. Této chvíle použil jsem k tomu, abych se soustředil a v duchu vyslovil toto: Můj Bože, já věřím, že nepřipustíš ke mně větších bolestí, než bych mohl snést. Víím také, že v poměru k celému vesmíru nejsem ničím jiným, než nepatrnou jeho částičkou, která je v neustálém spojení s tímto velkým celkem. Proto také bolesti mé, připojím-li se jimi k celému vesmíru, zmizí v něm právě tak, jako kapka inkoustu v moři. I tato rozplyne se za okamžik, že nezbude z ní ničeho, nikomu neublíží. Tak i mé bolesti zmizí a rozplynou se ve vesmíru, a nikdo jich neucítí. Dovol mi tedy, Bože, abych se se svými bolestmi připojil vědomě k tomuto velikému celku, jehož jsem malinkou částičkou, a já věřím, že ani já, ani kdo jiný bolestí těch neucítí. Stalo se jak jsem věřil a přečkal jsem celou operaci úplně bez bolesti, k údivu ošetřujících mne lékařů. Můžete to také sami zkusit, a jsem jist, že budete-li naprosto věřící, i vám se to podaří.

Další druhy nemocí, které lékařská věda dosud nedovede léčit, jsou

CHOROBY POSEDLÝCH, ČILI OVLÁDNUTÝCH CIZÍMI ASTRÁLNÍMI TĚLY

Do této skupiny můžeme zařadit ranění mrtvicí, padoucnici, asthma, šílenství, žloutenku, ochrnutí, dále cukrovku, srdeční vady, někdy i různé choroby žaludeční, jaterní a mnoho jiných nervových chorob. Všechny tyto choroby mohou být uzdraveny jen cestou duchovní.

Je-li někdo posedlý nebo ovládnutý, znamená to, že cizí astrální tělo zaujme buď cele nebo jen částečně astrální tělo nemocného. Tím porušuje činnost různých orgánů v těle nemocného a vyvolává tak různé choroby, nad kterými jsou obvykle i nejznamenitější lékaři bezradní.

Na příklad v blázcích je mnoho nemocných, kteří nepozbyli rozumu a také nemají žádné organické vady, nýbrž jsou jen posedlí. Mluví s cesty, jak se o nich říká, neboť místo ducha nemocného projevuje se duch cizí, který mnohdy vidí věci z pláne astrální, kterých mi svým zrakem nemůžeme postřehnouti. Protože bývají to často věci velmi fantastické, páni lékaři se domnívají, že je to důsledek nějaké organické vady mozku. Ba jsou i případy, že i úplně zdraví lidé, kteří nejsou ani posedlí, dostanou se do blázince, a to jen proto, že mají schopnost odpoutati sami svůj astrál, čímž stávají se schopnými viděti jako jasnovidci věci pro nás neviditelné. Jsou-li to začátečníci, kteří nejsou o této možnosti poučeni, vypravují domácím lidem i známým, co všechno viděli, a jsou hned uznáni za nešťastníky, kterým přeskočilo nějaké kolečko.

Léčení takových lidí i posedlých dá se někdy velmi snadno provést a to s úspěchem, třeba jen pomocí fotografie nemocného. Podařilo se mi tímto způsobem dostat již mnoho lidí z ústavů pro choromyslné.

Uvedu vám jeden příklad z poslední doby.

Jedna paní, která velmi ráda navštěvovala divadlo, byla jednou tři dny za sebou v divadle, a po každé se vrátila velmi rozrušena domů. Při třetí návštěvě v divadle rozčílila se tak, že se odpoutalo její astrální tělo a cizí astrál zaujal jeho místo. Tato změna jevila se u ní v tom, že stále zpívala různé operní árie, kterých dříve ani neznala. Napomínali ji, aby nechala zpěvu, leč ona tvrdila, že je hraběnka, která přišla o celý svůj majetek a musí cvičiti, aby si zpěvem vydělala svůj chleba.

Rodina odvezla ji do ústavu pro choromyslné, a někdo poradil jim, aby mi donesli její fotografii. Učinili tak, a já se pokusil dostat z ní onen cizí astrál, který byl skutečně duch nějaké zchudlé hraběnky, která se musila živiti pak zpěvem, a která si neuvědomila dosud svůj stav posmrtný. Pokus se zdařil, jako celá řada jiných, a ona paní byla za několik dnů propuštěna z ústavu. Hned na to přišla mi osobně s celou rodinou poděkovati.

Při té příležitosti upozornil jsem ji na příčinu jejího onemocnění a radil jí, aby nyní dlouho nešla do divadla, neboť duch, který ji ovládal, bude asi dále v divadle, snad v očekávání, že tam dostane angažmá. Mohl by tedy využití opět jejího rozrušení a ovládnouti znovu její tělo. Žel, paní tato vydržela bez divadla právě šest neděl a nedala se rodinou zadržeti. Při představení rozčílila se znovu, a historie se opakovala. I po druhé byla z ústavu vysvobozena působením na její fotografii.

Léčil jsem šílené prostřednictvím fotografií s úspěchem na velkou dálku, jeden případ i v Chicagu. V Paříži dokonce učinili pokus tím, že přiložili fotografii jedné šílené, která byla čtyři roky v ústavě jen k mé fotografii, a nemocná byla za 4 dny propuštěna domů.

Proč lze léčiti zejména ovládnutí či posedlost tak snadno pomocí fotografie nemocného? Na každé fotografii jest totiž část fluidu z těla fotografovaného, kterou paprsky sluneční přenášejí na desku, a kopírováním se tato část fluidu dostává na kopii, ba i na reprodukce. Zajímavé při tom je, že tato část fluidu spojená je neustále s fluidem těla vlastního, a to neviditelnou vlnou (jako vlna radiová), a držím-li fotografii mezi dlaněmi svých rukou, spojí se můj fluid s fluidem na fotografii, a provádím-li duchovní léčení na dálku, působí toto ihned pomocí oné spojovací vlny i na astrální tělo nemocného, z něhož vysílaná síla přechází i na tělo fyzické.

Léčím-li takto posedlé, působí toto léčení na astrál nemocného ovládající tak, že ve většině případů astrál ihned nemocného opouští, a nemocný, k úžasu domácích lidí, bývá ihned zdrav. Nestalo se však nic jiného, než že z fyzického těla odešla psychická příčina, t. j. nepříznivě zde působící cizí astrál.

Při léčení na dálku volám vždy ovládající bytost k sobě a domlouvám jí a upozorňuji ji na neblahé následky pro ni, kdyby setrvala v těle jí nepatřícím. Taková bytost musí pak uposlechnouti mého telepatického rozkazu a dostaviti se ke mně.

Je-li u mne, nemůže býti současně u nemocného, a proto ta úžasná, okamžitá změna u nemocného. Dostaví-li se taková bytost ke mně, dává svoji přítomnost najevo různým způsobem. Buď klepáním na okno, cvrkáním v telefonu, praskáním v nábytku, v rámech obrazů, nebo i zvláštními zvuky ve dveřích.

Proto léčení ovládnutých jest často účinnější, provádí-li se na fotografii, než při přímém osobním působení na nemocného, neboť nemocný obvykle sám léčbu tuto nepříznivě ruší.

Další, velmi často objevující se nemocí je

PADOUNICE

Nemocný padoucníci je také občas ovládán a pronásledován cizím astrálem, bloudícím to duchem, a to nejčastěji ze msty. Duch tento vyrovnává si také mnohdy s duchem nemocného nevyrovnané účty, někdy i z předcházejícího života. Proto takový nemocný mnoho zkusí, velmi vytrpí, někdy je i připraven o život.

Mnoho padoucníci stížených podařilo se mi duchovní cestou vyléčiti, tj. zbaviti je pronásledování oním bloudícím duchem. V takových případech prosím nejen za nemocného,

ale i za tu bytost, která jej občas ovládá a jemu ubližuje. Mimo to musím vždy laskavě domluvit oné bytosti, ukázat jí, jak si sama škodí, když se jinému mstí a při tom mu ubližuje. Vyzvu ji, aby odpustila tomu, kdo jí snad ublížil, chce-li, aby také jí bylo odpuštěno vše, čím se prohřešila, a požádám ji ve jménu Ježíše Krista, aby od nemocného odešla a více se k němu nevracela.

Dále poradím nemocnému, aby, chce-li se uchránit dalšího ovládnutí i dalších záchvatů, pomodlil se denně Otčenáš za ovládající jej bytost a odevzdával se každého rána i večera pod ochranu Pána, aby si v klidu upřímně a niterně uvědomil, že věří, že bude po celý den nebo celou noc pod jeho svatou ochranou, a v důsledku toho věří, že má-li tak mocnou ochranu, nic zlého nemá a nebude mít k němu přístup.

Tato rada osvědčila se již v mnoha případech.

V jednom případě — jednalo se o mladíka asi 24 letého, který mívával těžké záchvaty 5 — 6 krát denně, přestaly po mém léčení záchvaty ihned, a po celých devět měsíců se neopakovaly. Po tu dobu totiž odevzdával se mladík tento pod ochranu Spasitele a modlil se za tu bytost, jak jsem mu byl poradil. Když však se záchvaty tak dlouho neobjevily, mladík se domníval, že je již mimo nebezpečí, a přestal se modlit a odevzdávat se pod ochranu Ježíše Krista. Hned třetího dne dostal 7 záchvatů, a musil přijít ke mně znovu. Z toho je vidno, jak důležité je uposlechnouti rad, které nemocnému v takovém případě dávám.

V Abbazii sešel jsem se s jednou dámou, která byla ovládnuta dvěma bytostmi. Jednou bytostí od svého mládí, po celých 58 let, a ovládnutí to jevílo se nervosním cukáním hlavy. Druhá bytost způsobovala u ní záduchu. Mudr. K. ze Sarajeva doporučil ji do mého léčení. Přišla za mnou večer do hotelového salonku a žádala mne o léčení. Pozval jsem ji na druhý den odpoledne, ale řekl jsem jí, aby to cukání hlavou nechala doma.

Dala se mi do smíchu a řekla, že toto cukání má již 58 let, a že jí léčení jeho stálo více než čtvrt milionu zlatých (rak.). Při tom mnoho vytrpěla, prošla různými zkouškami mnoha lékařů, a nic jí nepomohlo. »A vy tak snadno řeknete — to cukání hlavy nechte doma.«

Na to jsem jí odpověděl: »Přece jen to cukání hlavy necháte doma a přijdete ke mně již bez něho. Ráno jak vstanete, řeknete: Pane, Ježíši, pod Tvou ochranu se odevzdávám na celý dnešní den...« Ale jakmile jsem vyslovil toto svaté jméno, hledě jí při tom do očí, trhla sebou, a přestala cukati hlavou k velkému údivu vlastnímu i údivu hostů, a radosti lékaře, který ji ke mně poslal.

Druhý den byla zbavena i druhého ovládnutí, a mohla se úplně uzdravena vrátit domů. Bez astma. Ten druhý případ léčení je tak zajímavý, že bych s jeho výkladem strávil alespoň hodinu času, což nelze v rámci dnešní přednášky.

Zajímavé je také to, že několik měsíců později byl jsem v B., kde jedna dáma z německé společnosti byla postižena touž chorobou, cukáním hlavy, tedy také ovládnuta. Přišla také k duchovnímu léčení do rodiny, kde jsem byl hostem, a kam se různí nemocní scházeli. Přišla po obědě, když se podávala černá káva, a já jí vypravoval uvedený případ z Abbazie. Když jsem přišel k vyslovení Ježíšova jména, hledě jí také při tom do očí, tu i ona sebou trhla a bylo po cukání hlavou, jako v prvním případě. Dokládá to, že bloudící bytosti mají ohromný respekt před tímto svatým jménem a okamžitě se vzdalují od postižených.

Z toho vidíte, jakou moc má víra v Ježíše, kolik utrpení již zmizelo Jeho Láskou a Jeho Mocí, a proto lituji všechny, kteří se od něho odvracejí, v Něho nevěří a při tom se diví, že je tolik utrpení mezi lidmi.

Svět neviditelný je Jím ovládán a všechno utrpení z neviditelná přicházející, dá se odstranit jen vírou v Něho.

K takovým utrpením patří také

ZÁCHVATY MRTVICE

kteřá ochromí někdy celé, někdy půl těla, někdy jen některý úd. Zjistil jsem, že ti, kteří jsou ochrnuti na pravou stranu, jsou ovládnuti cizím, někdy nepřátelským astrálem, kdežto lidé ochrnutí na levou stranu, jsou obyčejně ovládnuti bytostí, náležející k jejich rodině.

Často takové ovládnutí přivodí osoby, které želi nerozumně úmrtí některého člena své rodiny. Žena truchlí nad odchodem muže, nad ztrátou svého děcka a pod. Tím ruší klid odpoutané bytosti, přivolává ji stále k sobě, až konečně oplakávaná bytost připojí se svým astrálním tělem k tělu pozůstalého a způsobí mu ono známé ochrnutí.

Jeden zajímavý příklad vám tu uvedu. Za letního odpoledne přišla do mé villy choť jednoho redaktora z Prahy a žádala, abych léčil jejího chotě, který je raněn mrtvicí, a to na pravou stranu. Je chromý na pravou nohu i ruku, ztratil řeč i sluch. Řekl jsem jí, aby ho tedy přivedla. Žádala mne však, abych šel léčení provést do kočáru, na silnici před vilou stojícího, ježto nemocný nemůže vůbec chodit. To jsem však musil odmítnouti, neboť bydlím na periferii Prahy, ve výletním místě, kudy v neděli promenují celé zástupy lidí. Proto jsem žádal, aby ho nějak dopravila do mého bytu. Když již paní chtěla odejít ke kočáru, dostal jsem intuitivní vysvětlení, proč její manžel onemocněl. Zastavil jsem ji a pravil: »Váš pan manžel musil někomu moc ublížit, a ten někdo zemřel, a jeho bytost přišla se pomstít za utrpěná příkoří.«

Tu dala se paní do pláče a řekla, že je to tedy její maminka, na kterou byl její muž velmi hrubý a moc jí ubližoval. Maminka prý umírala s pláčem nad jeho bezcitností a hrubostí.

Po tomto sdělení jsem ji ujistil, že když je tomu tak, půjde její manžel ode mne úplně zdrav, a dal jsem jej přinést do svého bytu.

Když jej posadili, začal jsem na něho mluvit, ale on mi neodpovídal. Jeho žena upozornila jej dotekem, aby se na mne podíval. Učinil tak, a když viděl, že se mi pohybují rty, naznačil mi na ústech i uších, jako hluchoněmý, že neslyší a také nemůže mluvit. Vyndal svou redaktorskou legitimaci, abych si ji prohlédl. Tak jsem se alespoň dověděl, s kým mám tu čest, neboť neptám se nikdy nemocného ani jak se jmenuje, ani čím je.

Po té provedl jsem léčení a řekl jsem bytosti, která ovládala nemocného, že takto netrestá toho, kdo jí ublížil, nýbrž hlavně svou dceru, již má tak ráda. Tu se náhle samy sebou otevřely dveře do jídelny — nikdo před nimi a nikdo viditelný za nimi a to bylo pro mne znamením, že bytost, nemocného ovládající, odešla, a pacient je volný. Pravil jsem mu: Pane redaktore, jste volný a ku podivu, on najednou slyšel a pomalu odpověděl: Nejsem volný, jsem raněný mrtvicí. Když jsem ho přesvědčil, že nabyl sluchu i řeči, a že má tedy znovu volnou nohu i ruku, začal pohybovat volně rukou, pak vstal a chodil.

Jakmile byl však zdrav, uvědomil si, u koho vlastně je, kdo jej léčil, a snad příliš veliká pokrokovost jeho vyvolala v něm stud a nedovolila mu ani, aby mi za léčení poděkoval. Utekl z vily přímo ke kočáru, takže jsme mu s jeho paní sotva stačili. Slyšeli jsme fiakristu, jak pana redaktora vítá slovy: »Milostpane, to je zázrak, teď jsme jich tam nesli, a oni teď už přiběhli sem sám!«

Tím skončila celá historie, a onen pan redaktor neuznal do dnes za nutné, aby poděkoval. Inu, co by o něm řekli lidé, zejména kolegové, že i on dal se léčit Kočím.

Další choroba posedlostí jest

OPILSTVÍ

Zemře-li nějaký člověk, který se za života oddával pití, odnáší si ve svém astrálním těle i svou vášeň pijáckou. V astrálním světě nemůže však této vášně nijak ukojiti, a proto hledá mezi živými osobu, která by byla schopna přijímati jeho astrální tělo, měla náklonnost k pití a dala se tak svést k tomu, aby ukájela pijáckou vášeň oné nešťastné bytosti. Ale i to dá se vyléčiti za součinnosti rodiny, zejména za pomoci ženy nebo matky ovládnutého.

Mně stačí k léčení také jen fotografie, pomocí které vzdalují onu bytost od pijáka, a ostatní provede již někdo z rodiny. Uvedu opět určitý příklad.

Jeden úředník ve venkovském městě trpěl velmi takovýmto ovládnutím a denně zpil se tak, že jej často celého potlučeného občané donesli domů. Jeho žena přišla mne žádati o pomoc. Dala mi jeho fotografii, kterou jsem prozářil, a poradil jsem jí, aby odevzdávala svého muže ráno i večer pod ochranu Pánovu. Dále, aby mu nevyčítala již jeho opilství, že on za to nemůže, a také aby nikdy již neprojevila strachu, že jí muže přinesou známí opět raněného domů. Naopak, aby ode dneška projevovala vůči muži plnou důvěru. Poradil jsem jí, aby každý den ráno, když její muž odejde do kanceláře, spojila se s ním myšlenkově a vysílala za ním myšlenky plné lásky, a tím spojí se s jeho duchovním já. Dále pak aby si stále říkala: »Já vím, že jsi pořádný člověk, věřím, že již nebudeš pít, věřím, že dnes přijdeš střízlivý domů, že se dnes i ve dnech následujících ovládneš. Jsi pod ochranou Pánovou, a proto nic zlého nemá a nebude mít k tobě přístupu.

Tato milá paní učinila, jak jsem jí poradil, a to s nejlepším výsledkem.

Muž její ovšem nevěděl o ničem, co se na něho připravilo. Toho dne, kdy jeho žena začala působiti, šel jako obvykle z kanceláře kolem hostince, zastavil se před ním a říká si: »Nu, jedno mi neuškodí,« a chce jítí dovnitř, ale nemůže se hnouti z místa. Udiven řekl si, že to bude nějaké znamení, že tam nemá chodit a šel proto dál. Přišel k vinárně a povídá si: »No tak, když žádné pivo, dám si čtvrtku vína, ta mne přece nezabije.« Když ale bral za kliku u vinárny, klesla mu pojednou ruka, a zůstal udiven stát přede dveřmi, nevěda co se s ním děje. Obrátil se tedy a šel k domovu, ale opět kámen úrazu. Nedaleko jeho příbytku byla kořalna, k níž vedlo několik kulatých schodů. I zde se zastavil a mudruje: »Hospodě jsem se vyhnul, do vinárny jsem nemohl, nu tak aspoň osminka rumu mi to nahradí.« Ale sotva vstoupil na druhý schod, nemohl dále. Jako by byl někdo před něho závory postavil. To bylo pro něho již příliš silné, viděl v tom nějaký významný pokyn, a proto šel domů ve zvláštní náladě. Žena přivítala jej s radostí a odměnila dobrým obědem. Po obědě se rozhovořil o příhodách, které ho potkaly na cestě z kanceláře, a liboval si, že byl ušetřen té vášně pijácké.

Po obědě šli společně na procházku, a protože to bylo v době vánoční, šli se podívat na náměstí, kde byl postaven veliký vánoční stromek. Když k němu došli, byli oba dojeti a v muži probudilo se cosi jako vděčnost za milost v tento den mu projevenou, a začal uvažovati. Spočítal si, kolik by byl utratil asi v hospodě, vinárně, kořalně. »Víš co, maminko, to co jsem ušetřil, dám pro chudé, na něž se pod stromečkem vybírá,« a úmysl svůj také provedl. Tedy i lásku láska vyvolala, a způsobila nový život, a nové štěstí do oné, nyní znovu spokojené rodiny.

Podobný případ udál se v Bratislavě. Muž po našem léčení celý týden nepil a v sobotu přinesl domů ženě celou výplatu, a s radostí konstatoval, jak je to krásné, když se zbavil tak nepěkné vášně. Žena nechala ležeti všechny peníze na stole a připravila mužovi večeři. »Podívej se« — řekl po večeři — »celý týden nevypil jsem ani sklenice piva, snad bys mi mohla přinést alespoň domů půl litru, to přece nemůže škodit.« Žena, netušíc nic zlého, poslechla a přinesla sklenici piva. Jakmile muž jen ochutnal, vyskočil, shrábl na stole ležící peníze a jako divoch odešel do hospody, odkud se vrátil až v pondělí večer úplně zpítý a bez halíře.

Z toho je viděti, že má-li léčení z opilství mít trvale dobrý výsledek, nesmí se dáti postiženému, alespoň ne z počátku, příležitost k dosažení alkoholu, a s působením doma nesmí se přestati. Jen tak uchráníme své drahé od tohoto neštěstí.

Třetí skupina nemocí, nad kterými jest lékařská věda dosud bezradná, jsou

RAKOVINA A NÁDORY

Jak vzniká rakovina, o které se v lékařských kruzích tolik bádá, chci vám povědět také z duchovního stanoviska.

Rakovina jsou tak zvané uzlinky zla, tvořící se na astrálním těle. Tvoří se ze zlých, pomstychtivých a nenávistných myšlenek, vysílaných vůči tomu, o němž se vysílatel domnívá, že mu ublížil, nebo kdo skutečně zlým skutkem tak učinil. Myšlenka je síla tvořivá a neztrácí se ve vesmíru. Vlna myšlenky je mnohem silnější, než vlna radiová nebo elektrická, která přenáší ze stanice vysílací do stejně laděné stanice přijímací zvuky všeho druhu, nejnověji i obrazy. Rádio potvrdilo nám dávný zákon vesmíru — stejné přitahuje stejné — a tak i myšlenka naplněná zlem. Taková myšlenka, vyšlá z mysli zlého člověka — stanice vysílací — řízena je na člověka, který také zlem někomu ublížil, a zachytí se u něho — ve stanici přijímací — a to na těle astrálním. Jelikož ale ve vesmíru má větší moc nejvyšší Dobro, přerušuje vlnu myšlenky zlem nabitě, a tato vlna, jako napnutá guma se přetrhne a scvrkne k oběma koncům, kde je zakotvena. Tím utvoří se uzlinka zla na těle astrálním.

Uzlinka na astrálním těle působí na tělo hmotné a stává se uzavřenou buňkou, která putuje po těle a hledá místo, kde by se usadila. Buňky těla, které jsou zdravé nedopustí však, aby se tato, zlem naplněná buňka, mezi nimi usadila.

Proto putující buňka musí hledati místo, které je něčím porušeno a zeslabeno, takže nenalézá v něm odporu a zakotví. Jelikož zpravidla zlé myšlenky nepřestávají býti vysílány, opakuje se tento postup dále a nové buňky touž cestou připojují se k dřívějším, až vytvoří znatelnou formu, překážející organismu, u něhož našly přijetí.

Pochopitelné jest, že páni lékaři nemohou tohoto útvaru odstraniti jinak než řezem, ale tím ještě více zeslabí postižený organismus, a rakovina tvoří se znovu.

Cestou duchovní dá se však ve většině případech vyléčiti, zejména dovede-li nemocný odstraniti hlavní příčinu vzniku choroby, polepší se, a svého protivníka usmíří. Pak přestane se i tvořiti nový útvar.

Mám-li nemocného rakovinou u sebe, vložím pravou ruku na místo postižené a levou na záda proti pravé ruce. Po mém soustředění a modlitbě prochází mi z pravé dlaně do levé proud oné léčivé duchovní síly (říkám tomu nejvyšší projev Lásky) a prochází rakovinou. Při tom vyprchává obyčejně ihned ono myšlenkové zlo a zbudou na místě jen obaly těch buněk, které, jsouce utvořeny z atomů tělesných buněk, vstřebají se asi v 9 dnech úplně do těla, čili zaujmou jinde své místo.

Je-li však pacient sám zlým člověkem, a dá se to obyčejně u něho snadno poznati z jeho pohledu, zůstává i duchovní léčba bez žádoucího výsledku, nebo po vyléčení rakovina utvoří se znovu, ale vždy na jiném místě, ne tam, kde byla původně.

Podobně jako rakovina tvoří se i nádory, různé novotvary, které se léčí tímtež způsobem.

Uvedu vám opět dva, tři příklady.

Nedávno přivedla mi známá svou přítelkyni, která měla rakovinu v pravém prsu. Tato nemocná měla býti druhý den operována v sanatoriu, přišla prý ke mně jen pro posilu k operaci. Dle protokolu sanatoria, jak mi sama vypravovala, našli, že objem postiženého místa měří 14 cm délky, 4,5 cm šířky a 1,5 cm výšky. Shledal jsem správnost tohoto nálezu, a pak teprve započal jsem svojí léčbou působiti. Netrvalo to ani celých pět minut, a celý objekt rakoviny zmizel až na malou kuličku, asi 1 cm v průměru. Tato kulička byla by jistě zmizela do 9 dnů i bez operace, ale nemocná byla již k operaci pozvána na druhý den do sanatoria, a proto musila se tam dostaviti. Bylo ovšem veliké překvapení pánů lékařů, když nenašli rakovinu v témže rozsahu, v jakém ji při prohlídce konstatovali. Když potom kuličku tuto vyňali, shledali, že to už ani rakovina není.

Škoda, že se tato dáma lékařům nepřiznala, čím byla tato změna způsobena.

Z Kaunasu z Litvy přijela ke mně jedna nemocná, která měla nádor na vaječníku tak veliký jako pěst, a po mém léčení, než se vrátila z mého bytu do pražského hotelu, byl nádor pryč. Její přítelkyně, která byla postižena stejně jako ona nádorem, leč neměla peněz na cestu do Prahy, poslala mi jen svou fotografii, a i jí, po mém léčení na dálku, nádor úplně zmizel.

Tímto způsobem zanikly i žaludeční vředy u nemocné, o které lékař prohlásil, že vydrží ještě nejvýše tři dny, a pak musí zemřít, ježto byla úplně vysílena hladem. Tato nemocná však hned po mém léčení na dálku v půl 11. dopoledne vstala, uvařila oběd, a s rodinou svojí s chutí se najedla.

Její bratr pan K. z P. mně to sám oznámil.

Do čtvrté skupiny zařazuji všechny ostatní

ORGANICKÉ CHOROBY

Na otázku, které z těchto chorob jsou vyléčitelné, pravím: »Všechny nemoci jsou duchovní cestou vyléčitelné, ale ne každý nemocný je schopen toto duchovní léčení s úspěchem přijmouti.«

Při uzdravování těchto nemocí jest nejdůležitější víra nemocného, neboť v co věří, že se stane, stane se. Věří-li, že se jeho stav duchovním léčením zlepší, pak se skutečně jen zlepší. Věří-li, že bude úplně uzdraven, bude jistě úplně uzdraven.

Přichází-li nemocný se svojí skepsí, že nemůže býti uzdraven, a nebo chce to jen zkusit, zda by to šlo, pak jistě odejde ode mne tak, jak přišel.

Je tedy nejdůležitější podmínkou víra. Druhou, neméně důležitou podmínkou jest, aby nemocný začal žítí lepší život, a poslechl mé rady, v tomto směru mu dané.

Viděl jsem tisíce a tisíce přímo zázračných uzdravení, ale také mnoho jednoduchých věcí, které se nedaly odstraniti pro nevíru nemocného.

Neříkám také nikdy, že uzdravuji já svou silou, nýbrž tvrdím vždy, že jsem jen nepatrným nástrojem veliké Lásky Boží, která se mnou projevuje a nemocným — věřícím — pomáhá.

Víra jest síla, která nás spojuje přímo se Silami Božími, a Láska je síla, která nás uschopňuje, abychom sil vírou získaných, mohli použiti pro dobro svých bližních.

A jak lze toho dosáhnouti?

Na to odpovídá sám Ježíš slovy:

Kdo ve mne uvěří a za mnou půjde, bude konati tytéž skutky jako já, ba nad to i větší, neboť já jdu k Otci.«

Kéž Láska Boží provází vás na věky!

Pokračování přednášky ve schůzi dne 26. ledna 1931.

Boží mír a klid budiž mezi vámi!

Předevčírem ukončil jsem svou první přednášku upozorněním, jak velký vliv při duchovním léčení má víra nemocného na jeho uzdravení, a dnes chci vám podati několik příkladů o tom.

Jednoho dne přinesli ke mně mladou dívku asi dvacetiletou, jež byla na celém těle úplně ochrnutá. Ruce i nohy měla pokryty boulemi a oteklými, jako od revmatismu, skrčené, tvrdé jako kámen, a prsty splývaly dohromady v beztvárnou hmotu. Nebyla schopna ani nejmenšího pohybu, a po prvním mém léčení musili ji opět dva lidé odnésti.

Neslyšel jsem pak o ní po celý rok, až jednou vyzval mne můj přítel A., abych šel s ním navštívit jednu jeho známou rodinu.

Když jsme vstoupili do bytu, přišla nám v ústřety hezká, roztomilá dívka a přivítala nás. Při podání ruky se usmívala, a já pohleděv jí do očí, poznal jsem, že jsem ji již kdysi viděl, nemohl jsem si však vzpomenouti kde.

Ptal jsem se jí, nemá-li sestru, která snad u mne byla u léčení. Odpověděla mi s radostnou tváří, že ona sama je mou bývalou nemocnou, a sice onou, kterou ke mně přinesli úplně ochrnutou.

Divil jsem se tomu velmi, když hned po mém léčení žádný výsledek nebyl patrný a vícekrát se již u mne neobjevila. Ptal jsem se proto, jakým způsobem zbavila se svého utrpení. Pochlubila se mi, že může již bez obtíží chodit sama po schodech nahoru i dolů, a ruce její jsou schopny i nejjemnější práce, a dodala šibalsky: »A to všechno jen proto, že jsem po celý rok kradla.«

»Kradla?« — ptal jsem se udiven, a ona to znovu opakovala, že kradla, a prosila mne za odpuštění dříve, než se přizná. A pak se přiznala, že po celý rok, každého večera po své modlitbě — kradla — mou sílu. Řekla mi, že každého dne než usnula, představila si mne, jako bych stál před ní, tím se se mnou spojovala a při tom říkala: »Věřím, že tvou pomocí a tvým prostřednictvím se uzdravím a také byla jsem uzdravena.«

Byla to její víra, která jí pomohla k jejímu uzdravení.

Jiný příklad.

Jedna dáma v B. byla stížena anginou a ke konci třetího dne bylo jí tak zle, že nemohla polknout ani trochu mléka. Lékař obával se, aby tím nebylo zasaženo srdce. Když jí bylo nejhůř, povzdechla si: »Škoda, že tu není Kočí, ten by mne jistě uzdravil!« V tom okamžiku uslyšela v pokoji, ač byla tu úplně sama, cizí hlas, který jí pravil: »Máš přece jeho fotografii, tak jí použij!« Vstala tedy, vzala mou fotografii do ruky a soustředovala se nad ní, aby se se mnou dostala do myšlenkového spojení. Tu pojednou jako by někdo neviditelný uchopil její ruku s fotografií a nesl ji k jejímu nemocnému krku. Jakmile se fotografií dotkla chorého místa, angína zmizela. Také zde jedná se o velikou víru, která přivodila toto uzdravení.

Tato dáma má závod, do kterého přichází mnoho místních i venkovských lidí, a každému vypravovala, jakým záhadným způsobem byla uzdravena. Výsledek toho byl, že z celého okolí vypůjčovaly si od ní mou fotografii rodiny, kde měly nějakého nemocného, a všude prý s dobrým úspěchem.

O tom dověděla se také žena hajného z blízké myslivny, stížena padoucníci, a přišla si s mužem také vypůjčit fotografii. Dostala ji darem, neboť dosavadní majitelka opatřila si již novou.

Když se hajný se ženou vraceli domů, nemohla žena jít tak rychle, poslala hajného napřed domů, aby opatřil hospodářství. Náhle pocítila, že na ni přichází epileptický záchvat, a třásla se strachy, co s ní bude, když tu tak sama a bez pomoci v lese padne. Tu si vzpomněla, že má s sebou moji podobiznu, vytáhla ji rychle z kabelky, a při pohledu na ni řekla: »Věřím, že pomocí tvou budu uchráněna před záchvatem,« — a také záchvat se nedostavil. Když přišla domů, povšiml si muž jejích bledých rtů a vyzval ji, aby si lehla, že dle všeho přijde na ni záchvat.

»Již nepřijde« — řekla mu — »ted' mám talisman, a ten mne od záchvatů zachrání,« a ukázala mu mou fotografii.

Od té doby nosí stále moji fotografii u sebe, a záchvaty padoucnice se již nedostavily. Věří, že je ochráněna touto fotografií, věří, že je nyní bezpečná. Tedy také i zde je to její víra, která ji uzdravila.

Další příklad:

V Kr. D. léčil jsem mnoho nemocných a mezi nimi byla jedna 6 —7 let stará dívenka, která byla úplně slepá. Přivedla ji babička.

Dítě mne objalo a pravilo: »Drahý pane, já věřím, že mne uzdravíte, a že budu vidět. Věřím, že Ježíš, který skrze vás již tolik lidí uzdravil, uzdraví také mne.« Odpověděl jsem jí: »Ano, drahé dítě, věříš-li, že budeš uzdravena, budeš vidět ještě dnes.« A skutečně, ihned po skončení mého léčení prohlédla a říkala: »Babičko, já vidím již obrazy na stěně!« Babička dojetím plakala a já — také.

Jiný příklad: V sousedství Prahy bydlí zámožná rodina, která měla půl roku již nemocnou dvanáctiletou dcerušku. Ošetřovalo ji celkem 13 lékařů z dvou klinik, i profesori a docenti, ale, ač měli nejlepší snahu dítěti pomoci, všechno selhalo. Při společném konsiliu usoudili, že

dítěti není pomoci, a že již asi dlouho nevydrží, neboť bylo již celé proležené a začínaly mu otékati nohy.

Když pak rodičům oznámili výsledek této porady, byli rodiče úplně zdrceni, neboť již jednu dcerušku, také ve stáří 12 let ztratili.

Večer na to, když matka uléhala, (bylo to v sobotu), vroucně se modlila a prosila Boha, aby jí vnukl radu, co by mohli ještě pro záchranu dítěte učiniti. Když se pak v neděli o 6. hodině ráno probudila, slyší v ložnici cizí hlas, který opakuje třikráte slovo — Kočí — Kočí — Kočí. Užaslá paní ptala se hned svého muže, zda také něco slyšel, ale on ještě spal. Probudila ho tedy a vyprávěla, co slyšela. Oba přemýšleli, co to má znamenati, až konečně pan K. přišel na to, zda není to jméno onoho nakladatele, který se zabývá léčením, a na něhož jsou tímto záhadným způsobem upozorněni.

Hned druhý den v pondělí o půl 11 hod. dopoledne přišel pan K. ke mně a prosil, abych šel hned k jeho nemocné dcerušce. Na můj dotaz, co soudí lékaři, řekl mi, že se domnívali nejdříve, že je to tyfus, pak paratyfus, ale po chemických zkouškách bylo to vyvráceno, a dnes vlastně neví nikdo, co to je. S politováním odepřel jsem návštěvu, abych snad nákazu nepřenesl na jiné nemocné a požádal jsem jen o její fotografii. Tu ale p. K. neměl s sebou a proto navrhl jsem mu jiný způsob, jak dá se léčiti na dálku. Požádal jsem jej, aby zavřel oči a představil si nemocnou, pak jsem vzal jeho ruce, pravou za levou, levou za pravou, a dlaň na dlaň, a tak dosáhl jsem spojení s nemocnou.

Pak provedl jsem duchovní léčbu na dálku, a pan K. zcela dobře cítil, jak jí při tom probíhá cosi jako elektrický proud a teplo.

Po léčení řekl jsem mu, že mi velmi záleží na tom zjistit, co se v tomto okamžiku dělo s nemocnou, aby tedy zatelefonoval domů.

Pan K. mi vyhověl a jeho choť sdělila mu zajímavou zprávu, že právě Jarunka požádala o mísu a vyšla z ní materie, krev a kusy blan střevočních, a že se jí po tom velmi ulehčilo.

V půl jedné odpoledne měl jsem v ruce již její fotografii, a když jsem pomocí této provedl léčení na dálku po druhé, opakoval se případ s mísou, jako dopoledne. Večer pak asi ve čtvrt na 8. provedl jsem léčbu po třetí, a v tu dobu dlící tam domácí lékař Mudr. B. mohl se okamžitě přesvědčiti o zázraku, který se tu stal, a konstatoval, že dítě je podivuhodným způsobem zachráněno.

Když pak tuto zprávu sdělil telefonicky jednomu z pánů profesorů, prohlásil tento, že případ dcerky p. K. zůstane na vždy záhadou pro lékařskou vědu.

Před třetím léčením večer, asi v 7 hodin, když byl již domácí lékař přítomen, vzpomněl si pan K., že asi nyní budu již léčiti. V tom okamžiku, drže se železné postele u noh nemocné, úplně ztrnul a nemohl se ani pohnouti, ani promluvit. Přítomná choť, ošetřovatelka i lékař hleděli na něho a nechápali, co se s ním děje, ale nemohli mu pomoci. Teprve ve čtvrt na 8., když jsem vzal fotografii nemocné a začal s léčením, všechno zmizelo a jeho ztrnulost pominula. Lékař tázal se pak pana K., co to dělal, nepůsobil-li nějak sugescí anebo hypnosou. »Nikoliv« — odpověděl — »ale jedno nyní vím, že když nemohla pomoci věda lékařská, pomáhá a pomůže nyní Bůh. Až bude Jarunka uzdravena, povím vám, pane doktore, jakým způsobem byla uzdravena.«

To se stalo 22. října, a 15. listopadu na to sáňkovala již nemocná na silnici. Dnes jest již úplně zdravá a pokračuje úspěšně ve svých studiích.

Zde máte neklamný důkaz, jak pomohla veliká a čistá víra v Boha a Jeho pomoc.

Další příklad:

Léčil jsem jednou na Moravě v P. a sešlo se veliké množství nemocných. Mezi nimi byla i jedna žena z Polska, která trpěla velkými bolestmi žaludečnými, snad tvořícími se vředy. Když spatřila tolik nemocných, řekla si: »Těm je jistě hůř než mně, raději ustoupím, aby se dostalo na těžké pacienty, kterých tu tolik čeká. Odešla. Učinila to z lásky k bližnímu, protože nebyla sobecká. Sebe obětovala, aby jiným pomohla, a za to byla spravedlivě odměněna.

Té noci po této příhodě zdálo se jí, že jde lesem a uviděla mne seděti tam na osamělé lavičce. Když mne tak viděla odpočívati, a nikdo nebyl u mne, sešla s cesty ke mně a pravila: »Víš, když tolik nemocných čekalo dopoledne na tvou pomoc, litovala jsem tě, co máš práce, a litovala jsem také těch těžce nemocných, kteří čekali, a udělala jsem jim raději místo. Když tě ale vidím zde tak samotného, prosím tě, uzdrav také mne.« Tu jsem v jejím snu povstal, položil ruku na její žaludek a prosil za její uzdravení.

Nato se probudila, a pocítila hned značné ulehčení. Když pak ráno vstala, shledala, že je úplně zdravá a zbavená všech dřívějších potíží.

Zde pojila se víra s láskou, a proto tato dobrá žena musila býti uzdravena. Ne já, ale Láska Boží splatila jí její lásku k bližnímu.

Nový příklad:

Před svou přednáškou v Ž. B. léčil jsem, a mezi jinými přihlásila se mi žena, která mi vypravovala zajímavý případ. Od posledního porodu trpěla vždy za 3 — 4 měsíce velkými bolestmi vnitřními, a lékař tvrdil, že má obrácenou matku, což způsobuje u ní občasné bolesti, a že by již nemohla otěhotněti. Při těchto bolestech musila vždy ulehnutí, a poležela si třebas 10 — 14 dní, než bolesti znovu ustaly.

Asi 14 dnů před mým příjezdem do Ž. B. postihly ji opět velmi silné bolesti, takže musila ulehnutí. Hned prvý večer povzdychla si ve svých bolestech: »Škoda, že Kočí není zde již dnes, jistě by mne mých bolestí zbavil.« Tu náhle octla se v bezvědomí, a v nejbližším okamžiku uvolněný její astrál stojí vedle ní, a ona vidí vlastní své tělo ležeti na posteli. V zapětí vznáší se vzduchem, cítí, že letí, pocituje, jak proráží vzduch při svém rychlém pohybu, a najednou ocitá se přede mnou. Ač mne před tím nikdy neviděla, přece věděla určitě, že jsem to já a prosila mne, abych ji zbavil jejích bolestí. Položil jsem prý ruce na její hlavu a chvíli se modlil, pak prý jsem zkřížil ruce na prsou a poklonil se. Po tom se ona znovu vzdálila, letěla vzduchem, až se octla u svého lůžka, kde její tělo leželo stále v bezvědomí. Její astrál se opět umístil v těle fysickém, a když přišla opět k vědomí, zjistila, že bolesti jsou pryč. Vstala a ihned mohla konati všechny práce, jako před tím. Nejzajímavější na tom bylo, že celý její organismus dostal se opět do normálního stavu, děloha její byla ve správné poloze, a ona, asi za 6 neděl po této události přišla do jiného stavu. Po roce, když jsem přednášel v sousedním městě, přišla se mi pochlubiti roztomilým kloučkem, z kterého oba rodiče měli velikou radost. Opět to byla její víra, která jí pomohla k úplnému uzdravení.

V témže místě přišel ke mně starý muž, který od dětství chodil o dvou berlích, neboť měl jednu nohu chromou, zakrnělou, mnohem kratší a slabší. Jak vstoupil do místnosti, kde jsem léčil, řekl mi: »Pane, já pevně věřím, že půjdu od vás úplně zdrav,« a já mu odpověděl, je-li jeho víra tak pevná, že jistě půjde ode mne úplně zdrav. Pak přikročil jsem k léčení chromé nohy. Když jsem táhl po třetí svými rukama po noze od hora dolů, před mýma očima chromá noha začala se natahovati, rovnati, síliti, takže za chvíli byly obě nohy stejně dlouhé, rovné i silné. Mohl odejít již bez berlí, a šel se hned ukázati čekajícím nemocným. Toto uzdravení působilo tak mocně na všechny přítomné, že další léčení v jejich řadách mělo přímo úžasné výsledky.

Od té doby uplynulo již několik let, a stařec chodí dále rovný a bez holí, a kdykoliv jsem přišel do tohoto města, byl jsem tu uvítán slovy: »Víte, že ten starý chodí stále úplně zdrav?« Tedy opět to byla víra, která vytvořila zázraky.

Další příklad:

Jednou přijel za mnou z venkovského města jeden pan profesor a vyprávěl mi, jak uzdravil asi před rokem své malé děcko, které bylo těžce nemocno. Vypůjčil si od své sestry — ženy lesmistra — moji fotografii a položil ji na nemocné dítě a modlitbou prosil o jeho uzdravení, které se také dostavilo. »Nyní je mé dítě opět nemocno, pravil dále, ale protože mám právě co dělati v Praze, přicházím k vám, abych požádal o přímou pomoc.« Provedli jsme léčení na dálku, znovu podáním rukou a když pan profesor přijel domů, bylo dítě zdrávo.

Při této příležitosti musím vám povědět, jak sestra tohoto profesora přišla k mé fotografii. Měla šestiletou dcerušku, která se od narození nemohla vůbec postavit na nožičky, a stěžovala si stále na bolesti v nich. Matka dověděla se o mém léčení, a napsala mi, zdali by mohla dcerušku svoji ke mně přivést. Určil jsem den a hodinu, kdy může ke mně přijít, ale místo návštěvy dostal jsem dopis, že stal se zázrak a dítě se již uzdravilo. Psala, že když listonoš s mým psaním vešel do myslivny, vzala list a vešla s ním do místnosti, kde nemocná ležela. V tom okamžiku, kdy si přečetla na obálce mé jméno, dceruška vykřikla: »Maminko, teď mne přestaly nožičky bolet!« Vskočila z postele a radostně pobíhala po světnici. To se stalo 15. listopadu a od toho dne bylo dítě úplně zdrávo.

10. ledna následujícího roku žena dělala pořádek na psacím stole svého muže, a našla tam i můj dopis. Zdálo se jí zbytečným dopis déle schovávat, když děcko je již zdrávo, a nikdo také nepotřeboval se dovědět, že i ona obrátila se o pomoc k p. Kočímu. Hodila proto dopis do kamen. Jakmile list vzplanul, její dceruška s výkřikem klesla na zem a naříkala, že jí nožičky znovu bolí a nemohla se na ně postavit.

Matka byla nad tím celá zoufalá a čekala, že to opět přejde. Když to ale trvalo již tři dny, rozhodla se že mi to napíše a poprosí o pomoc. Sedla a psala mi znovu. Když si však slabikovala písmena mého jména, jež psala na obálku, dítě na postýlce vykřiklo, že již má znovu po bolestech. Matka připsala tedy tuto radostnou zprávu do dopisu a prosila o moji fotografii, neboť věřila, že ta uchrání dítě před dalším onemocněním. Poslala mi také fotografii děcka a prosila mne, abych si ji někde postavil a měl stále na očích. To se také stalo, a nemoc se u dítěte již neopakovala.

I zde byla to víra matčina, která způsobila uzdravení děcka. Jakmile však stala se nevděčnou a styděla se za to, že mne žádala o pomoc a dopis spálila, nemoc se vrátila.

Další příklad:

V roce 1925 psalo se v novinách mnoho o mém léčení, a to pro i proti němu, a mnohé noviny otiskly mou fotografii, namnoze velmi nepodařeně. Jedna slečna účetní pražského závodu, která trpěla dlouho již žaludečními vředy, vystříhla si z novin takovou fotografii a na noc položila si ji na žaludek a ovázala sátkem.

Ráno se probudila a při prohlížení obrázku shledala, že podobizna moje z obrázku úplně zmizela, ale co hlavního, zmizely s ní i všechny její bolesti. Od té doby je zdráva.

I u ní byla to veliká víra, která ji uzdravila.

Další případ:

Při jedné své přednášce v H. zvedl jsem ruce, jako by k žehnání, a tu pocítil jsem, že z mých dlaní vyzařuje ona uzdravující síla. Konstatoval jsem tento fakt s poznámkou, že v tomto okamžiku jsou asi mezi posluchači nemocní, kteří se právě uzdravili.

Přihlásilo se hned 6 osob, které pocítily uzdravení. Mezi nimi byla jedna židovská dívka, ochrnutá na celém těle, se zkroucenýma rukama i nohama, kterou tam přinesli na nosítkách. Po zvednutí mých rukou a mém požehnání jménem Ježíše Krista povstala ihned s uvolněnými údy, a od té doby chodí a pohybuje se bezvadně. Byla ovládnutá, a při mém hromadném žehnání opustila ji ovládající jí bytost.

I u této dívky a jejích rodičů byla to víra v možnost uzdravení, když dali ji dopravit do křesťanské společnosti. (Přednášku i léčení pořádala tamní Kostnická Jednota.)

Druhý den po přednášce léčil jsem na evangelické faře asi 90 nemocných a přítomen byl i místní okresní lékař. Když viděl výsledky mé léčby, byl mezi uzdravenými i jeden slepec, který za chvíli viděl, a více jiných zajímavých případů, požádal mne, abych šel s ním k večeru k jedné staré ženě, která po španělské chřipce leží již 7 let ochrnutá a nemůže žádným údem pohnouti. Byla to také židovka, a proto lékař měl pochybnosti, zda bude léčení působiti, děje-li se ve jménu Ježíše. Rozptýlil jsem ihned jeho pochybnosti, neboť Láska Boží nečiní rozdílů mezi svými dětmi; sám léčil jsem již s úspěchem mnoho příslušníků židovského náboženství.

Šli jsme tedy do rodiny Sch., a našli stařenu ležeti bezvládně na posteli.

Prozářil jsem celé její tělo, od hlavy až k nohám, a když jsem po třetí rukama svýma přešel až ke konečkům jejích prstů u nohou, vyzval jsem ji, aby se posadila, a ejhle, ona se skutečně posadila. Pak požádal jsem ji, aby sundala nohy z postele, a konečně, aby se postavila, a všechno to stařenka dokázala. Konečně pokynul jsem jí, aby chodila po světnici. V tom okamžiku ozval se otevřeným oknem z náměstí ohlušující křik: »Opět jeden zázrak, stará Sch. již chodí.«

I pan doktor byl celý užaslý a ptal se, jak je to možné, že se mi to podařilo. Odpověděl jsem mu, že přece u toho stál a viděl co dělám, a k tomu že jsem se jen modlil a prosil Pána za uzdravení nemocné a On vyslyšel mou prosbu. Byla to má veliká víra v Jeho Moc a Lásku, která tuto podivuhodnou věc způsobila.

Podobný případ:

Ve velmi vzdáleném městě od Prahy v U. ležela žena také ochrnutá na celém těle. Rodina její psala mi, abych tam přijel nemocnou léčit, že mi nahradí všechny výlohy s tím spojené.

Protože to bylo v době, kdy celé zástupy nemocných na mne čekaly a já léčil denně 70 — 80 nemocných, nemohl jsem pro jednu opustiti všechny ostatní, neboť byl bych k cestě potřeboval nejméně 4 dny.

Napsal jsem proto, že provedu léčení na dálku, aby se v určený den v 7 hodin večer soustředila nad mojí fotografií, kterou jsem ke svému dopisu přiložil. Slíbil jsem, že se v onen den a hodinu soustředím nad jejím dopisem, a tak provedu léčbu. Asi za 14 dnů po odeslání svého dopisu dostal jsem list, psaný samou nemocnou. Psala: »Můj drahý dobrodinče, nemusela jsem čekat na Vámi určený den a hodinu, abych se uzdravila, neboť jakmile mi dcera donesla k posteli Váš dopis s Vaší fotografií, ihned se mi ulevilo, a jako by všechno se mne spadlo, mohla jsem hned vstáti, a od té doby opět chodím.«

I tato žena byla ovládnuta bloudící bytostí, která při dojití dopisu a fotografie nemocnou opustila, čímž zmizelo i ochrnutí.

Uvádím zde jen několik případů z tisíců uzdravených, z kterých je jasně viděti, jakou moc má víra. Potvrzuje to pravdivost slov Ježíšových: Víra tvá tě uzdravila, jdi a nehřeš více.« Opakuji tato slova znovu, abyste na ně nikdy nezapomněli.

Ježíš neuzdravoval všechny. Ve své vlasti nemohl a nečinil zázraků, poněvadž lidé z Jeho blízkého okolí neměli v něho víru.

Ke mně přichází mnoho nemocných, ale ne všichni bývají uzdraveni. Zdůraznil jsem již jednou, že pouze nemocní s pevnou vírou mohou se nadíti uzdravení.

Pro toho kdo věří, není zázraků, neboť může dosáhnouti všeho, zač prosí, věří-li pevně.

Tak člověk silné víry může poroučeti i živlům přírodním, zastavit déšť, ztišit bouři, vichřici i rozbouřené vlny mořské. Nesmí se však nikdy domnívati, že jest jeho ona moc, kterou se takové věci dějí. Musí si uvědomiti, že věří ve Všemohoucnost Boží, která je s to, aby učinila věci, které lid pokládá za zázraky. Není však žádných zázraků. Zázrakem pro lidi jest každá událost a každý skutek, který si lid nedovede vysvětliti, o němž neví, jak vzniká a co je jeho podstatou. Jakmile duch lidský obohacen jest vysvětlením těchto záhad, přestává býti událost, dříve zázračná, zázrakem.

Dnešní moderní vynálezy, jako rádio, elektřina, automobily, letadla, podmořské čluny, atd. přestaly býti také utopiemi, a kdyby vstali dnes naši předkové a viděli vše to, řekli by jistě také, že jsou to zázraky. Máte-li však silnou víru a vědomí, že »ne já, ale Lásku Boží skutky činí,« pak jste schopni činiti takové věci, nad kterými materialisté budou kroutiti hlavami, a i když je přesvědčíte, budou to popírati. Již proto, že jest pohodlnější popírati, než hledati poctivě pravou podstatu věci.

Zkuste to a sami se přesvědčíte o pravdivosti těchto slov.

Při otiskování této přednášky vynechal jsem úmyslně poslední z případů v Ženevě vyprávěných. Jde tu o rodinu u nás velmi dobře známou a události tyto jsou ještě v živé

paměti všech účastníků. Nerad bych se proto dotýkal této choulostivé záležitosti, která by ostatně vystačila sama o sobě na celou přednášku.

Na konec, abyste měli také praktický prospěch z této přednášky, dovoluji vám poradit, jak můžete sami duchovně léčit a jak si máte počínati, abyste se také skutečně uzdravili.

Jste-li nemocní, uklidněte se a po své modlitbě přemýšlejte, nemáte-li s nikým nevyřízené nějaké nepříjemné záležitosti. Uvědomte si, že na nikoho se nehněváte, proti nikomu nemáte v srdci svém žádné nenávisti, krátce, že žijete se všemi bližními v plné harmonii a lásce. Uvědomte si upřímně, že všechno tvorstvo na zemi opravdově milujete.

Jste-li toho schopni, pak soustřeďte se v úplném klidu a odevzdání se vyslovte tuto modlitbu: Bože Všemohoucí, vím, že si zasloužím tuto nemoc, nebo tyto bolesti, které jsem si způsobil sám překročením Tvých svatých zákonů. Prosím Tě, osvět' mne Svým Duchem Svatým a dej mi poznati můj poklesek, příčinu tohoto mého utrpení. Víím, že nepřichází od Tebe, neboť víím, že Ty Jsi nejvyšší Láska, Tys nejlaskavější Otec náš, který nás nikdy netrestá. Víím, že jsem to já sám, který vyvolal toto zlo, ale že jsem také sám svým soudcem i sám vykonavatelem spravedlnosti. Ale, velký Bože, chtěl bych býti s Tebou v plné harmonii. Jak toho mohu dosáhnouti?

Vím, že jsem hříšník, že často zneužívám své vůle proti Tvé svaté Vůli, avšak v této chvíli chci se všeho vzdáti a vynasnažiti se v budoucnu žíti lepší, ušlechtlejší, mravně čistý a láskyplný život. Chci odpouštěti všem svým nepřátelům, chci býti ve všem pokorný a snášenlivý a chci milovati i své nepřátele. Tak doufám dosáhnouti plné harmonie s Tebou.

Dovol mi tedy, Pane, nejlaskavější Otče náš, abych si směl opět uvědomiti, že jsem součástí Tvého velikého díla, že jsem projevem Tvé Lásky, že jsem tvorem Tvým a Ty mým Stvořitelem.

Ó, prosím Tě, dopřej mi, aby Tvá Láska, ona Síla vše uzdravující, vše v život uvádějící a vše při životě udržující, prošla nyní mým tělem, zejména mým nemocným organismem (zde uveďte přímo kterým), a já věřím, že jakmile se tak stane, budu úplně zdrav.

Proto otvírám se cele příchodu Tvé Lásky, otvírám celou bytost svou, tedy celou duši svou i celé tělo své, a prosím, dej, ať síla Lásky Tvé vejde do mne!

A nyní se zatajeným dechem zachovejte co možno nejdéle naprostý klid až rozleje se po celém vašem těle zvláštní blaživé teplo. Poté hned poděkujte asi těmito slovy:

Děkuji Ti, dobrotivý Bože — Otče náš, za tu milost, kterou Jsi mi právě prokázal a mne Láskou svou naplnil a uzdravil. Věřím, že jsem zcela zdrav, věřím, že jsem zdrav — věřím, že jsem úplně zdrav! —

Před poděkováním nesmíte se zabývati žádnými zvědavými nebo pochybujícími myšlenkami, nýbrž musí býti ve vás naprostá víra, že jste uzdraveni a z tohoto pevného přesvědčení má také vyplynouti váš vroucí dík Bohu.

Ti z vás, kteří jsou pokročilejší v duchovním životě, poznají při tom něco zcela nového. Pochopí, že nežijeme ani z pokrmu, ani vdechováním vzduchu. Budou překvapeni, když přestanou dýchatí plícemi, že Něco nám nepochopitelného dýchá za nás v našem nitru, a to Něco přináší nám duchovní sílu, která udržuje nás při životě.

Můžete všichni učiniti pokus s tímto duchovním uzdravováním sebe samých, a zachováte-li se přesně tak, jak jsem vám naznačil, budete míti jistě úspěch a z nemocí svých se uzdravíte.

Jest to tak krásné, a proto přeji vám, aby Láska Boží provázela vás na všech cestách vašeho života, aby naplnila srdce vaše tak, aby po celý život váš z vás vyzařovala.

Po přednášce president Společnosti pro psychická studia poděkoval mi a žádal, abych mu zodpověděl jednu otázku:

Je-li hlavní podmínkou úspěchu tohoto léčení víra, jak může působiti na příklad u lidí, kteří nejsou schopni žádné vědomé víry, jako třeba děti v útlém věku, nebo šílení a pod.

Odpověděl jsem:

Máte-li v náručí malé děcko, od něj nemusíte požadovati žádných důkazů víry!

Přišly ke mně děti, které mně s tak čistou upřímností řekly:

»Věřím, pane, že mne uzdravíte.« Přišly však také nebo byly přineseny děti zcela malé, které nevěděly vůbec, co je to víra, ale za ně věřila matka, a proto i ony byly uzdraveny.

Léčím-li šílené, i zde přichází s jejich fotografií někdo, kdo v uzdravení věří, a šílený sám nemusí ani o tom vědět anebo mi říkati, že věří. Stačí víra některého člena rodiny. Důležité při tom jest poučiti onu ovládající bytost, ukázati jí správnou cestu, a odstraniti jménem Ježíše Krista její astrální tělo z těla nemocného. Nemocný neví a nemusí ani vědět ničeho o tom, co se stalo, a přece je osvobozen.

V obou případech věří vždy někdo v uzdravení nemocného, neboť jinak nebyli by mi donesli nemocného, nebo jeho fotografii.

U příležitosti svých přednášek ve Švýcarsku léčil jsem tam také mnoho nemocných, a z těch celá řada potvrdila mi písemně své uzdravení, nebo uzdravení svých drahých.

Z tohoto množství došlých mi dopisů a poděkování, jež bych tu mohl připojiti jako nejlepší doklady úspěšných výsledků duchovního léčení, uvádím zde pouze tři dopisy jedné švýcarské rodiny.

Jednalo se tu o mladou dívku, která po těžké operaci rakoviny střev, při níž byla jí značně zkrácena střeva, ležela na klinice de la Source. Profesor chirurgie, který operaci prováděl, prohlásil její případ za naprosto beznadějný k dalšímu životu. Bylo to právě v době, kdy jsem byl v Lausanne, a otec nešťastné dívky tázal se profesora, dovolil-li by, abych k ní mohl přijíti a provést duchovní léčení. Ježto prý vzdal se již vši naděje na možné uzdravení a zachování jí při životě, svolil k mé návštěvě, abych prý mohl ukázati, co dovedu. Tak došlo k mé návštěvě na jmenované klinice a zde připojené překlady dopisů mluví samy o výsledku:

Lausanne, 4. 2. 1931.

Vážený pane,

jest mi velkým potěšením, že mohu Vám oznámiti značné zlepšení zdravotního stavu své dcery, které se před 15 dny dostalo vyznamenání Vaší návštěvou na klinice de la Source. Od několika dnů trpí méně, počíná opět jísti a myslím, že se její zdravotní stavlepší. Děkuji Bohu, který Vás seslal na naši cestu, neboť vzhledem k velmi vážnému stavu, v jakém se nacházela, a při bezbrannosti lékařů proti její chorobě, poskytl jste mi naději a víru, a obrátil jste naše duše k Bohu. Pochopili jsme jasně, že Bůh vykonal zde veliký zázrak, a vyslechl naše modlitby, takže máme jistotu, že se uzdraví. Jak jsme Jemu vděční a šťastní, že kráčíme nyní ve stopách Ježíšových. Bude nám potěšením, až Vám budeme moci sděliti její úplné uzdravení, a doufáme, že se nám příštího roku dostane opět cti spatřiti Vás v Lausanne.

Přijměte, pane, naše díky z nejhlubšího srdce a naše uctivé pozdravy, A. Zirilli.

Drahý pane,

Lausanne, 24. IV. 1931.

dovoluji si Vám připomenouti případ naší drahé dcery, kterou jste navštívil na klinice de la Source v Lausanne, abychom Vám mohli oznámiti šťastný výsledek léčení.

Od onoho dne, kdy jsem Vám psala, že se jí daří již lépe, přestála ještě velikou krizi, při níž jí hrozila smrt, ale potom nastal náhlý obrat. Pochopila jsem, že po obdržení mého dopisu (s fotografií) upjaly se Vaše myšlenky k tomuto dítěti, a že jste pokračoval v duchovním léčení. Po několika týdnech, kdy nemohla vůbec jísti, začala opět přijímati potravu, a to právě v té chvíli, kdy lékaři mluvili opět o operaci a nevěřili v možnost jejího uzdravení. Pochopila jsem, že se to nemělo stát, jelikož Bůh vyslyšel naše prosby o uzdravení tohoto dítěte, takže nebylo již operace třeba. Jak děkuji Bohu, že Vás vyslal na naši cestu ve chvíli, kdy nás lékaři připravovali na její smrt! Jak Vám děkuji za Vaše modlitby! Bůh čte v lidských srdcích a vidí, jak jsou naplněna radostí a láskou k Němu. Od pondělka jest má dcera v rekonvalescenci v

Leysin, aby zesílila a užívala slunečních lázní, a věřím, že její nohy, ochromené od paralysie se též uzdraví, aby její vyléčení bylo úplné.

Doufám, že se mi dostane štěstí shledati se s Vámi v Lausanne, a v očekávání tohoto velikého potěšení zdravím Vás, drahý pane, uctivě a upřímně. A. Zirilli.

Lausanne le 16. VII. 1931.

Vysoce vážený pane, obdržela jsem Váš dopis a děkuji Vám neskonale za pokračování v léčení naší drahé dcery. Zároveň s Vaší zprávou dostala jsem dopis od dcery, že ji navštívil lékař, který je velmi nadšen jejím uzdravením, a řekl, že ji chce za 6 neděl spatřiti vyléčenou v Lausanne. Ano, Bůh Vás vyslyšel a nemůžeme dosti zdůrazniti, že se stal zázrak, který z rodiny naší učinil rodinu křesťanů.

Doufáme, že v příštím roce spatříme Vás opět v Lausanne — pro blaho nemocných. A. Zirilli.

6. JAK ŽENA ZÍSKÁ SVÉHO NEVĚRNÉHO MANŽELA ZPĚT

Přišla ke mně zdrcená žena s nářkem, že její muž po sedmiletém šťastném manželství stal se jí nevěrným. Celých sedm let žili spolu nejšťastnější manželský život, a najednou se její muž setkal s dívkou židovského původu a sblížil se s ní tak, že se z této známosti vyvinul nejintimnější poměr. Muž zajížděl si často s touto dívkou do Prahy a zde v hotelu žili spolu jako manželé. Nešťastná žena stěžovala si dále, že na ni její muž ani nepromluví, při jídle čte noviny a drží je tak, aby na něj ani neviděla, na její otázky neodpovídá, a tak dřívější šťastné soužití proměnilo se v úplné peklo. Nakonec žádala mne o radu, co má dělati dále.

Prvou mojí otázkou bylo, chce-li si svého muže znovu získati. Když přisvědčila, řekl jsem jí: Milá paní, ve vašem vyprávění mi něco schází. Mezi tím, kdy váš muž začal s touto dívkou choditi a mezi tím, kdy přestal na vás mluvit a udělal vaše soužití nesnesitelným, musilo se tu něco státi, něco, co bylo zaviněno vámi. Nevěrný muž snaží se zpravidla svoji nevěru před ženou skrýti, a proto chová se ke své ženě mnohem roztomileji a pozorněji než dříve. Proto vidím, že se tu musilo státi něco, co jste mi zamlčela.

Nato žena svěřila mi, že když jednou její muž odejel, napsala mu velmi ostrý a rozhořčený dopis, v němž mu vytýkala, že uvedl celou rodinu do velké hanby a ostudy v celém městě, že zavadal příčinu k řečem, které utrhnou na cti jí i jemu, krátce, vyčinila mu důkladně, aby si byl vědom toho, že o všem ví a není s tím spokojena.

Právě tento dopis — řekl jsem dále — je vlastní příčinou dnešních nesnesitelných poměrů, které u vás zavládly. Jakmile váš muž nabyl jistoty, že o všem víte, nemohlo mezi vámi nastati nic jiného, než rozchod, nebo toto pekelné soužití. Vše dá se však ještě napravit, budete-li rozumná a ochotná odpustiti mu.

Žena pravila, že mu již odpustila, že mu to i řekla, ale on toho však nedbá.

Přirozeně, protože jste mu odpustila jen slovy. Ale ve vašem nitru, ve vašem srdci zůstala však proti němu zášť, kterou jeho duše vycitňuje a proto nemůže vaše odpuštění bráti vážně. Nemusíte mu o svém odpuštění říkati vůbec nic, ale uvažujte o tom takto: Váš muž je ovládnut cizími zlými vlivy, a ona dívka je jenom nástrojem k vyzkoušení vzájemné lásky vás obou. Řekla jste, že sedm let žili jste spolu nejšťastnější manželství, že jste se oba milovali jako dva holoubci. Musila tedy přijíti na vás zkouška, zda vaše láska je opravdová, hlubší, než jen láska tělesná, vybíjející se jen v pohlavní vášni. A tu se ukázalo, že při této zkoušce propadli jste oba. Váš muž při prvním pohledu na hezkou dívku, která mu, jak se říká, učarovala, zapomněl, že má doma milující ženu, zapomněl, jak jí měl dříve rád a stal se jí nevěrným. A vaše láska propadla při této zkoušce stejně, neboť vy, jakmile jste zjistila, že je vám muž nevěrný, zapomněla jste také na svoji, dříve mu tolikrát připomínanou lásku, a ve vašem srdci objevila se proti němu zášť a nenávisť. Touto záští a nenávisť, jež ve zlu pramení, házela jste přímo na jeho duši ještě více zla, a tím učinila jste z něho sama to, s čím se nyní shledáváte, a co se projevuje v jeho chování vůči vám. Snažte se proto nejdříve odpustiti jemu i jí upřímně ve svém nitru. Dokážete-li to, pak naplnila jste zákon našeho Spasitele, že máme milovati i své nepřátele a zlé dobrým odpláceti. Tímto naplněním zákona lásky získáte pomoc v nejvyšších sférách duchovních. Pak již nebudete museti pro návrat svého muže dělati vůbec nic, protože on sám, z popudů vyšších přijde k vám a odprosí vás. Pak teprve poznáte sama vyšší, duchovní lásku a budete žíti spokojeně ve šťastném manželství jako dříve.

Za tato slova žena s pláčem mi děkovala a slíbila zachovati se dle mé rady. Za týden přijela ke mně její matka a stěžovala si, že přes to, že se její dcera chová dle mé rady, žádoucí výsledek se tu neobjevil. Odpověděl jsem jí proto:

Vaše dcera je na velkém omylu, domnívá-li se, že to, co udělala až dosud — stačí. Překonati v sobě tak velkou věc, dojíti od živelné nenávisť k upřímné lásce, to není tak jednoduché, jako svléknouti si blůzičku a vzíti si jinou. To všechno tkví mnohem hlouběji. Věřím, že činí to, co jsem jí radil, ale její duše přes to není dosud zbavena vši trpkosti a záští vůči manželovi i vůči

oné dívce. Musí se proto pokoušeti dále očistiti svou duši úplně a naplniti srdce své opravdovou, čistou láskou. Pak teprve může říci, že nad zlem zvítězila, když její sebeláska bude úplně potlačena. Pak teprve bude také moci čekati na zázrak, že její muž přijde k ní, klekne před ní a bude prositi za odpuštění. Pak ovšem musí ho přijmouti s láskou, bez jediného slova výčitky.

S tímto vzkazem matka nešťastné ženy odjela. Asi za šest neděl dostal jsem dopis, nadepsaný: — Náš dobrodinče, stalo se všechno tak, jak jste předpovídal. Byla to pro mne perná zkouška, ale za tu cenu, že jsem doufala v návrat svého muže, podjala jsem se jí zcela upřímně. Proto také musila býti korunována plným úspěchem. Můj muž klekl přede mnou a prosil za odpuštění. Tvrdil, že ani sám neví, co se to s ním dělo, že byl jako omámen, něčím ovládnut tak důkladně, že zapomněl na svou lásku k ní, a na její velkou lásku k němu. Smířili jsme se a od té chvíle žijeme teprve pravý, láskyplný život, a oba teprve nyní poznáváme, co je to vnitřní, duchovní láska. Za to všechno děkujeme jen Vám, neboť jedině Vy svojí radou založil jste naše obnovené, ale mnohem čistší manželství. —

Je to vždy jen Láska k druhým, nikdy ne sebeláska, která dovede tento zázrak uskutečnit.

V témž týdnu, kdy se na mne obrátila tato žena, obrátily se na mne s podobným trápením ještě dvě nešťastné ženy, a i jim vedlo se podobně jako prvé.

O tom, že láska je nejlepším lékem na všechny podobné strasti života, svědčí také obdobný případ z Brna, kde však nešlo o nevěru.

Dostal jsem dopis od ženy vyššího továrního úředníka, která si stěžovala na svého muže, který se v poslední době tak změnil, že svým nesnesitelným chováním zaviňuje úplný rozvrat rodiny. Všichni se před ním třesou, když se z továrny vrátí domů. Obě její dcery jsou již zasnoubeny hodným, řádným mužům. Jeden je důstojníkem, druhý vyšším úředníkem továrny. Najednou však otec dal se s nimi do hádky, začal jim spílati, vyhodil je z bytu a dcerám zakázal udržovati s nimi dále známost. Tyto příhody vyvolaly jak v duši manželčině, tak v duších obou dcer nenávisť, která jen zesilovala zlo, usídlené v otci.

Poradil jsem oné paní, aby ona sama i její dcery změnily své názory i chování k otci a snažily se obklopiti jej na místě dřívějších stížností obětavou, upřímnou láskou. Aby se snažily ve svých duších odpustiti mu všechno, čím jim snad ublížil nebo ukřivdil, neboť i zde stalo se něco, co bylo jen důsledkem jejich vlastních skutků. Proto také musí nyní bráti všechny nepříjemnosti tak, jako že je zavinily ony, nikoliv otec. Jakmile všechny tři dokáží obklopovati jej čistou láskou, fluidy nejčistších duchovních sfér, jeho duch bude očištěn, a on se ihned změní.

Rodina zařídila se dle mých rad a již po několika dnech dostal jsem dopis, v němž bylo mi s vřelými díky potvrzeno, že se stalo, jak jsem předpovídal. Manžel vrátil se jednoho dne z továrny velmi krásně naladěm, prosil ženu i dcery za prominutí, že se tak přenáhnil, a omlouval se, že ani sám neví, proč to všechno bylo. Così vnukalo mu nepřekonatelnou nenávisť k rodině i k dceřiným ženichům, a proto je musil vyhnati. Když pak vše v klidu si rozvážil, uznal, že chybil. Dovolil dcerám, aby ve svých známostech pokračovaly a sám se oběma mladíkům omluvil. Od té doby jest již v této rodině vše opět v pořádku.

Co nepříjemností bylo by odstraněno, kdyby veliká láska, Ježíšem hlásaná, byla vodítkem všemu našemu konání! Jak docela jiný byl by život, my poznali bychom, že žijeme v pozemském obrazu ráje, ze kterého nás jen sebeláska, sobectví a nezachovávání zákonů Božích naší vlastní vinou vyhání.

Vy všechny nešťastné ženy, které zoufáte nad svým osudem, a neznajíce moci lásky, ztroskotáváte v životě svém, uvažujte dobře o těchto mých slovech! Doufám, že i vám bude pomozeno, že i do vaší duše navrátí se opět mír a klid.

7. JAK SE MAJÍ NEMOCNÍ NA DUCHOVNÍ LÉČENÍ PŘIPRAVITI

Je mnoho nemocných, kteří, když uslyšeli o uzdravení někoho ze svých známých, se rozhodli, že to také s duchovním léčením na sobě zkusí. Představují si to velmi jednoduše.

»Za zkoušku to stojí« — myslí si — »a je-li na tomhle způsobu léčení něco pravdy, pak musím být ihned zdrav. A nepomůže-li mi to, pak celé to duchovní léčení nestojí za nic.«

Takové jsou předpoklady mnohých, kteří se k duchovnímu léčení obracejí. Mnozí to přede mnou sami i přiznali. V takových případech však pověděl jsem každému hned, proč bude účinkem duchovního léčení zklamán, případně odmítl jsem vůbec léčení u něho provést. Zdar duchovního léčení není závislý pouze na samotném léčiteli. I paprsek slunce musí zapadnouti na úrodnou půdu a ne na skálu, aby pod jeho účinkem mohl vzklíčiti nový život.

Na prvním místě je třeba přemýšlet o tom, čím jsme si své utrpení zavinili, byť by to byla ona „jen“ nedostatečná starostlivost o nám svěřené pozemské tělo. Musíme se osvobodit od marné pýchy a domýšlivosti, že jsme již bez chyby a že tedy trpíme zcela nevinně, nezaslouženě. Dále pak musíme svých špatných skutků či zlovyků upřímně litovati a pevně si předsevzít, že se jich nadále vystříháme. A konečně přichází na řadu nezbytné smíření se všemi lidmi, s nimiž se hněváme, i odpuštění všem, kdož ublížili nám.

Teprve ten, kdo se sám se sebou a svými dosavadními nepřáteli takto vyrovnal, je připraven přijmouti duchovní léčení, které jen za těchto předpokladů může mítí kýžený výsledek.

Další podmínkou zdaru je absolutní víra nemocného, že mu duchovním léčením bude skutečně pomoci. Proto ten, kdo přichází s nevírou, aby to jen zkusil, nemůže býtí touto cestou uzdraven. Opravdových zázraků, jakých jsem již viděl na tisíce, může se dočkati jen ten, kdo přichází s pevnou vírou, že Bůh jej uzdraví.

Mnozí nemocní, aby nemusili za mnou osobně přijít, nebo aby ušetřili peníze za cestovné, vypomáhají si tím, že mi posílají pouze své fotografie, které právě mají při ruce, bez ohledu na to, jak je ona fotografie stará. Jsou ovšem na velikém omylu, domnívají-li se, že by léčení pomocí této fotografie mohlo mítí účinek. Krom toho spatřuji v tom i smutný obraz nevážnosti a podceňování nejvyššího dobrodiní lidstva — zdraví, vidím-li, s jakou ledabylostí starají se o tyto podrobnosti. Cožpak zdraví, kterého chtějí duchovním léčením znova nabýti, nemá pro ně ani tolik ceny, aby si pořídili zcela novou fotografii?

Je jisto, že dá se něco léčiti pomocí fotografie na dálku, zejména choroby vzniklé ovládnutím, jako na příklad šílenství, mrtvice, padoucnice a pod., jak jsem již zředu uvedl. Ale k tomu je zapotřebí fotografie z poslední doby, kdy již nemocný byl chorobou stížen. Dále pak nesmí býtí na tomto obrázku fotografován nikdo jiný, než nemocný sám, a to tak, aby alespoň celá hořejší polovina těla byla tu zachycena.

S výjimkou šílenství, kdy nemocný zpravidla léčení překáží svou přítomností, je vždy účinnější přímé působení na nemocného, než působení prostřednictvím fotografie. Kdo chce se dočkati jistějších výsledků, tomu doporučuji vždy, aby přišel k léčení osobně. Musí si ovšem předem vyžádati určení dne a hodiny, kdy může přijít, aby nešel marně.

Všechny nemocné, kteří se na mne obracejí, žádám zde znovu, aby se nejprve obraceli na lékaře a odborné lékaře z povolání, a teprve pak, když věda lékařská stává se bezmocnou, aby s vírou v pomoc Boží přicházeli k léčení duchovnímu. Vždy však buďte pamětlivi toho, že třebaže neexistuje na světě žádná nemoc, které by nebylo možno cestou duchovní vyléčiti, není přec každý člověk hoden nebo schopen léčivou sílu duchovní přijímatí.

Někteří musí si svým utrpením odčinití své hříchy, jiní pak z vůle Boží dokončují již svou životní pouť a musí se proto se svým životem hmotným rozloučiti. Proti těmto zákonům Božím nikdo ničeho nezmůže, ani lékař z povolání, ani lékař duchovní.

Takovým nemocným, kteří se chtějí dáti léčiti cestou duchovní a stydí se za to, nebo bojí se, aby se to nikdo nedověděl, že i oni uchýlili se k tomuto způsobu léčení, radím upřímně, aby se na mne vůbec ani neobraceli. U nich by mé léčení nemohlo mítí žádných výsledků.

Duchovní léčení je cosi naprosto výjimečného. Spočívá v rukách Boží Vůle, a proto stydět se za to, že jsme se k ní obrátili, jest tolik, jako urážeti Boha, který tu jediný pomáhá a pomoci může.

Rovněž nesprávné i dojistá i zbytečné jest, tajíte-li před svým lékařem, že jste byli se svojí chorobou u mne. Dnes již jest názor mnohých lékařů jiný, než byl v době, kdy se veřejnost po prvé o mém léčení dověděla. Dnes přicházejí ke mně k léčení i lékaři sami, posílají mi k léčení členy své rodiny i své pacienty, jimž pomoci nemohou. Vždyť dnes, kdy již tisíce lidí vděčí za své uzdravení duchovní léčbě, nedá se toto léčení odbýti jen nějakým posměškem, neboť získalo si uznání i u mnohých lékařů.

Duchovní léčba provádí se zpravidla jen jednou. Má-li nemocný absolutní víru, že bude uzdraven, a je-li toto uzdravení v souhlase s vůlí Boží, pak se nemocný jistě uzdraví. Chybí-li však nemocnému čistá, absolutní víra v jeho uzdravení, nebo je-li mu jeho utrpení přisouzeno z vůle Boží, pak, i kdyby přišel k léčení duchovnímu desetkrát, nepocítí žádných účinků na sobě. Proto pacienti, kteří se za těchto okolností ke mně znovu vracejí, jenom mne zdržují a připravují mnoho jiných o možnost pomoci.

Mezi svými pacienty poznal jsem mnoho těch, kteří si myslí, že jen oni jsou nejdůležitějšími ze všech, že jejich utrpení je největší, jaké kdy svět viděl, a proto bombardují mne v pravém slova smyslu častými, sáhodlouhými dopisy, aby mne donutili k tomu, abych jim věnoval zvláštní pozornost. Mýlí se velmi, doufají-li, že tím dosáhnou svého cíle. Prozrazují tím jenom své veliké sobectví, a to již samo o sobě je velkou překážkou k dosažení žádaného uzdravení.

Uvažte přec, že dostávám denně spousty dopisů, a proto je třeba, aby byly pokud možno stručné a pověděly pouze to nejnnutnější, co je říci třeba. Jinak zabírají mi mnoho času, který bych mohl věnovati léčení samému.

Neptejte se mne zbytečně na věci, o kterých se můžete dočísti v mých, tiskem vydaných přednáškách. Nežádejte nikdy ode mne rad, jak se máte zachovati k radám lékařským. Na takové otázky odpovídám tazatelům vždy stejně: uposlechněte v každém případě lékaře, kterému jste se k léčení svěřili a řiďte se jeho nařízeními.

Nedávno chtěla ode mne jedna žena, abych jí poradil, má-li si dáti pomoci od plodu. Lékař prý jí k tomu radí, její svědomí jí však před tím varuje. Já prý to mám rozhodnouti, dle mé rady prý se zachová. Odpověděl jsem jí, že rozřešiti tuto otázku může jen ona sama, neboť já nemohu za ní rozhodovati, chce-li uposlechnouti hlasu svého svědomí nebo rady svého lékaře. Své stanovisko o ničení plodu v životě matčině vyslovil jsem již mnohokrát a velmi jasně, a proto nemohl bych nikdy žádné ženě k němu raditi. Přitom však neodvažuji se nikdy raditi k opaku toho, co nařídil lékař a proti jeho příkazům něco zakazovati. Lékař jistě dobře ví, proč to neb ono radí nebo zakazuje, zná nemocnou a jistě jen v její prospěch vše potřebné zařizuje. K čemu tedy ptáti se ještě na radu mne, který ani neví o koho se jedná a nemocnou nezná?

Vezměte, prosím, všichni na vědomí, že já vůbec žádných rad nikomu neudílím. K tomu jsou zde lékaři z povolání. Ode mne můžete žádati pouze jen to, abych vám posloužil svojí duchovní silou — nic víc.

Nežádejte také ode mne žádných služeb detektivních, jak se mi již často stalo. S takovou prosbou obrátila se na mne žena, kterou opustil její muž. Nestačilo jí to, co jsem jí poradil ve smyslu rady, kterou jsem uvedl i zde v samostatné kapitole. Tato žena zcela neuváženě chtěla ode mne, abych jejího manžela v Praze vyhledal, abych ho stopoval, co dělá, nechodí-li zde s jinou ženou, a v případě že zjistím, že má již jinou, abych mu zabránil choditi s ní a působil na něj a domluvil mu, aby se k ní vrátil. Rozumí se, že jsem oné dámě dal patřičnou odpověď. Dále pak připomínám znovu, že nemohu vyhověti žádnému pozvání, abych šel léčiti do nemocnice nebo sanatoria, není-li toto pozvání doloženo svolením vedoucího lékaře ústavu, nebo svolením ošetřujícího lékaře.

Rovněž tak při nejlepší vůli nemohu vyhověti všem pozváním, abych jel léčit na venek. Nejen, že nemám dostatek času k podobným zájezdům — ale nedělám to prostě rád. Přejde to tuze draho jednotlivému pacientu, má-li mně on hraditi moje cestovní výlohy a ztrátu času cestováním promarněného. Já sám nejsem dnes rozhodně v situaci, která by mi dovolovala náklady těchto cest platiti si sám, jak jsem činil dříve. Ježto v žádném případě nemohu dobrý výsledek svého léčení nikomu předem zaručiti, doporučuji každému, aby si to velmi dobře rozmyslil, než mne k návštěvě na venek vyzve.

Dále pak neradím nikomu, aby za někoho jiného o léčení žádal, zejména ne v tom případě, kdy pacient sám se nemá nebo nesmí o tom dovědět (vyjímaje ovšem děti nebo šílené). Taková léčba nemůže míti vůbec žádného úspěchu, a to právě proto, že by tu chyběla víra nemocného.

Dočkal jsem se za svého léčení i toho, že bylo mých služeb využíváno s neomaleností přímo nechutnou. Tak našli se lidé, kteří, když zvěděli o mém léčení, které nic nestojí, sebrali doma celou sbírku fotografií svého příbuzenstva, případně i známých, a poslali mi je k léčení všechny. Třebas to byly fotografie 30 až 40 let staré, vybledlé, k léčení nezpůsobilé, přece se mylně domnívali, že mohu na nich své léčení provést s úspěchem. To jsou ovšem domněnky velmi naivní, a napříště budu podobné »bohaté« zasilky vraceti. Vidím v nich pouhé využívání a zneužívání svých služeb a maření drahého mi času.

K úspěchu duchovního léčení třeba skromnosti a pokory pacientovy, ale takovéto sobectví, nebo při nejmenším neomalená neskromnost není vhodnou půdou, na které by se zdárné účinky léčby mohly projevit.

Podobné metody osvojily si některé tak zvané jasnovidky a kartářky, které svým klientům kdož ví co naslibují a prorokované zdraví chtějí jim vrátiti tím způsobem, že mně posílají jejich fotografie a žádají ode mne, abych já je na dálku léčil. Takovéto nekalé obchodování s mým léčením brzy jsem prohlédl a další zasílání fotografií od těchto dobrodějek si zakázal. Kdo potřebuje mých služeb, musí se obrátiti na mne přímo.

To jsou asi nejdůležitější, stručné pokyny pro ty, kdož nemohou dosáhnouti zdraví lékařským ošetřováním a chtějí se dáti léčiti cestou duchovní.

Jen ještě jednu maličkost rád bych připomněl. Mnohým zdá se to samozřejmostí, ale ještě více je těch, kteří této samozřejmosti nechápou. Žádám-li již od někoho, aby mi posloužil, při nejmenším pak na můj soukromý dopis odpověděl, připojím vždy známku na odpověď. Nestačí již to, že dávám k dispozici svůj čas, nemluvě ani o dopisním papíru, tiskopisů, obálek atd., který také není zadarmo? Při těch spoustách dopisů, které denně dostávám a musím zodpovídati, nemůže nikdo ode mne žádati, abych ještě i poštovné platil si sám. Velmi mnozí, zejména spiritisté, se domnívají, že z »bratrské lásky« musím býti vždy ochoten ke všem obětem. Při troše uznání však pochopíte, že i tato moje poznámka je zcela oprávněná a spravedlivá.

Žádosti o léčení neposílejte nikdy spěšně - »express«. Musím za doručení každého platit zvláštní poplatek. Dále pak takový dopis nepřijde o nic dříve na řadu, než dopisy obyčejné.

Všechny dopisy léčení se týkající, adresujte na vydavatelku těchto přednášek, neboť tak dojdou nejrychlejšího vyřízení.

8. NEMOCNÝM, KTERÍ NEMOHOU PŘIJÍT OSOBNĚ K DUCHOVNÍ LÉČBĚ

Je mnoho nemocných, kteří se nemohou k duchovní léčbě dostavit osobně a proto mi k provedení léčby posílají pouze svoji fotografii. Mnozí se také léčí doma sami pomocí mé fotografie. I tento způsob léčby může mít dobrý výsledek a končit úplným úspěchem, je-li prováděn s absolutní vírou.

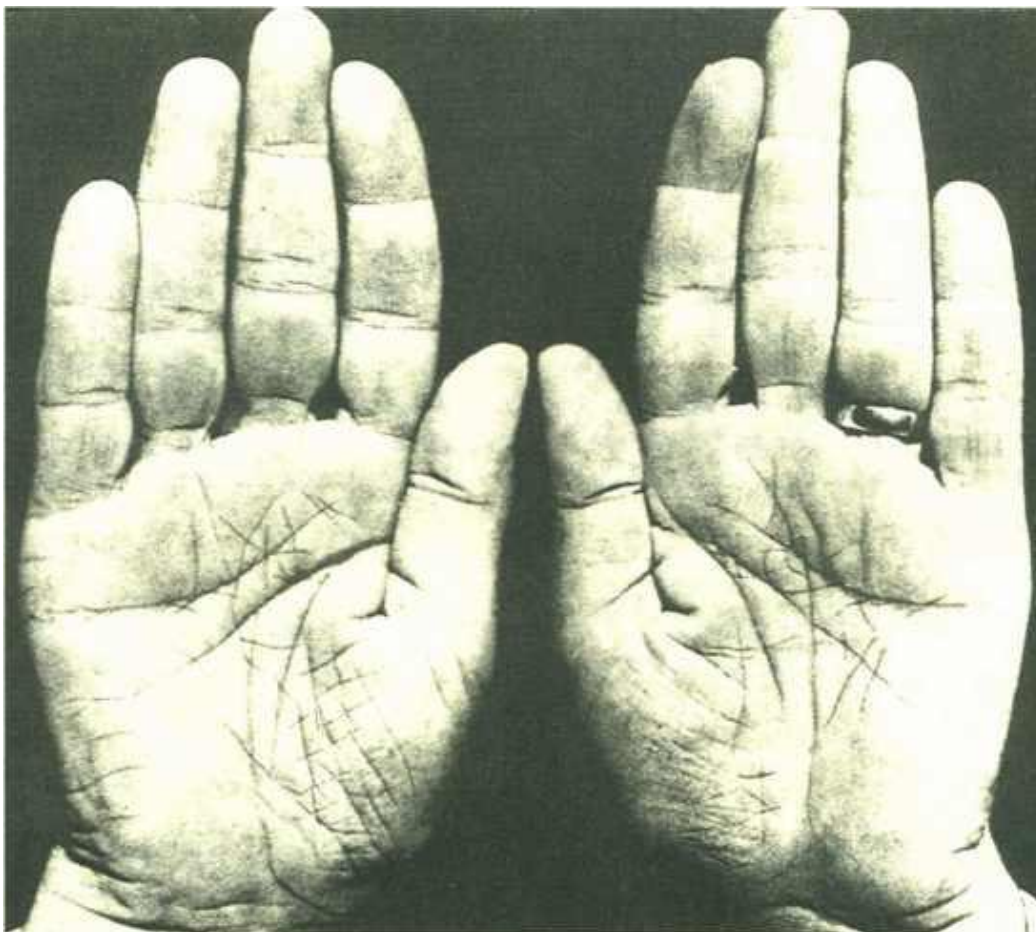
Pro takto věřící nemocné dal jsem fotografovat své dlaně, z nichž léčivá síla vyzařuje a tuto fotografii — téměř v původní velikosti — dal jsem rozmnožit dokonalou duplexautotypií.

Tyto obrázky, na nichž jsou fluidy mých dlaní zachyceny, prozářil jsem ještě zvlášť léčivou silou, z dlaní mých vyzařující, aby jich nyní nemocní, mající absolutní víru v duchovní léčbu, mohli používat k domácímu léčení, a to event. denně i na celé hodiny, jak si sami budou přát. Pokud tyto obrázky dlaní jsou položeny na chorá místa, potud je nemocný se mnou ve spojení. Jeho pevná víra v účinnost tohoto spojení může dosáhnout i toho, že nemocný ucítí z těchto obrázků vyzařovati ono zvláštní teplo, které při osobní léčbě cítil z mých dlaní přímo.

Návod k upotřebení:

Obrázky dlaní se od sebe oddělí, aby každá ruka zde zobrazená byla zvlášť. Pravá ruka se položí na choré místo, nejlépe na obnažené tělo, levá ruka se položí z druhé strany na protilehlé místo na těle tak, aby obě dlaně byly proti sobě. Při tom nemocný musí věřit v dobrý účinek a víru svou může vyjádřiti těmito slovy: »Věřím, že z těchto obrázků dlaní vyzařuje uzdravující síla Lásky Boží, věřím, že tato síla ulehčí mi v mém utrpení a pomůže mi od mých bolestí.« Bez čisté a opravdové víry nebyly by tyto obrázky mých dlaní ovšem nikomu nic platné. Nikdy však nesmíte přikládat fotografie přímo na otevřené rány, nebo na vlhké sliznice, aby se barva tisku nerozpouštěla a do rány nevnikla.

B. Kočí.

9. DVĚ STĚ VÝŇATKŮ Z DĚKOVNÝCH DOPISŮ MÝCH PACIENTŮ

A nyní nakonec nechám mluvit pacienty samotné. Ty, kteří mne o léčení žádali, a kteří po pocítené úlevě anebo úplném uzdravení dovedli mi to také napsat. Bude to ostatně jen nepatrný zlomek z celé té spousty děkovných dopisů, který zde mohu otisknouti, a i z nich vybírám jen věty nejzávažnější, které by dokreslovaly rámeček toho, co jsem pověděl já sám. Historie mého léčení zdála by se mi neúplnou, kdybych těchto výňatků z listů nemocných k ní nepřipojil, protože jsou nejlepším potvrzením všeho, co jsem uvedl. Potvrzují moji teorii praxí. Používati těchto listů jako reklamy — toho rozhodně nepotřebuji. Ale věřím, že opravdová, hluboká víra v sílu a moc Boží, která se z nich na mnoha místech ozývá, bude posílením víry u mnohých, méně věřících lidí, kteří ve svém nedostatku víry zbytečně se mučí a trápí. Originály těchto listů jsou označeny týmž číslem, jaké provází otištěné výňatky a jsou u mne uloženy. Každý, kdo si toho bude přát, může přijít, aby do nich nahlédl blíže a dověděl se více.

Zánět srdečních chlopní.

1. Slečna L. A. z J.

— že s pomocí Boží a Vaší jsem uzdravena byla ze zánětu srdečních chlopní, o kterémžto případě ošetřující mne lékař se vyjádřil jako o zázraku — neboť prý ze 100 případů 99 končí smrtí. Přijala jsem dar života s hlubokou vděčností, neboť již tehdy jsem měla duchovní poznání a vím, že dostalo se mi té milosti proto, aby na mně zjeveny byly skutkové Boží. Tehdy i v budoucnu.

Jsem totiž velmi útlé těl. soustavy s defektem. A nemožno doufat, že byste pamatoval se na mne v té spoustě chorých, jež tehdy hledaly u Vás pomoci. Sama stále vzpomínám na kratičkou chvíli zázračné moci Vašich rukou na mém chorém srdci, a pocít závatného štěstí Boží lásky.

Vřed na dvanácterníku.

2. Pan J. B. z P.

Před několika měsíci byl jste tak laskav a přijal mne do léčení. Jednalo se o zastaralý případ vředu ve dvanácterníku, který jsem mnoho let marně léčil. Po Vašem léčení bolestivost potrvála tři neděle a pak byl jsem zdrav.

Choroba hnisavá v hlavě.

3. Pan B. z K.

— Totiž, choroba hnisavá, trvající 8 let, po Tvém prozařování »Božských paprsků«, kterýmž jsi prostředníkem, a vírou, kterou Jsi u mě objevil, jsem dosáhl k potěšení úplného štěstí a zdraví tolik touženého.

Padoucnice.

4. Paní M. V. z P.

Dne 2. ledna 35., jak Jste psal, že Jste ve 14 hod. pracoval na jeho léčení, měl hned po ránu záchvat a pak zvláště odpoledne každou chvíli to s ním šhublo, ale k záchvatu nedošlo.

Nyní je od onoho dne klidný a doufám, že nás neštěstí naše, díky Vám, opustí navždy.

Bolesti hlavy. Hnisavý zánět slepého střeva.

5. Paní M. Č. z Olomouce.

I. dopis.

Je tomu rok, co jsi laskavě léčil mou hlavu. Bohu díky, bolesti se více neobjevily.

Dnes prosím snažně, pro lásku kterou chováš k lidstvu, pomoz mému dítěti. Dne 7. t. m. byl operován na hnisavý zánět slepého střeva.

II. dopis.

Upřímně Bůh zaplat' za Tvou lásku k bližnímu. Ve chvíli, kdy nastalo léčení, klepalo u mne v bytě. Na otázku, co to je, dostalo se mi odpovědi: »Kočičí léčí.« Ohlédnu se a bylo 3/4 na deset. Ke svému ohromnému překvapení jsem z Tvého dopisu seznala, že se doba přesně shoduje. Ještě v sobotu dítě ztratilo horečku a díky Bohu je dosud bez horečky, což vzbudilo velký zájem u lékařů. Hnisání ustalo a rána zarůstá. Věřím pevně v Boha, že dítě mé bude úplně zdravo.

Vážený a milý bratře. Mám příbuzné dva lékaře. Jeden dosud málo znám, ale druhý v kruzích lékařských i ve veřejnosti velmi dobře známý. Je to profesor dr. K. — Ten žasl, že dítě vůbec horečky nemá, bolestí necítí a je úplně klidné. Kdybych mu řekla, co toho příčinou, neuvěřil by mi.

III. dopis.

Tvrdím a to právem, že v první řadě po Bohu musím děkovat Tobě za záchranu mého syna, který byl smrtelně nemocen.

— když ti poslali fotografii, tu v ten den, kdy jsi paní D. léčil, náramně se jí ulehčilo.

Záducha.

6. Pan J. Č. z Lužice.

Dne 30. dubna 1929 v 9 hod. 55 minut dělal Jste duchovní léčení na babičku, která měla nemoc, záduchu, silný kašel a dušení, z fotografie v Praze. Tak se Jím zlepšilo, již dušení nemá a kašel se zmírnil, je Jim lepší. Lékař k nim jezdil 3/4 roku, nemohl jim to zlepšit, až od Vašeho duchovního léčení se jim to zlepšilo. Tak Vám Babička děkuje a Pán Bůh vám to zaplat'.

Cukrovka.

7. Pan Fr. C. z Napajedel.

Obracím se na Vás s velkou prosbou a důvěrou, byste byl tak laskav a mne též vyléčiti ráčil. Byl jsem jedním pánem, kterého jste též vyléčil z cukrovky před 6-ti nedělemi, náležitě poučen o duchovní léčbě, a proto věřím úplně, že nadpřirozenou cestou, totiž pevnou vírou v uzdravení, se má nemoc vyléčí.

Ochrnutí.

8. Pí M. D. z H.

— Při té návštěvě byla jsem svědkem, když k Vám přivezli pacienta, který ležel 14 a 1/2 roku a od Vás odcházel uzdraven. Ten obraz mně nevymizí z paměti.

Nervová choroba.

9. Pan Jos. B. z M.

— dovoluji si Vám sdělit, že jsem úplně zdrav. Jím všechno a snáším veškeré námahy u pýchoty, kde nyní dlím na zkušené, úplně dobře a věřte, že nejsem k poznání. Kynu zdravím. Děkuji Vám proto znovu a prosím Boha, aby dal Vám zdraví a štěstí.

Rakovina.

10. Sl. E. Č. z Brna.

I. Dopis.

Sděluji Vám pro mne velmi radostnou novinu. V sobotu přišel k nám lékař, který byl měsíc na dovolené a maminku vyšetřoval. Řekl mi, že jest překvapen, že rakovina (v levé straně prsou), za měsíc jeho nepřítomnosti se značně zlepšila, není už tak zatvrdlá, je pohyblivější, rád by

prý věděl, zda i uzlíčky, které zasahují plíce, jsou menší, ty u žaludku že se poněkud zmenšily. To se ovšem dovíme až při rentgenu. Myslím, že i Vám, velectěný pane, způsobí radost, že Vaše léčení má takový výsledek.

II. dopis.

— děkuji Vám mnohokrát za léčení maminky. Značně se jí ulevilo, je opět při vědomí. Lékař řekl, že rakovina se zmenšila, ale že maminka umírá hladem, hubne hrozně. Rentgenovali ji a řekli, že žaludek jest čist, jest prý to nechutenství, způsobené dlouhým prodléváním v pokoji na posteli, a tak Vás velmi prosím o laskavé sdělení, zda byste mohl přijet do Brna. Po Vaší poslední návštěvě u nás měla maminka po kolik dní velkou chuť k jídlu, a to ještě byla přece rakovina v nejvyšším stupni.

Choroba plic, průdušek, zánět vaječníků, nespavost, celková slabost. Krvotok.

11. Paní M. B. z M. N. V.

(Je to žena, která po prvním i druhém porodu těžce stonala s plícemi, průduškami, zánětem vaječníků, trpěla nespavostí, a následkem celkového oslabení nebyla schopna žádné práce. Po mém léčení píše sama):

— na jaře jsem byla u Vás a srdečně Vám děkuji za převrat, jenž se se mnou děje. Zastávám již všechnu domácí práci, sil mně přibývá i spím. Ještě někdy mě pronásledují myšlenky na nemoc, ale už nemají takovou moc. Když jsem byla u lékařky, co mne měla pod dohledem, nechtěla tomu věřit. Plíce že mám klidné a přibrala jsem 10 kg a nakazovala mně šetřit se, a já jsem to nabrala a přitom jsem dělala nejhorší práce a řekla jsem jí, že jsem byla u Vás a že jste vyléčil ještě jednu její pacientku od nás. Měla tři roky měsíčky a nikdo jí nemohl v tom pomoci a na dálku a za jednou bylo po tom. Teď má jen 4 dni a konec. Říkala, že je na to zvědavá, jestli navždy, je to teď 5. měsíc. —

Když se modlím a mám Vaši podobenku, již jste mi daroval u sebe, vyzařuje jako když pálí slunce na sklo.

Dítě spolkló háček s ostrým hrotem.

11/2. Táž žena, která pocítila na sobě účinky mé léčby, píše o tom, jak ve chvíli pro ni kritické použila s plnou vírou v pomoc mé fotografie.

— v sobotu má dcerka 2 a půl roku stará spolklá háček, jenž byl na jednom konci ostrý. Byla jsem s ní v noci u lékaře, ale již to bylo v žaludku. Tu jsem si vzpomněla, že mám Vaši podobenku a zabalenou jsem jí ji uvázala na břicho. A celou noc jsem se modlila o pomoc k Ježíši Kristu. V pondělí ráno šla na stranu a k mé veliké radosti i s tím železným háčkem. Doktor řekl, že to byl zázrak, že jí to tam nezůstalo viset, a tak skoro jí to vyšlo. Věřím, že jen s Vaší pomocí mě vyslyšel Bůh —

Zápal plic.

12. Paní H. Č. z N.

— Prosím úpěnlivě a snažně, byste nám s Božím přispěním i tentokráte pomohl a učinil pro mého muže vše, co je Vám možno. I v prvním zápalu plic, který měl můj muž v r. 1928 jsme velkou pomoc Vaši vděčně přijali a přispěla nám k příznivému obratu nemoci.

— Ještě dnes tane mi na mysl, jak již lékaři pochybovali o životě mého manžela, a jak s Vaší pomocí daroval přece milý Bůh jeho uzdravení.

Zkřivení páteře a měknutí kostí, srdeční vada.

13. Paní M. C. z H.

— Je to již šestý rok, co jsem s mým malým synkem u Vás byla. Měl zkřivenou páteř a měknutí kostí a od té doby jest na to vyléčen.

I já Vámi byla jsem v tu chvíli léčena na srdeční vadu a cítím se od těch dob zdravá.

Nádor, koktavost.

14. Pan A. C. z M.

— Děkujeme za léčení, jež mělo blahodárný účinek zejména u babičky, neboť nádor úplně zmizel a není po něm ani památka. Mezi vojskem zde Jste velmi vážen a oceňován, neboť Jste jednoho vojáka z koktavosti vyléčil, a ten je prý nyní tak rád opět na světě. Všude rozséváte dobro slovy i skutky.

Nespavost, oční choroba. Celkové zlepšení tělesné i nervové, vypadávání vlasů.

15. Pan Ing. V. B. z Prahy.

— po první návštěvě u Vás jsem přestal brát narkotika pro spaní a od té doby spím dobře a usínám většinou rychleji a snadněji.

Po druhé návštěvě jsem se cítil opět klidnějším. Sejmul Jste mi s očí to zvláštní napětí, jež mne tížilo. Neřekl jsem Vám asi, že se mi v posledních letech počaly rozcházeti oči o 8—10°, takže jsem četl většinou s brýlemi. Po té návštěvě u Vás (t. j. 3. ledna) jsem brýle vůbec nepotřeboval, četl jsem a nebyl jsem vůbec unaven. A co zvláštního: v posledních letech mi hodně padaly vlasy. Uvědomuji si teprve nyní, že od toho 3. ledna mi vlasy nepadají. S prof. M., který mne dosti zneklidňoval, jsem mluvil, ale necítil jsem potom žádnou depresi, naopak zvláštní rovnováhu.

Zkrátka mám-li to asi vyjádřiti číselně: 1. návštěva zlepšila mi stav duševní o 30%, 2. návštěva o dalších 40%, ale stále něco chybí do těch 100%.

Těžký úraz autem.

16. Pan J. B. z B.

— Jsem otcem děvčátka, které utrpělo těžký úraz autem, a v beznadějném stavu, kdy lékaři ztráceli veškeré naděje v uzdravení, přišla nám do cesty dobrá duše pí B., by nás posílila a zraněnému děcku u Všemohoucího zdraví vyprosila, a ve víře té žádala i Vás za posilu a současnou prosbu k Bohu.

Dnes, kdy děvčátko je tak čilé, že veškeré dary Bohem jí svěřené, opět bez nejmenší újmy se vrací, kde lékaři zůstávají v udivení nad vším, co přímo nazvali Božím zázrakem, nemohu jinak, nežli Vám znovu a znovu děkovati Všemohoucímu Bohu za Jeho dobro, lásku a sílu, kterou nám vrátil pro děcko a do naší rodiny.

Bolesti v celém těle.

17. Pí A. B. z L.

— S mým zdravím jest to nyní lepší a doufám, s Vaší milou pomocí, že se uzdravím úplně. Matinka při svém vysokém stáří mívá časté a všeliké bolesti a dotekem Vaší podobenky a s prosbou o pomoc, jest vždy jí v bolestech uleveno, jak mně sdělila.

18. Pan L. B. ze Z.

— Protože se Vám zde v Z. podařilo vyléčiti choroby, které ani lékaři vyléčiti nemohli, jsem pevně přesvědčen, že i tuto moji švagrovou vyléčíte. —

Šílenství.

19. Pan K. J. z H. K.

— Vážím si Vás jako mého největšího dobrodince, který mi vrátil zdraví a moje syny náležitě pozdravil. Psal mi tyto dny můj zástupce z Buenos Aires, že syn Karel asi za měsíc půjde z ústavu ven a druhý že již vstane, dosud ležel na loži docela netečně. Z toho patrně, že Vaše

duchovní léčba byla účinná. Jsem Vám, pane nakladateli, velmi vděčen a mám velkou radost nad svými syny, že ozdravěli. Bůh Vám to odplatí.

Asthma a srdeční vada.

20. Pan Z. T. z Prahy.

— od druhého Vašeho laskavého prozáření v dubnu t. r. záchvat astm. se více nedostavil. Díky Bohu i Vám. Přímo neuvěřitelně dobře působil Váš zákrok proti silnému tlukotu nad srdcem, který po prozáření úplně zmizel, a zbývá ještě jen nesprávný tep slabého srdce, který, jak věřím, po Vašem zákroku také se napraví.

Nervosa, bolesti hlavy.

21. Paní A. S.

— Nervosa zmizela za 1/4 hodiny po obdržení dopisu od Vás. Přestala bolet hlava a zmizel železný svěrák z hlavy, srdce se uklidnilo a znovu vrátil se mi duševní mír.

Duševně chorý, duševně chorá.

22. Paní M. J. z P.

— Posílala jsem Vám asi před rokem fotografii nějakého S. ze Sl., ten byl v blázinci a již je doma zdrav. To neřekli snad ani Vám. Ta sestra pana arciděkana je nyní úplně zdravá, řekl mi to její bratr zde.

Rozklad krve a 4 přidavší se k tomu smrtelné nemoce.

23. Pan J. H. z K.

— Učinil jste pro moji rodinu mnoho tím, že jste nám dítě zachránil. Již je mojí zlaté holčičce mnohem lépe.

24. Pan K. H. z Prahy.

— Věřím pevně, že máte od Pána svěřeny a v sobě utajeny zázračné léčivé síly a jsem Vám mnohými díky zavázán za uzdravení, když jsem v r. 1928 byl velmi vážně nemocen a moje maminka Vám rovněž odevzdala moji podobiznu, kterou Jste prosvítil Vašimi fluidními paprsky, načež já jsem se uzdravil.

Srdeční vada.

25. Paní A. H. z Prahy.

— Děkuji Vám za Vaši podobenku, zachránila mne dvakrát, co mně srdce provádělo.

Cukrovka.

26. Paní L. H. z N.

— Jsem přesvědčena o Vaší velké moci, neb Jste mého muže, který trpěl cukrovkou, též vyléčil. —

Záducha (asthma).

27. Pan A. L. z B.

Pomohl Jste mi od mého dlouholetého asthma.

Nespavost, hluchoněmota.

28. Paní H. H. z M. N. V.

— Děkuji Vám, že výsledek léčení toho malého kluka mělo jistý výsledek. Nikdy mně před tím nespával ve dne a teď spí ráno i odpoledne. A ten větší, co málo slyší a nemluví, také v dobu, kdy jste je léčil, začal něco vykládati.

Opilství.

29. Pí H. z P.

— Nevěřím ani sama sobě, že jsme již kolem 9. hodiny v posteli, a chodí domů sám. V noci spí klidně, dříve skřípal zuby, plival a řval, jako když s někým bojuje. Večer mu povídám, co, ještě ti někdo říká pij, pij. Odpověděl, že ještě někdy, a je mu to asi divné, co se s ním děje.

Mrtvice, srdeční vada.

30. Pí E. H. z K.

— Dovoluji si psáti, že dne 8. I. 34 jste vyléčil mého muže a otce, který byl raněn mrtvicí na levou stranu, též srdečně děkuji za Vaše vyléčení.

Šílenství.

31. Pan J. H. z Bratislavy. I. dopis.

— sděluji Vám zprávu o zdravotním stavu duševním i tělesném mé paní, zaslanou mi z ústavu v O. Zpráva zní:

Tento týden chová se Vaše paní mnohem spořádaněji, sama se stará o svůj zevnějšek, jí též sama a pomáhá v úklidu i jde bez odporu ba někdy se sama hlásí na procházku. Po zranění tehdejších nezůstalo ani stopy.

II. dopis.

Děkuji Vám ze srdce za milé řádky a za provedení léčení. Je to tím pozoruhodnější, poněvadž všichni význační psychiatři považovali moji paní skoro za nevyléčitelnou. Zpráva, kterou jsem obdržel 26. IV. zní ještě lepší, a takto: »Od poslední mé zprávy chová se Vaše paní spořádaně, zaměstnává se domácími pracemi, chodí pravidelně na procházku, a je též duševně čilejší. Jí sama s chutí a spává dobře. Návštěva nyní bude míti pro Vaši paní jistý význam.«

Nádor.

32. Paní B. F. z K.

— Dle nálezu lékaře měla jsem tehdy nádor v končině pravého vaječníku a po jediném Vašem léčení se nádor ztratil. Trpím nyní žlučovými kaménky, následkem jichž jsem v červnu musela k témuž lékaři na prohlídku, a ačkoliv oči hodně vykuloval, nádor přece nenašel. Ušetřil Jste mne tím velké operace, mistře, a já Vám za to ze srdce a mnoho děkuji, zaplat' Vám to za mne Pán.

Cukrovka.

33. Pan Al. C. z Prahy.

— s laskavostí jste mne přijal, a po třetí návštěvě u Vás jsem byl z cukrovky vyléčen.

Vole.

34. Paní Ř. G. z K. H.

— Po řadu let jsem stížena vadou — totiž širokým krkem, hledajíc marně lékařskou pomoc. Tu zvláštní náhodou byla jsem jedním spolucestujícím na Vaši pomoc upozorněna, kterou Jste, vážený pane, jeho choti při témže neuhu poskytnul a jí úplně vyléčil.

Šílenství.

35. Pí. H. D. z Prahy.

— proto osměluji se Vás prositi, aby Jste se laskavě znovu ujal té mladé dámy, kterou Jste asi před 1 a půl rokem vyléčil z pomatenosti tak dobře, že se cítila úplně zdravou a provdala se. Žel ale, nyní při porodu choroba znovu se projevila. —

Opilství.

36. Pí B. D. z P. R.

— ale ten muž — alkoholik, jehož podobenku máte ještě u sebe, s tím je mnohem lépe, jak nám říkala jeho žena. Od té doby, co jej léčíte, nebyl ještě v hostinci, ani se neopil. Výplatu přinesl domů celou. Mají oba velkou radost.

Choroba žlučníku.

37. Sl. B. z B.

— Asi 3 dny před Vaším léčením bylo mamince velmi zle, bolesti žlučníku ji týraly a ona velmi trpěla. Čtvrtý a pátý den se mamince ulehčilo, takže mohla na chvilku opustiti lůžko. Následující den 18. V. provedl Jste léčení na dálku a od té doby se mamince daří čím dál lépe. Očividně nabývala sil a vzezření její se zlepšilo tak, že to udivilo její okolí. Dnes maminka vypadá velmi pěkně, má radost, že bolesti ji netýrají a jen stravu řídí podle diety.

Slabomyslnost.

38. Pan VI. H. z P.

A. — Do Vašeho léčení náš chlapeček ničeho nevnímal. Jeho — čistě pudový život probíhal v duchovní temnotě, v podvědomí. Nyní objevil se u něho první záblesk duševního života: dovede utkvíti svým pohledem na obklopující jej předměty a osoby. Jeho duch, který až do nedávna byl nepřítomen a bloudil ve tmě a v dalekém Neznámu — jako kdyby se nyní vrátil na tento svět. Nyní teprve dítě nabylo jasného vědomí. Je to vlastně jakási revoluce v duševním životě dítěte. Vy Jste vlastně postavil našeho Vlad'ouška na první stupeň.

B. (píše matka téhož dítěte).

— Přijměte můj vřelý dík za Vaše účinkování na zdraví mého dítěte. Dovoluji si Vám sdělit, že můj chlapeček ztratil úplně ten svůj dřívější stále upřený pohled do neznáma. Dívá se hezky přítomně a vidím, že i jeho rozumek začíná pracovati. Věřím pevně, že brzo začne mluvit. —

Moje sestra, která Vás jistě častěji navštěvuje, píše: »stala jsem se novým člověkem.« Zůstávám i já Vaší dobrotě a obětování se pro lidskou bolest navždy vděčnou dlužnicí.

Zánět plicních cév.

39. Rodina K. z P.

— Byla po porodu těžce nemocná a lékaři sami nevěděli o jakou nemoc se jedná. Měla ohromné horečky bez bolestí, až konečně zjistili, že má zánět plicních cév. Po Tvém působení — Bůh ti to odplat' — horečky ustaly a byla propuštěna domů. Včera však přivítala mne s pláčem, ležící již znovu. — Zamyslila jsem se, a vroucně několika slovy prosila o pomoc, a v malé chvílce vidím Tebe, ačkoliv jsem na Tebe ani nevzpomněla, jak se nad ní skláníš, léčíš — Mařenka změnila výraz obličeje a jak jsem se na ni zahleděla, Tvoje postava zmizela. Ihned si uvědomím, že to byl pokyn, ptám se jí, má-li fotografii, začnu jí vyprávěti příběhy uzdravení, které Jsi nám sám vyprávěl. Mařce vyskočí slzy naděje a přímo žebrá o Tvou pomoc, já jí to slibuji a mám dojem, že už snad ta upomínka na Tebe byla jí ulehčením. Když pak odcházím, vidím ji klidnější, ovšem stále v horečce s prosbou na rtech. —

Bolesti hlavy.

40. Pan MUDr. J. z S.

— bolest hlavy, kterou v poslední době trpěla, přestala.

41. Pan J. K. z P.

— mám též vysloviti díky za syna MUDr V. Jeho stav se opět zlepšil, takže se vyrovná úplně onomu, když Jsi naň působil, ku př. vyměšování moče bylo původně na 1000 cm³ — pak, když Jsi přestal působit, skleslo množství na 600 cm³ a nyní je opět na bývalé výši. Syn (medicin doktor) nevychází z údivu a může si hlavu ukroutit, ale přece tento viditelný důkaz zviklal i u něho víru v neomylnost vědy. —

Choroba míchy a ochrnutí nervů.

42. Pi H. H. z K.

— Bohu díky se cítím dobře, a zvláště teď po prozáření u Vás je tělo mé někdy tak lehké, že mám pocit přímého zdvižení. Bůh Vám zaplat'.

Koktavost.

43. Pan E. K. z H.

— od nás byla u Vás paní V. také s horoucí touhou pro chlapce, který jim po dva roky také špatně mluvil, často přišel domu s pláčem, jak se mu hoši smějou ty koktálku, a od té doby to pominulo a on správně mluví.

Máme hošíka, jde mu na pátý rok, a loňského roku se lekl bouřky jak prudce uhodilo a řekl Pánbíček hrozí a od té doby nemůže správně mluvit, některé slovo těžší nemůže vyříct.

Po léčení píše pak otec chlapcův toto:

Nejdříve Vám zasíláme vřelý dík za Vaši námahu, kterák nás to překvapilo, když náš synek minulý týden 25. začal správně mluvit, až na to, že některé těžší slovo nemůže hnedle vyříct, a to nás doplňuje touha, že časem se dokonalelepší.

Vole.

44. Paní K. J. z N.

Vzdávám vřelý dík za vyplnění mé prosby k Vám, která se vyplněním Vaší léčby s mojí fotografií osvědčila. Dříve, než jsem od Vás dopis obdržela, byla jsem překvapena účinkem mého struma na krku. Laskavě bych Vás prosila, ještě jednou o opakování Vaší léčby na vzdálenost, doufám, že vše zmizí, ačkoliv mně toho moc již nezbylo.

Epilepsie.

45. Pan J. K. z Prahy.

— Po návštěvě u Vás se bratrův stav pokud se týká epil. záchvatů změnil, neboť týž měl záchvat a další se dostavil až koncem června, měl tudíž pouze 2 záchvaty do dnešního dne, před návštěvou 2—3 a i 4 týdně.

Nevěra.

46. Paní B. K. z Vídně.

— Psala jsem Vám v dubnu, že mně muž odešel za jinou ženou a prosila jsem Vás o pomoc. Vy Jste mně dal radu, kterou jsem splnila a muž se ke mně navrátil. Tak Vám z celého srdce věřím a prosím Vás znovu o pomoc.

Nádor v nosohltanu.

47. Pan V. K. ze S.

— měl jsem tu čest poznati Vás osobně a přivésti k Vám tatínka za účelem vyléčení jej hubičího nádoru v nosohltanu. Tatínkovi se velmi od té doby ulevilo, také mnohem lépe vyhlíží.

48. Paní C. K. ze S.

— a sděluji, že duchovní Vaše léčení, konané dne — mělo na mně účinek jako když brablenci po mně by lozili a je mi dobře.

Nádor.

49. Paní H. K. z N. M.

— Přijměte můj nejsrdečnější dík za provedení duchovního léčení na dálku a dovoluji si Vám sdělit, že potkalo se s dobrým výsledkem, neb jsem dva dny na to byla u lékaře, jenž mne léčí a ten s radostí zjistil, že se nádor menší a měkne.

Tlak v hlavě.

50. Pan J. K. z R.

— Když jsem posledně u Vás byl, žádal jsem Vás o léčení, které, jak s radostí Vám mám tu čest oznámiti, přineslo téměř plný úspěch. Nepříjemný tlak, který jsem dříve cítil v hlavě, zmizel jakož i všechny myšlenky na chorobu. Účinek Vašeho léčení jsem na sobě pocítil ihned. Zbytek dne, který jsem v Praze strávil, byl pro mne požítkem, který jsem málokdy poznal. Jindy mne všechno rozčilovalo, byl jsem unaven a pod. Po Vašem léčení stal jsem se jiným člověkem. Všude jsem viděl jen radost a štěstí.

Nervové bolesti v nohách.

51. Paní B. K. ze S.

Je tomu rok, co byla jsem poprvé s dceruškou u Vás, a tedy dnes přicházím Vám vděčně poděkovati. — Od poslední únorové návštěvy nervové bolesti v nožkách zvolna se uklidňovaly a utichly takřka nadobro. I kruté mrazy přestála ve zdraví, dík Vám za vše z hloubi duše.

Rheumatismus, koptavost.

52. Pan J. K. z Prahy.

— Před krátkým časem obdržel jsem dopis od mé sestry z Podkarpatské Rusi, v němž m. j. píše, že Jste přímo zázračně vyléčil jednoho starce z rheumatismu, dále jistého důstojníka, který koptal a mnoho jiných, a přímo mne prosí, abych Vás s mojí ženou také navštívil.

Zánět kolena.

53. Paní M. K. z Prahy.

— byla jsem u Vás v dubnu tento rok s levou nohou, kde jsem trpěla zánětem kolena. Po dlouhém bezúčelném lékařském léčení nic nepomáhalo. Tu jsem se obrátila na Vás, vážený pane, a mohu říci, že rázem ona bolest přestala.

Stálé bolení hlavy, duševní deprese.

54. Pan V. K. z P.

Děkuji Vám upřímně za provedené duchovní léčení, které mělo blahý účinek, ježto moje žena, aniž by byla tušila, že léčení provádíte, pocítila ve středu odpoledne značnou úlevu v bolení hlavy a začala přemýšlet o různých věcech, ačkoliv před tím pro duševní depresi neměla pro to smyslu ani chuti. —

Z různých případů jsem seznal, že i Vaše fotografie prozářená silou Lásky, pomáhá nemocným a prosím tudíž o laskavé zaslání této.

Choroba nervová.

55. Pan J. K. z M. O.

— moje žena vrátila se od Vás zdráva, beze známek nervové choroby, kterou do té doby trpěla. Poněvadž několik lékařů nemohlo vyléčení docílit, věřím, že zvláštní léčebnou mocí Jste obdařen.

Neuralgie trojklanného nervu.

56. Pan R. K. z Š.

Nemám dost slov, abych dovedl vyjádřit svůj vděk za Vaši laskavou pomoc mé matce, která třicet roků trpí neuralgií trojklanného nervu, a žádná operace, ani stálé lékařské léčení jí nepomohly. Všichni obracíme se s prosbou k nebesům, aby Všemohoucí žehnal Vám a Vaším milosrdným rukám.

Nespavost.

57. Pan J. J. z M.

— Dovoluji si Vám zaslati podobenku s prosbou o léčení na dálku, doporučen byv jedním úředníkem z H., který nedávno u Vás byl a kteréhož jste uzdravil, takže nyní může již spávat celou noc, kdežto po léta nespával.

Bolesti a dunění v hlavě.

58. Sl. L. H. z B.

— Vaší fotografií už několikrát pomohla jsem si bezpečně a rychle od bolení hlavy, včera i od dunění v hlavě.

Bolest v dolejší části břicha.

— Mamince je o mnoho lépe, bolest v dolejší části břicha ustala při Vaší návštěvě a víc se nevrátila. Ještě den před Vaší návštěvou říkala, že už je s ní konec, nyní je však úplně klidná.

Druhý den:

Maminka už dnes trochu chodila. Děkuji Bohu i Vám.

Polypy v nose, sklon k sebevraždě.

59. Paní M. K. z M.

— Podotýkám znovu, že před nosní operací měla jsem od Vás chorobu vyléčenu, ale nyní po operaci se táž vrátila. —

Říkala jsem vždy přátelům, že jen Vy jste mne zachránil před sebevraždou, neboť již žádný obyčejný lékař mně nemohl pomoci.

Bolesti žaludku.

60. Pan J. K. z Rouenu (Francie).

— Dovoluji si Vám podati zprávy o ženě mého šéfa. Když Jste ji léčil ve středu, tedy ve čtvrtek měla takové bolesti v žaludku, že byla nucena večer v 9 hod. jít spát. Avšak vždy s Vaší fotografií. A od toho dne se jí daří velmi dobře a rače přijmouti mým prostřednictvím její upřímné díky.

Co se týká jejího syna, shledala zlepšení, avšak vada nezmizela úplně.

Bolestivá menstruace. Pálení v žaludku a zvracení, kašel.

Co se týče mé ženy, pokroky jsou úžasné. Její měsíčky se dostavily, a bolesti nemá vůbec žádné.

Nyní račte poslechnouti zajímavou věc. Moje žena má bratra, který asi od 2 roků trpí stále, v žaludku má pálení, každé ráno mnoho kašle a zvrací. Je tomu 14 dní, byl tak nemocný, že nemohl jít do práce. Moje žena, přirozeně, když tam přijela, viděla, jak její tchýně se daří dobře a můj švagr začal věřit znovu. Moje žena tedy žádala jeho fotografii a vkladla ji mezi Vaši fotografii, kterou Jste jí dal v Praze. V sobotu ráno můj švagr nekašlal ani nevrhl. Můžete si představit, s jakou rychlostí jsem obdržel o tom zprávu. A nyní mému švakrovi daří se lépe.

61. Paní J. K. z V. P.

K závěru dopisu jsem Vám těž povinna velikými díky. Před 4 1/2 rokem měla jsem vážně nemocného hošíka. Měla jsem k němu čtyři lékaře a žádný z nich nedával mi naději na jeho uzdravení. Tehdy ve své zoufalosti odebrala jsem se k Vám o pomoc a Všemohoucí Bůh moji modlitbu vyslyšel.

Kostižer.

62. Paní A. K. z H. K.

— I synův kostižer v koleně, jak se zdá, se ztratil, jen noha zůstala vzpřímená, a tu bych ráda, abyste ji vyléčil také.

63. Paní G. N. z T. Sv. M.

— S vd'akou k Bohu a Vašej vzácnej modlitbe doznávám, že pri mojom uzdravení stal sa zázrak. Som sice ešte, vždy veľmi slabá, ale ťažkosti sú za mnou, ako aj postel' som už opustila. —

Obrácená děloha a zduření vaječníků, bolesti v žlučníku.

64. Paní K. N. z Ch.

— Děkuji Vám za léčení. Neminulo se výsledkem, jako nikdy před tím, kdykoliv a pro kohokoliv jsem Vás o léčení požádala.

— Již dříve, když žádala jsem o Vaše léčení, vážený pane, jakmile jsem dopis odeslala, jako by již léčení začalo, cítila jsem uvolnění, jako posledně.

65. táž.

Děkuji uctivě za Váš dopis ze dne 25. X. a léčení provedené 24. X. 32 o 14.20 hod., které se neminulo účinkem, třeba nebylo v určenou hodinu. Dovolím si Vám vyličiti jeho působení. Bylo to asi v době 14.20 hod., kdy zastávala jsem ještě svoje běžné denní práce a najednou cítím, jak do celého těla se rozlévá jakýsi blahý pocit něčeho dosud neznámého. Maně pomyslela jsem, co se to děje? a podívala se na hodiny, ale nebyla ještě stanovená hodina. Pocit jakéhosi uvolnění trval však dále a když pak o třetí hodině jsem soustředila svoje myšlenky na prosbu, probíhalo jakési chvění mým tělem až do 15.20 hod., kdy vyvrcholilo třeba při zavřených očích v oslnivé světlo, které jako blesk prolétlo od hlavy až do obojích končetin a dost. Otevřu oči a vidím na hodinách 15.20.

Nezáleží na tom, kdy Vaše léčení, které je milostí Boží, se dostaví, to stihne člověka třeba v nejpilnější práci a vykoná svůj úkol. V mém případě je pozoruhodné to, že jsem nevěděla o Vašem působení a přece plně reagovala. Od doby tohoto léčení nepocítila jsem žádné bolesti duševní, ale mám sílu a odvalu s bolestí působícím okolím a prostředím se vyrovnati a jej duchem, který ve mně působí, ovládnouti a činiti neškodným.

Děkuji Vám uctivě a prosím, zachovejte mně i dále Vaši vzácnou přízeň k oslavení Božího jména.

Obrácená děloha.

66. táž.

— Vyšetřující lékař s velkým údivem konstatoval změnu na mé děloze, kterou Jste léčil, shledal pouze pravý vaječník ještě trochu zduřelý, prosím ještě jednou o působení. Při vyšetřování mně povídal: »Co jste s tou dělohou dělala, že se stala taková změna?«

Rakovina.

67. Paní M. N. z P.

— za pomoc zjednanou Vaším léčením. Sestra F. měla již přes deset roků bolák, který se stále šířil, teď už i oční víčko bylo chycené a strup přes půl nosu do tváře.

Třetí lékař mě řekl rakovina. — Obrátila jsem se k Vám, Bůh a Pán naše prosby vyslyšel, dal Vám sílu a milost; dnes celá šťastná mohu Vám říci, že dny léčení, krvácení i bolesti přestaly, strup se ulamoval a dnes píše, že je sloupnutý a hezky zasychá.

V dalším dopise píše:

Sestra moje má obličej uzdravený.

Duševní rozervanost.

68. Paní B. K. z M. B.

Musím Vám sdělit, že v onu sobotu odpoledne, kdy Jste jeho podobenku prozařoval, se jeho duchovní stav (nálada, rozervanost a zoufalství) takřka obratem ruky změnil k dobru.

Nádor ve střevech, haemeroidy.

69. Pan Dr V. K. z Prahy.

— Odpusťte, že teprve dnes se dostávám k tomu, abych Vám co nejsrdečněji poděkoval za všechnu námahu, kterou jste věnoval naší mamince v jejím těžkém utrpení. Vaše působení setkalo se však s výsledkem přímo zázračným. Bolestivý nádor ve střevech, který před měsícem měl v průměru 10 cm a hrozil každým okamžikem katastrofálním přerušáním zažívacího traktu, zmenšil se, jednak po prozáření fotografie pacientky, jednak po Vaší osobní návštěvě tak, že dnes má velikost asi vlašského ořechu, a žádných obtíží již nepůsobí. Tento fakt zjistil lékař, který od začátku nemoci maminku ošetřuje, a který dříve v souhlasu s našimi největšími lékařskými kapacitami neviděl k odstranění nádoru jiné cesty, než operaci. Ta však slabostí mamincinou byla vyloučena.

Rovněž druhé nesnesitelné utrpení, které mamince působily haemeroidy, asi druhý den po Vaší návštěvě stalo se snesitelným, a dnes si již na žádné bolesti z tohoto důvodu nestěžuje.

Slepota.

70. Pan V. K. z Č. B.- dopis psán slepeckým písmem:

S potěšením Vám mohu psáti, že pozoruji zlepšení. Očekával jsem mylně, že mi v oči padne mnoho jasu, že bude den pro mne oslnivý. Když jsme šli k vám kolem hřbitova do kopce, jevila se mi hřbitovní zeď jako širší bílý, mlhově zamodralý pruh, který nemá náhlého konce tam, kde zeď skutečně končí, který se zvolna ztrácí, rozptyluje jako oblak páry. Na zpáteční cestě mě radostně překvapovaly určitější obrysy předmětů a osob i ona zeď se tyčila již zřetelněji a nebyla již jako světlý na zemi pruh a nerostla klamně.

Ve středu ráno mě potěšilo pohlédnutí na náš byt. Nábytek povystoupil ze své neurčitosti. Hrany ještě přesně nevidím, ale oklamná velikost do mlh se ztrácející je skoro pryč.

Prosím Vás tedy, abychom v léčení pokračovali, a bude-li to vůle Boží, budu viděti.

Šílenství.

71. A. L. Lódž.

Co mně profesori nemohli slíbiti ani za drahé peníze, zbaviti mého bratra stálého slyšení těch hlasů, to učinil Jste Vy v několika minutách úplně zdarma.

Choroba vlasů.

72. Paní H. L. z P.

— Vám poděkovati za léčení mých chorých vlasů, které jste mně udělil pomocí prozařování mé fotografie. Vlasy mi již rostou. —

Bolesti v celém těle.

73. Paní M. L. z C.

— léčil Jste O. L., 14-ti letého hochu, který byl mučen hroznými bolestmi, ihned po Vašem léčení přestaly.

Obtíže dýchací.

74. Pan B. L. z V. L.

— dovoluji si Vám dnes zdvořile poděkovati za Vaši laskavost, se kterou jste mě zbavil mých potíží dýchacích při změně počasí. Zúmyslně jsem Vám dlouho nepsal, abych se přesvědčil, jak dalece jsem zdrav, ale dnes jest zde v horách tak bídné mlhavé počasí, že jsem jindy musel míti vždy ústa otevřená a lapat vzduch, jako ryba vodu. Ty tam jsou obtíže, jen trochu málo cítím ještě tlak u srdce, ale jest to nepatrné.

75. Paní B. L. z P.

— Tisíceré díky rače přijmouti za laskavé Vaše léčení a dovoluji si oznámiti, že daří se mi mnohem, mnohem lépe, i moje okolí má radost z té změny, která se se mnou jako zázrakem stala. —

76. Pan Fr. L. z B.

Prostě, za posledního Vašeho pobytu v B., kde konal Jste dvě přednášky o posmrtném žití, kde život ten se jeví v astrálu a jednak, Vaší mezi všemi lékaři Vám danou mocí, vyléčil Jste určité osoby z neduživých a zastaralých nemocí, které do omrzelosti ztrpčují život mnohých nešťastníků zde na světě, získal Jste si zde a v rozsáhlém okolí pověst člověka, jenž jest obdařen mocí Nejvyššího léčiti beze všech chemikálií a jedů, neduživé nešťastníky zde na zemi. —

Asthma.

77. Pan A. L. z B.

Prosím, přijměte můj upřímný dík za to, že zbavil jste mne včera mého asthma, kterým jsem velkou řadu let těžce trpěl. Děkuji Vám a jsem k Vaším službám a dispozici —

Nádor.

78. Paní J. L. z Prahy.

S největší radostí dovoluji si sdělit, že mé sestře se vede už mnohem lépe, měla nádor v matce, a prosím Vás snažně ještě o laskavé léčení na dálku, by se uzdravila docela, v což pevně věřím.

Ochrnutí následkem mrtvice.

79. Paní M. M. z K. H.

— Pacient mimo ztráty řeči a neovládání pravé ruky, trpěl též úplnou nemohoucností obou nohou, takže jsme jej k Vám musili donést. Prozářením Vaší léčebnou silou šel od Vás za naši pomoci sám, stavě se zcela dobře na nohy.

80. Manželé M. z K. H.

— Jsme přesvědčeni o Vaší moci již ve dvou případech v naší rodině a věříme, že i nás zařadíte mezi ty mnohé, jimž Jste zachránil životy a vrátil zdraví.

Chrlení krve.

81. Pan J. M. z M. O.

Srdečný dík vyslovuji Tobě za pomoc, kterou jsi poskytl působením Tvých věčných sil, neboť se okamžitě nemocné ulevilo. Přestala chrliti krev, dostala chuť na jídlo a lékař konstatoval, že se s ní stala ohromná změna.

Bolesti dásní.

82. Paní M. M. z N. V.

— Než jsem dostala Váš vzácný dárek, měla jsem velké bolesti v dásních, až mně oko plakalo. Jakmile jsem otevřela obálku, jak když utne, bolest zmizela. Služka se divila, že už nepotřebuji aspirinu, pro který mi běžela.

Choroba, trvající přes 20 let.

83. Paní Fr. M. z P.

— Máme ve Vás velkou důvěru, poněvadž jste mne za jednu návštěvu pomohl od nemoci, kterou již trpím přes 20 let.

Šílenství.

84. Paní L. M. z Prahy.

— Vrátila jsem se z psychiatrické kliniky, kdež jsem prožila hrůzné dny beze spánku a ve strašných rozporech. Věřím, že Vaším blahodárným působením byl pobyt můj tam zkrácen, čímž jsem Vám velkým díkem zavázána.

Vole.

85. Paní M. M. ze S.

Laskavě bych Vás prosila, abyste mně pomohl vyléčiti mé struma neboli tlustý krk, který mně při dýchání moc škodí. Mám to již od mládí. Jelikož mé sestře se úplně za dvakrát ztratilo, proto bych Vás prosila, abyste mému přání vyhověl a duchovní léčbu se mnou aspoň třikrát provedl. Jsem již úplně přesvědčena, že mne vyléčíte.

Choroba oka.

86. Pan gen. K. M. z P.

— dovoluji si sdělit, že jak choroba oka tak i celkový můj stav se značně zlepšil, za což jsem neskonale vděčen Vašemu duchovnímu léčení.

Srdeční vada, jaterní choroba.

87. Pan J. M. z M. O.

— byl jsem s choť u Vás, já se srdeční vadou a moje choť s jaterní chorobou. Po Vašem skutečně zázračném léčení jsme Vás oba opustili jako znovuzrození. Já však před 14 dny dostal silný katar průdušek s křečovitým kašlem, který zajisté srdce velmi namáhá, a cítím opět se srdcem potíže, ovšem však daleko ne takové, jako před Vaším léčením.

— Moje choť cítí se nyní úplně zdravou.

88. Paní A. M. z Prahy.

— Vy Jste mně s pomocí Nejvyššího z mé převelké bolesti pomohl, z té trapné nemoci uzdravil, nenacházím dosti slov Vám za to poděkovat a proto můj nejvřelejší dík shrnuji v ta slova »zaplať Vám to Pán Bůh na stokrát.«

Nervové bolesti.

89. Pan R. M. z N.

Mé bolesti se sice po Vašem odchodu znovu dostavily, ale mnohem slabší a příští den zmizely úplně. Od té doby ještě několikrát se mi dostavily slabé bolesti nervů, ale za krátko přešly a nyní mám už několik dnů docela pokoj. Neužíval jsem utišující prostředky a těším se z toho, že Vaším působením jsem se zbavil zla, které mě po řadu roků trápilo, a na které lékaři nenalezli medicinu.

Choroba míchy, opilství.

90. Paní M. M. z P.

Cítím se povinna poděkovati Vám za částečné zlepšení nemoci mého syna, s kterým jsem u Vás byla na nemoc míchovou, neboli jak lékaři říkají atrofii svalovou. Po celou zimu nemohl choditi jen po pokoji, kdežto nyní chodí stále venku, ovšem ne snad dobře, ale přece jen lepší. Zároveň jsem přešťastná, že po Vašem léčení hned se stal z něho velice hodný a zbožný hoch a nyní jest tak šťastný a spokojený jako nikdy před tím. Byl dříve tak nešťastný, že se z toho až opíjel, nemohl si od toho pomoci, ale od toho času, jak byl u Vás, více toho neučinil a jak je rád.

Asthma.

91. Pan A. L. z B.

Děkuji Vám za tolik dobra, že nenalézám slov a přijměte proto alespoň mé sdělení, že jsem nejen asthmu úplně ztratil, nýbrž stal jsem se opět práce schopným a raduji se ze života, což dříve nebylo.

Pooperační bolesti.

92. Paní J. N. z Prahy.

— navštívila mne jedna slečna židovka, která ještě dlouho po operaci měla stále veliké bolesti. Letos byla u Vás a od té doby bolesti jí úplně přestaly a řekla mi, že do smrti bude Vám neskonale vděčná. Modlí prý se stále k našemu Bohu a řekla mi, má od té doby takovou silnou víru a je šťastna.

Plicní choroba.

93. Pan J. N. z P.

— byl jsem Vámi vyléčen z plicní choroby a celkově osvěžen, začež Vám zůstanu stále velikými díky zavázán.

Rheuma.

94. Pan J. N. z V.

— jakou milost a dobrodiní jste proukázal, že jste moji dceru, která trpěla revma, hroznými bolestmi, tak zkrátka Božskou mocí Vám propůjčenou, ji uzdravil, takže je úplně zdráva.

Ochrnutí.

95. Pan Ing. V. O. z P.

Matka mluvila v létě s jednou dámou, která nemohla choditi, jen ležela, a Vy Jste ji uzdravil, takže nyní je šťastna ze života.

Bolení hlavy, závrať.

96. Paní A. P. z L.

— Vloni byla jsem u Vás návštěvou, neb mě bolela mnoho hlava a měla jsem často závrať, od té doby jsem se cítila uzdravena, začez Vám moje srdečné díky. —

Ovládnutí.

97. Pan R. P. z P.

— informoval mne o Vás a doporučil Vaše léčení. Vypravoval mi případ o jeho synovi, že byl pod vlivem jisté osoby, která ho chtěla zničit, a že jste mu pomohl a od té doby je synek zdrav. —

Písařská křeč.

98. Pan Em. P. z Prahy.

— bych Vám poděkoval za velkou laskavost a úlevu, kterou jste mi prokázal vyléčením mé ruky ze zastaralé písařské křeči.

Neuralgie trojklanného nervu.

99. Paní B. P. L. z P.

— Pokládám sobě za velikou povinnost poděkovati Vám co nejuctivěji, neb jedině Vám vážený pane za vyléčení mojí hrozná choroby mohu děkovati. Trpěla jsem totiž 5 roků hroznými bolestmi neuralgií trojklanného nervu v obličejí, takže jsem byla blízka zoufalství, marně jsem se léčila radiem v nemocnici rentgenovým ozařováním, prášků drahých jsem snědla velké množství, nic nepomáhalo.

Bedlivě jsem si přečetla Vaši knížku (Přednášky) a připravovala se, popudem mužovým, že Vás snažně poprosím, by Jste mě též jako nemocnou přijal, ale velikou Vírou ve Vás, vážený pane a jako dobrá katolička ve Víru našeho Pána, Ježíše Krista, řídíc se Vaším pokynem v léčení sama doma, učinila jsem tak a Bohu díky jsem od oné doby úplně zdráva.

Rheumatismus.

100. Paní J. P. z Prahy.

— Přicházím s vroucími díky za moje uzdravení. Bůh milý žehnej Vám, kterémuž dal tak vzácný dar, že je Vám možno ve jménu Pána, Ježíše Krista poskytnout pomoc trpícím. Jsem šťastna, že se i nade mnou náš Spasitel slitoval a Vaším působením můj reumatismus odejmul.

Ochrnutí obou nohou.

101. Paní M. O. z O.

V neděli navštívila jsem svoji sestru pí V. v K., kterou s takovým úspěchem léčíte. Daří se jí dobře.

Mozková embolie, zánět srdeční chlopně.

102. Paní J. S. z H. K.

— jest mi velkým potěšením, že mohu Vám oznámiti takřka úplné uzdravení mého synka. Ve dnech, kdy Jste prvně začal působiti, byla jsem s ním právě v nemocnici, a v tyto dny se jeho stav do té míry zlepšil, že primář nemocnice propustil jej do domácího ošetřování. Převozem z nemocnice nastalo patrně přerušení působení vysílaných paprsků a doma nastala krise horší prvé. Podle úsudku lékařů jednalo se pak o krajně nebezpečný stav embolie mozkové související se zánětem chlopně srdeční.

Mezitím přišel od Vás dopis, v kterém Jste oznamoval dny Vašeho působení a zároveň došla Vaše podobenka. Tu přiložili jsme chlapci na choré srdce, střídavě též na hlavu, a skoro v

zápětí bylo pozorovati značné zlepšení. Záchvaty ztrácely na intenzitě, až úplně přestaly. Vaše další druhé působení mělo pak za následek úplné vyléčení choroby. Hoch žádal o potravu a byl jako vyměněn. Přes to, že lékaři docházeli, bylo zřejmo, že naše veliká víra a Vaše působení byly zde rozhodující. Bylo nám všem zřejmo, že zde působila síla vyšší — síla Božská. Bůh vyslyšel prosby Vaše a vykonal zde velký zázrak.

Duševní skleslost následkem vnitřní choroby.

103. Pan A. S. z Grafenberku.

— S velikou radostí Vám sděluji, že se mně Bohu díky dobře daří a že zvláště můj duševní stav se silně zlepšil. Žiji jako na jiném světě a jsem Vám povinován velikým díkem.

104. Pan J. Š. z K. H.

— Duchovní léčení, které Jste dobrotivě u mne předsevzal, mělo velmi krásný výsledek, neboť ihned, již na cestě zpět cítil jsem se jako znovuzrozený. Můj tělesný stav v krátkce se do té míry zlepšil, že to bylo konstatováno kde kým, s nímž jsem do styku přišel, a kdo mne dříve znal. Také váha mne o tom zpravovala, neboť v několika týdnech ukazovala o celých 6 kilo více.

Nervová choroba, duševní rozháranost a neklid.

105. Paní M. M. z Ch.

Předně vděčím Vám srdečně za duševní podporu v utrpení mého muže, která byla v září tak silná, že chvála Pánu byla tak vydatná, že přes to, jak v tu dobu byl jeho stav kritický, do dnešní doby od Vaší duchovní léčby se cítí silnější a zdravý. Sám Bůh buď Vaším odplatitelem a chraň nás v budoucnosti od zlého ovládnutí.

Naše slečna účetní našla po Vašem duchovním léčení posilu a zdraví asi před pěti lety.

Rakovina v obličejí.

106. Pan J. L. z P. (německý dopis zde v překladu).

Vy, vážený pane Kočí, vyléčil Jste úplně moji paní z rakovinného onemocnění v obličejí.

Nádor.

107. Paní A. V. z J. H.

Paní lékařka z nemocnice, která pí Ch. tam ošetřovala, s úžasem mne poslouchala, když jsem jí vypravovala, jak Jste shledal u pí Ch. nádor a řekla, že už to správné udání místa a rozvětvení nádoru, které Jste udal, že je úžasné. Řekla jsem jí, že já sama nenašla jsem to tvrdé místo tehdy, jak Jste ten nádor vyléčil, že pevně věřím, že je nádor pryč.

Bolesti nohou a obtížná chůze.

Vypravovala jsem též můj sen i všecko, co sama na sobě shledávám, jak jen Vaše přítomnost zde na mne působila i jak dnes běhám bez únavy a nohy že mne vůbec nebolí.

Řekla mně, že se pamatuje, jak jsem loni špatně chodila s holí za pí Ch. do nemocnice.

Otrava krve. Měla mu býti amputována noha.

108. Paní L. z P.

Především Vám srdečně a vroucně děkuji za vydatnou pomoc, kterou Jste poskytl mému synáčkovi v jeho těžké nemoci. Jest mu již mnohem lépe, díky Bohu.

Zápal okostice. Mijom nádor.

109. Paní M. Š. z P.

Já tehdy trpěla zápalom okostice a prosila jsem Vás o žehnání, které Jste laskavě ráčil provést a které, díky Bohu i Vám, za 3 hodiny bylo úplně pryč.

Jelikož lékaři říkali, že mám uvnitř života mijom — nádor, zažehnal Jste též, Bohu díky, nádor přestal růst, snad se i zmenšil a já až do dnešní doby necítla žádné obtíže.

Padoucnice.

110. Paní K. P. z H. K.

Po Vašem drahém duchovním zažehnání opravdu již se záchvaty nedostavily.

111. Paní A. V. z J. H.

Dověděla jsem se o Vaší duchovní léčbě od pí M. z M., kterou Jste, vážený pane, z její nevléčitelné choroby zázračně uzdravil. Vřele mne doporučovala, ať se s důvěrou k Vám obrátím.

Záducha.

112. Pan V. K. z B.

Tímto Vám musím sdělit, že moje máti byla nemocná. Měla totiž záduchu. Tak sestra vzala máti a šli k Vám. Tak sedli do elektrické dráhy a jeli. Pak museli vystoupit a jít pěšky; to bylo těžké, ale přeci šly. Máti nemohla dojít, sotva popadala dech, sestra ji těšila, že už to není daleko. Máti se s tím smířila a šťastně k Vám došli.

Vy jste ji pane Kočí prozářil a máti cítila z prstů teplo a tak vše bylo hotovo. Ale když vyšly od Vás, bylo to opravdu překvapující. Ale teď to byl opak. Máti musela pobízeti sestru, aby rychleji šla. Tak máti potom přijela domů a vše jako synovi vyprávěla. Já byl přímo dojat, že něco podobného může ekzistovat. Že víra a láska může člověka vyléčit.

Choroba průdušek, ovládnutí.

113. Pan A. K. z B.

Asi před rokem jsme u Vás byli a moje manželka trpěla na průdušky. Dle Vaší diagnózy byla ovládnutá cizím astrálem, čehož jste jí pomocí Boží zbavil, zacož jsme Vám velice vděční.

Těžká žaludeční choroba (snad vředy).

114. Pan K. M. z O.

Bude tomu právě 8 roků, 18. prosince 1926, kdy Jste, vzácný příteli, prostřednictvím Vaší velké lásky Boží působil tak mocně k tomu, že jsem ze své těžké choroby žaludečních potíží úspěšně v zápětí Vašeho laskavého působení byl úplně vyléčen a cítím se podnes, až na nepatrné potíže revmatické docela svěží ještě při svých 61 letech.

Nervová choroba až zádumčivost.

115. Paní Ch. Š. z B.

Ani nevím, jak mohu Vám poděkovat za Vaše blahodárné léčení. Vidím, že jest mi o moc lépe, jsem klidnější a doufám, že moje zdraví úplně se navrátí, za co jenom Vám mohu děkovat.

Choromyslná.

116. Paní K. K. v T. S. M.

Velká vd'aka za Vaši námahu, ktorú ste ráčil vykonat' před 2 mesiacmy (novembri 34). Moja dcera bola v ústave choromyslných v Trenčíne a prepustili ju zdravú a bola doma od 20/XII 34.

Zoufalství a hrůza.

117. Pan H. M. z O.

Především přijměte mé hluboce cítěné a nelíčené díky jednak za účinné Vaše blahorečení celé mé rodině ze dne 10. ledna 1935, jednak za obě Vaše podobizny, které stále chovám s obrázky své rodiny dohromady.

Účinek u mé manželky, která propadla zoufalství a hrůze a jinak je celá rodina, až na dcerušku Marii, jež je internována v ústavu choromyslných ve Šternberku, v úplné rovnováze.

Šílenství.

Dceruška Marie, které podobiznu opět přikládám, zotavila se do té míry, že nabyla jakéhosi klidu.

Srdeční vada, katarh průdušek, bolesti hlavy.

118. Pan ing. J. D. z Ž.

Svého času zbavil jste mne Vaší »Duchovní léčbou« srdeční vady, katharu průdušek a bolesti hlavy, za což Vám velmi vděčím.

Mrtvice.

119. Paní A. M. z B. p. H.

Nejdříve Vám mnohokrát děkuji, za první léčení mého muže. Jelikož pevně věřím, že jste mu z toho nejhoršího pomohl, dostal se po třech měsících z nemocnice domů.

Duševní choroba, slabomyslnost.

120. Pan F. V. z B.

Jistě si i Vy snad vzpomenete na Váš pobyt v Berehově na Podkarp. Rusi, kde jsem Vás poprosil o Vaše účinné působení na svého, duševně chorého synka O. V., narozeného 25./XII. 1925. — Mohu Vám dnes i k Vaší radosti sdělit, že synek učinil značné pokroky v chápavosti; učí se dnes číst i psát a věřím, že se jeho stav úplně změní.

Bolesti hlavy a deprese duševní.

121. Sl. L. Š. z P.

Promiňte mi, prosím laskavě, že dovoluji si Vám psát, ba věřte mi, že nejraději bych přišla osobně poděkovat se Vám za tolik dobra, jež Jste mi prokázal.

Od oné doby, kdy směla jsem Vás navštívit, daří se mi díky Bohu dobře. Bolesti hlavy úplně zmizely, ač dříve jsem trpěla až k zoufalství. Rovněž můj duševní stav je lepší, dovedu snadněji vyrovnávat svoje deprese. —

Těžká duševní choroba a zoufalství.

122. Pan F. V. z T.

Bylo to již třikrát, kdy jednal jsem s Vámi ohledně těch přednášek, 2.) v těžké chorobě svojí sestřičky, dnes díky Bohu a díky Vám již uzdravené.

Tuberkulóza. Srdeční vada.

123. Paní M. N. v U.

Musím Vám sdělit, že od prvního dne Vašeho šťastného léčení, pozorovala jsem na synu J. veliké ulehčení. Před tím velmi málo jedl a vše zvrátil. Během léčení jídlo se zlepšilo, přestalo zvracení a pocení po těle.

Také na chvíli již vstane s postele a sedne si ke stolu. Kašel není již tak urputný a bolestivý, jest mnohem slabší a měkčí.

Věřím pevně ve Vaši Božskou moc, vždyť i já jsem Vaším duchovním léčením uzdravena z těžké srdeční vady. Též máme doklad uzdravení mého bratrance Fr. Š.

Podráždění obou stran pohrudnice. Chřipka. Úporné bolesti hlavy a podrážděnost, otevřená rána.

124. Paní A. D. z H. K.

Musím Vám s radostí oznámiti, že se léčba s velkým úspěchem osvědčila. Loni jsem dostala podráždění obou stran pohrudnice, letos se mi to znovu vrátilo, co jsem přijela od Vás, vůbec jsem žádné bolesti nepocítila.

Tyto dny jsem přečkala chřipku, která do týdne přešla, ač mi to vždy trvá dva měsíce i déle. To vše jen mohu děkovati Bohu a Vaší léčbě.

Hlavu mám též o mnoho lepší, podrážděnost mi zmizela, bolesti též, ač jsem zakusila velkých bolestí, že jsem někdy myslela, že snad musím zešílet.

Rána je o mnoho lepší, též díky Bohu.

Dráždění mozkových blan k zánětu, tuberkulosa mozku.

125. Paní A. Š. z D.

Drahý pane Kočí, náš dobrodinče, sděluji Vám, že ten zázrak, o který jsme prosili, stal se. Vnouček J. L. z B. jest uzdraven, bez následků. Tak zní lékařský nález na klinice v B.

Asi před 6 týdny psala jsem Vám z B. a prosila Vás o léčení jmenovaného. Ležel na dětské klinice.

Tehdejší lékařský nález zněl: Dráždění mozkových blan k zánětu — tuberkulosa mozku. Pomoc žádná, naděje žádná, do 6 týdnů hoch zemře, není pro něj záchrany. A dali hoča do domácího ošetřování rodičům.

Psala jsem Vám tehdy a přiložila podobenku s prosbou o léčení. Nejvyšší vyslyšel Vaše i naše prosby a hoch je uzdraven — bez následků, což je při této nemoci velmi vzácný případ, jak doslovně řekl pan profesor dětské kliniky.

Cukrovka.

Jest to druhý případ v naší rodině, který jste vyléčil. Mně cukrovku, vnoučkovi tuberkulosu mozku, díky Nejvyššímu. Dva případy, které věda lékařská nevléčí.

126. Matka toho dítěte, pí Z. L. z B. píše:

Děkujeme Vám mnohokrát za léčení našeho syna Ivouše. Je zdravý a vyléčen úplně bez následku.

Otok života, nespavost pro bolesti.

127. Paní E. T. z B.

Promiňte mně, prosím, že teprve dnes Vám co nejsrdečněji děkuji za Vaši vzácnou ochotu v léčení pí N. Její uzdravení bylo dle výroků lékařů beznadějně. Po Vašem léčení na dálku, dostavil se nejprve klidný, bezbolestný spánek, později chuť k jídlu. Dnes otok života téměř úplně zmizel, dotyčná chodí už po domě a obstarává si domácnost.

Duševní zoufalství.

128. Paní K. K. z P.

Před 8 lety trpěla jsem nesmírně duševně, byla jsem blízka zoufalství nad utrpením.

V této bolesti jsem se obrátila k Vám o radu a Vy jste mi tak zázračně pomohl, mne uzdravil a sice skrze moji fotografii, kterou dodnes, jako posvátnou relikvii chovám s Vaším dopisem.

Až dovolí to čas, dovolím si Vám sdělit, jak zázračně na mne účinkovalo Vaše léčení prostřednictvím moji fotografie. Pak se mne již žádná bolest nedotkla.

Záducha.

129. Pan J. L. z L.

Dověděl jsem se od svého známého pana H. z S., že Jste pomohl mnoha lidem, že se vůbec zbavili záduchy.

Růže.

130. Paní J. Ch. z P.

Chci Vám vypsat, jak s hlediska lékařů se nemoc již zlepšila a mohl byste pak příklad náš také připojit k svým ostatním, 20. února 35. se rozstonala na růži moje maminka. V pátek byly horečky 40.2, tedy na její staří (62 r.) již veliké a lékař upozornil na hroznou nebezpečí. A moje tetička pí L. šla k Vám dopoledne (s fotografií) a hned odpo. bylo to lepší a odvezli maminku do nemocnice. —

Vy Jste provedl na ní zákrok odpo. 5. 3., to dopoledne ještě naposledy mamince ruku řezali a když 7. a 8. března dělali převaz, byli páni Doktoři nadšeni ránou na ruce, jaké dělá pokroky, že již za týden nehnisá, dostává nové buňky, to prý jindy bývá také až za »6 týdnů«, co jindy prý se s tím natrápí. —

Dnes jsem vzala talisman, Vaši novou fotografii a zimnice, která dříve trvala mamince 1 hod., dnes byla pouze 20 minut a neoslabila tak maminku. Děkuji Vám zatím vroucně. —

Ošetřující sestra řekla, že je to první pacient, kterému se to tak rychle hojí.

Táž pí 11.3. 35.

Děkujeme Vám náš dobrodinče, za dnešní zázrak. Lékaři na obrátku dnes v pondělí dopol. upustili od drenážování rány a přiložili na ni pouze mast, takže nic maminku nebolelo. Včera ještě říkali, že asi týden to musí ještě čistit, že se to nikdy brzo nehojívá. I dnes řekli, že je to sázka do loterie, protože to nechápou.

Ovládnutí a duševní choroba.

131. Pan S. R. z P. L.

— Velice jste nás potěšil, že jste se ujal tak obtížného případu, a ke všemu překvapení sděluji Vám, že Vaše léčba jeví na těle i duši nemocné v tak krátké době známky jejího původního stavu. Barva obličeje přichází do normálního stavu (dříve bývala bílá jako mramor), její oči se již neupírají do země a neskrývá se, když někdo cizí vstoupí do jejího pokoje.

Po vyléčení vše zařídím, aby oficiální věda, která dosud odmítá vše, co se jí zdá zníti trochu podivné, dostala o jeden důkaz více, poněvadž jest již oněch dnů na mále, kdy celý svět úpící v poutech nepravdy a nepřirozených učení, musí se dostaviti ukončení, které mnohého nepřipraveného poděsí na smrt.

Duševní choroba.

132. Paní M. R. z F. L.

Před časem byl jste tak dobrý a léčil jste naši dcerušku a její duševní choroba se Vaším duchovním léčením značně zlepšila. —

Choroba vaječníků.

133. Paní M. S. ze S.

Již jednou jsem se přesvědčila o Vaší moci, jež uzdraví i nejtěžší nemoc.

Byly to tak strašné bolesti, že jsem na sebe ze zoufalství volala smrt. V té době přišla k nám jedna paní a vyprávěla nám o Vaší moci a síle uzdravit každou nemoc. Hned jsem se dala fotografovati a hned jsme Vám psali prosbu, abyste mě, jestli je to vůle Boží, uzdravil. Vy jste mně hned odepsal, že jste léčení prováděl 8. v 11 hodin dopoledne. A ejhle, stal se zázrak, bolesti mě ponenáhlu přestávaly, a za tři dny jsem už ani nevěděla, že jsem tolik zkoušela.

Opilství.

134. Paní M. S. z M. O.

Přijměte můj nejsrdečnější dík za Vaše duchovní léčení mého manžela. Trnula jsem strachem, zda jeho počínání a odpor k pití a flámům se nedostaví. Měla jsem pevnou důvěru a nyní Vám potvrzuji pravdu, že jest jistě vyléčen. Již 3 týdny, když měl schůzi, nepřišel opilý, ba ani nebyl cítit pivem, a jiné dny přijde vždy večer domů. Dovedete si představit, jaké jste nám vrátil štěstí do naší rodiny? —

Ochrnutí nohou.

135. Pan Ch. S. z J.

— Děkuji Vám za Vaše duchovní léčení, po kterémž jsem pojednou samostatně mohl z našeho domu vyjít a po schodech sestoupit k mému, před domem se nalézajícímu vozu, což jsem též radostně sdělil panu K., který mně vysvětloval, že se nalézám pod Vaším působením. Byl jsem v tak radostné náladě, neboť dříve mne musela manželka s pomocí snášeti dolů k vozu sedícího na židli, nebo za lepších dnů mně pomáhat při sundání nohou se stupínku k druhému.

136. Pan A. S. z O.

— zvláště když mne krátce na to Vaše milá podoběnka vyléčila z mnohých menších ochuravení, a i moje drahá matinka Vám vřele děkuje za pokroky v jejím zdravotním stavu. —

Ovládnutí.

137. Paní B. Š.

Jak Vám poděkovati dobrý, šlechetný pane za to velké dobro, které Jste svým léčením prokázal mně a hlavně mému synovi (pomocí fotografie). Užasla jsem a radostně překvapena byla jsem při svém návratu domů nad jeho duševní změnou. Jeho drsná povaha se úplně změnila. Je to až dojemné, jak jeho hlas z hrubého stal se laskavým, prchlivé, nevlídné chování se stalo přívětivým, zdvořilým. Je zcela změněn. A to vše díky Vaší prosbě u Všemohoucího. Jak Vám musím být a skutečně jsem, vážený dobrodinče, vděčnou! Mé nejvřelejší díky.

Srdeční vada.

138. Paní M. Š. z J.

— byla jsem u lékaře, a on mi řekl, že srdce mám úplně zdravé. Jistě pochopíte, jakou mám z toho radost. A dosáhla jsem toho jedině Vaším prostřednictvím.

Bolesti a ochromení nohy.

139. Pan F. Š. z Ch.

— Děkuji Vám co nejsrdečněji za Vaši krásnou námahu s léčením mého bratra na dálku. Asi v tu dobu, kdy Jste léčil a potom asi tři dny pocíťoval bratr v nemocné noze svědění, které končilo vyražením množství pupínků, které za nějakou dobu praskly a vyšla materie. Nyní dostavuje se poněkud do nohy cit—

Hluchota a ovládnutí.

140. Paní Ž. Š. z Č. T.

— Vzdávám Vám tisíceré díky ve své duši za Vaši službu v lásce Ježíše Krista a sděluji Vám, že onoho dne, kdy Jste provedl léčení na dálku použitím mé fotografie, bylo mně moc krásně,

ach tak lehko, měla jsem pro všechno tak jasný smysl, že to nelze ani vyslovit. Sluch však mým uším nepřišel, ale té noci měla jsem zkoušku slyšení — nemohla jsem se tím dojmem ani pohnout — jak krásně jsem slyšela cvakat hodiny. Bylo mně, jako by se ke mně snesl Ježíš Kristus ve své veliké lásce a milosti.

— Jest mně již alespoň natolik lépe, že se mně nedělá špatně a nemusím místo práce lehnout.

Choromyslnost.

141. Slečna M. Š. z P.

— Vyslovuji Vám tímto vřelé díky za návštěvu, kterou Jste mne poctil. Vaše slova útěchy jsou mi velkou útěchou.

Od té doby, co Jste mne navštívil a ozářil, jest mi stále lépe. Tělesně jsem stále statnější a mám výbornou chuť k jídlu i k práci. Celé noci tvrdě spím. Podnikám již i delší výlety do přírody. Od onanie se zdržuji již 12 neděl a dala jsem jí úplný výhost. Slíbila jsem Pánu, nikdy již tím způsobem neklesnouti. Jedině ve snu mne to někdy obtěžuje, avšak za to nemohu. Je to ještě setrvačnost od dřívějšíka. —

Žaludeční vřed.

142. Pan B. Š. z K.

Přijmi touto cestou můj nejpřímnější dík za moje uzdravení Tebou, z nevyлéčitelného žaludečního vředu, kterým jsem tolik trpěl 9 roků. Dík Tvoji účinné pomoci i Ježíši Kristu, jsem od 2. října m. r. úplně zdrav, jím vše, sladké i kyselé, i nejtučnější maso. Vřed třetí noc, 6. října, ze mne, Tebou spálen, ven vyšel, a já od té doby přibyl na váze o 7 kg, takže mne opět těší život.

Ochrnutí nohou, oteklý život, zduřelá játra, srdeční vada.

143. Paní Fr. Š. z O.

— Měla jsem nohy jako kus dřeva, život velký jako soudek, zduřelá játra, těž nemocné srdce. Žádný lékař už mi nemohl pomoci, ba řekli mi přímo, že je to nemoc nevyhojitelná.

Pak jsem se dověděla, o Vás a Vy jste na mně léčbu vykonal, poněvadž když jste mi psal, hned moje nohy, které byly ustavičně studené, počaly mně hřáti. A snad Bůh, v kterého pevně věřím, vnukl to lékaři, který mě operoval. Po výsledku prohlásil, že je to zázrak, že takovou pacientku ještě neměl. Věřím v Boha a v Ježíše, věřím, že i Vy, drahý pane, jste mne s pomocí Ježíše Krista uzdravil.

Mrtvice.

144. Sl. M. T. z Č.

Spěchám, abych Vám sdělila radostnou zprávu, že totiž Vaše léčení mělo výsledek. Vzpomenete-li si ještě, říkala jsem Vám, že matinka měla v posledních dnech opět slabší záchvat mrtvice a od té doby se klonila na pravou stranu. To se dnes dopoledne po Vašem léčení úplně vyrovnalo. Nemám vůbec slov díky a nedovedete si představit, jak jsem rozradostněna a jak nesmírně jsem Vám vděčná.

Ovládnutí.

145. Pan A. U. ze S.

můj upřímný dík a zaplat' vám Pán Bůh za vyléčení mé dcery

Choromyslný.

146. Paní A. V. z V.

Nejsrdečnější díky vzdávám za Vaše duchovní léčení mého muže dle fotografie na takovou vzdálenost. Působilo dobře, neb jsem od Vás obdržela dopis 5. května a od muže 6. května, a

to za tu dobu čtyř neděl první (dopis). Tak jsem potěšena a doufám v Pána, že se mně za krátký čas vrátí domů zcela zdrav.

Bolesti v nohách a jich ochrnutí.

147. Pan S. V. z K.

Dovoluji si Vám podati zprávu o stavu své ženy, které jste dobrotivě dva dny 17. a 18. t. m. věnoval. Sedm měsíců trápena byla bolestmi, v sobotu 17. večer posledně hlasitě bědovala, ale od neděle 18. t. m. bolesti přestaly a zatvrdlina pravého lýtka změkla. Hodně v posteli nohama cvičívá, aby jí svaly sílily. V úterý, 27. k velké naší radosti podařilo se jí pravou nohu skrčiti. V pátek dopoledne určitě a snad i v pondělí večer cítila zvláštní teplo, snad Vaše ozařování na dálku.

Tanec sv. Víta.

148. Pan R. V. z B.

Byl jste tak velmi laskav, že vzal jste pod své dobrodárné ruce příbuznou mou a uzdravil ji ze záchvatů »tance sv. Víta«.

Obtíže srdeční, duševní deprese.

149. týž. — Prozářil jste mi prsa a vskutku mohu konstatovati, že od těch dob deprese duševní a tísně při srdci ustoupily. Jsem Vám za to velice vděčen a mnohokrátě děkuji. —

Otylost, pupeční průtrž.

150. Paní M. W. z O.

— cítila jsem (to jest ve chvíli mého léčení) veliké chvění a otřásání celého těla a od té doby vždy denně v tu dobu obracím se s vroucí modlitbou k Bohu za uzdravení, takže cítím velkou úlevu při své těžké chorobě a otylosti a pupeční průtrže. Vaší ct. fotografii mám stále při sobě, a jakmile ji vezmu do rukou, mám jako elektriku a chvění, takže je mi hojivým balsámem v mém utrpení. U víře v Boha doufám v plné uzdravení.

Padoucnice.

151. Pan A. Ž. z V. B.

V roce 1927 zaslal jsem Vám fotografii dívky M. M., stížené záchvaty padoucnice. Vaším blahodárným léčením pomocí tehdejší fotografie, byla zbavena tato spořádaná dívka nešťastné choroby. —

152. Paní M. K. z R.

Srdečné díky za vzácné, milé přispění pro uzdravení mé máti, která byla tak těžce nemocná po tři a půl měsíce, že bylo bolestno pohlédnout na ní. Lékař konstatoval zákeřnou nemoc, ale bratr vyhledal cestu k Vám, vážený pane — a dnes máti je zdráva opět, i nervově silnější značně. Soudila jsem, že nervy měly velký podíl v nemoci. Váš silný duch tak i blahodárně působil na pozdravení. —

Vnitřní bolesti a krvácení z nosu.

153. Pan J. Z. ze S.

moje dcera A. B. Vámi léčená jest zdravá a všechny bolesti i krvácení z nosu odešly, začož děkuji Bohu a Vám, který Jste jí pomohl.

Srdeční záchvaty.

154. Pan F. S. z L.

Jest mi velkým potěšením, že mohu Vám oznámiti značné zlepšení mého zdravotního stavu, neboť od té doby, co Vám psal můj věrný kamarád, byste se mnou provedl duchovní léčbu (neboť já toho snad ani nebyl schopen), to jest od 10. 11. se mně značně ulevilo. Ony srdeční záchvaty mě již nepronásledují —

Ochrnutí nohou a zkřivení páteře.

155. Paní B. Ž. z O.

Píši Vám teprve nyní, abych Vám poděkovala za Vaši vlídnou péči, jíž jste mojí drahé Andělce věnoval. Vzpomíná na Vás velmi často a s láskou, poněvadž dítě dobře samo ví, ke komu smí přilnouti. Zdravotně se jí daří skvěle, a vroucně se stále modlí modlitbičku, jíž jste ji naučil. Chodí pěkně rovně a neúnavně, až sama jí musím přinutit, aby si odpočinula. Je pevně přesvědčena o svém zdraví, což ostatně i my všichni v jejím okolí.

Srdeční vada, vodnatelnost.

156. Paní E. Ž. z P.

— Vaše síla provedla takřka zázrak, neb se Vám podařilo rozbouřené srdce uklidnit a vzdor únavě tlouklo stále jako hodinky. Byla jsem tak šťastna a tolik jsem se těšila úspěchu. Vzdor tomu, že voda neodcházela víc než před tím, otoky pomalounku mizely s rukou, a já jsem se vzdor vodní přítěži cítila svěží. —

Ochrnutí a bolesti nohou.

157. Pan O. H. z P.

— Trpěl jsem nemocí v nohách hodně dlouho, jenom od roku 1928, kdy to u mne začalo. — Podle dat, jak jste mně odepsal, poznal jsem úlevu, protože se mně dříve velice špatně chodilo, a to jsem ženě říkal, že se mi už hodně dlouho nešlo tak dobře, jako dnes. Nebýt Vaší pomoci, byl bych pomalu přestal chodit.

158. Sl. M. K. z B.

— Noc na úterý byla hrozná. V úterý ráno jsme maminku ještě překládali, kdežto asi o půl deváté, jako by zázrakem sama s postele vstala a po světnici chodila. — Šla jsem po své domácí práci, kterou jsem se delší chvíli zaměstnávala, a když jsem se vrátila k mamince, tu mi pravila, že se cítí zvláště silnou a jako by zdravou a to tak, že si troufá (po delší době) oběd znovu sama uvařit. Skutečně také oběd uvařila při plné svěžesti.

Pak došel Váš lístek, jímž mi laskavě sdělujete, že v úterý o deváté hodině několik minut jste laskavě působil a prosil o uzdravení mojí drahé matinky. Nyní mi byl tento náhlý převrat jasný. Proto přijměte —

159. Paní L. P. z D.

Léčil jste v létě mého otce na dálku s dobrým výsledkem. Po Vašem duchovním léčení bylo mu v krátkém čase hodně lépe, začal nato pak chodit a léto celé trávil v zahradě —

Také mně jste pomohl, léčil jste mne s dobrým výsledkem. Jsem tak šťastna, že jste mne uzdravil — Bůh Vám zaplat'.

Oční choroba.

160. Paní M. Z. z M. N. V.

— Dcera má oči zdravé, za vyléčení Vám pěkně děkuje.

Ženská nemoc.

161. Paní A. Z. z B.

Nedávno slyšela jsem v Brně od své neteře překvapující zprávu, že jste ji uzdravil. Trpěla ženskou chorobou, a je teď dle úsudku odborníka úplně zdráva. —

Srdeční vada chlopňová, rozšíření srdce.

162. Paní M. H. z O.

právě před týdnem jsem Vás prosila o pomoc pro svého muže. Dnes Vám ze srdce děkuji. Mužovi se daří lépe a také již může v noci spát. —

Epilepsie.

163. Manželé F. z P.

Vás doporučila nám jedna paní z Hradce, že Jste uzdravil jejich synka, který také trpěl záchvaty. Proto prosím Vás jako matka za své dítě o jeho uzdravení.

Bolesti v celém těle.

164. Pan J. D. z N.

Musím Vám sdělit úspěch Vašeho léčení.

Vechny bolesti zmizely až na nepatrné známky, což věřím, že odejde úplně. —

Srdeční potíže.

165. Pan O. B. z M.

— Pacientům, které Jste zde léčil, daří se znamenitě a vděčně Vás vzpomínají. Také já cítím se úplně zdrav. Potíže srdeční úplně zmizely. Děkuji na sto tisíckrát.

166. Manželé P. z B.

— Nejdříve děkuji srdečně já i můj manžel, že jste nás vyhojil s dobrým výsledkem. Jsme zdraví s Boží pomocí a s Vaším přičiněním.

Melancholie, šílenství, sebevražedné úmysle.

167. Pan R. M. z Lipska.

Překlad: Podivuhodný a rychlý úspěch, který mělo Vaše léčení u dcery mého bratra, dává mi odvahu —

Nádor, ovládnutí.

168. Pan J. Sch. z Č. L.

S potěšením Vám mohu sdělit, že se ženušce daří mnohem lépe a doufám, že do léta bude úplně dobře. Přijměte proto ještě jedenkrát náš tisícerý upřímný dík.

169. Paní B. S. z Prahy.

— Byla jsem k Vám, vážený pane, poslána rodinou mistra M., kterému prý jste též život zachránil, a proto prosím Vás

Choroba vaječníku.

170. Paní M. z B.

— Pak jsem provedla jednu hloupost. Šla jsem se koupat při periodě. Druhý den ovšem jsem měla bolesti a vůbec mi bylo tak mdlo. Ten den jsem četla opět Vaši knížku. Seděla jsem sama na dvorku. Bylo úplně předpolední ticho. Zabrala jsem se celou duší do četby. Najednou jsem však ztratila úplně řádky a na bílé ploše papíru objevily se obrisy Vaší tváře.

Měla jsem překrásný pocit úplné volnosti; ovšem všechny bolesti i ta noční nervosa okamžitě zmizely. Byla jsem celá šťastná, že i na dálku se mohu s Vaší duší, krásnou a čistou spojit a čerpat z ní posilu.

Nádor na hlavě.

171. Paní F. Z. z B.

— V neděli večer matka po modlitbě a soustředění se na Vás dala si na noc obrázek Váš na churavé místo. Ráno s velkou radostí nám ukazovala bouli, která se asi o čtvrtinu zmenšila. Ale za dne, kdy neměla obrázek přiložený, opět trochu se zvětšila. To se opakovalo i v úterý. A ve středu se matka rozhodla, že si Vaši podobenku na churavém místě ponechá stále. A opravdu, boule zvolna se menší. —

Ovládnutí, kýla.

172. Pan A. K. z B.

— Předem Vám co velkému dobrodinci nejsrdečněji děkuji za úplné uzdravení mé ženy, která byla ovládnuta dle Vaší diagnosy cizím astrálem, čímž trpěla velmi na dýchacím ústrojí. Dále pak za své uzdravení kýly šourkové —

Ochrnutí následkem ovládnutí.

173. Pan J. B. z B.

— Věřím, vážený pane, Vaší pomoci, an jsem přesvědčen z případu, kde jste osobně byl u nemocného synka rolníka z H. a synek se uzdravil. —

Zranění páteře.

174. Manželé K. z K.

— Předem děkujeme s manželkou z hloubi srdcí Vám za lask. vyléčení, které mojí manželce vrátilo zdraví, takže dnes ji již noha nebolí a jediné v místě, kde byla páteř prasklá, má pod pokožkou malou bouličku. —

Stálé bolení hlavy a v krku.

175. Sl. T. B. z M.

— její chlapeček velice totiž věří Vaší fotografii, a kdykoli ho bolí hlava, nebo hrdlo, hned přikládá Váš snímek a bolesti přestávají. —

Padoucnice.

176. Pan A. K. ze S.

— mluvil jsem s panem D. Říkal mi, že dcera jeho od Tvé návštěvy 10. května do neděle 14. června neměla záchvatu padoucnice. Ukazoval mi kalendářík s poznámkami o záchvatech. Žasl jsem, když jsem viděl, co měla záchvatů před Tvou návštěvou. Takřka každý den, a některý den několik — až sedm.

177. Pan J. H. ze S.

— setkal jsem se s mojí švagrovou, jež bývala svého času těžce churavá a která se od poslední své návštěvy u Vás cítí úplně svěží a uzdravenou. — Vřele mi doporučovala, abych se neopomenul na Vás obrátiti, jelikož je přesvědčena, že mi určitě pomůžete a vyléčíte.

Později píše týž:

Vzdávám Vám můj srdečný dík... Jsem jinak zdrav.

Nádor velikosti dětské hlavy.

178. Paní A. M. z M.

— Takovou nebeskou radost jsem snad v životě dosud nepocítila, jako když jsem vyšla od Vás posílněna a jako bych křídla měla, a tu Boží Lásku cítím v sobě ještě dnes. Byla jsem u Vás doprovázena svým synem 30-tiletým, a on hleděl na mne v úžasu, jak mi radostí tekly slzy. Druhý den jsem jela domů vlakem dvě a půl hodiny, a hodinu a čtvrt pak ještě pěšky,

což doma nikdo nemohl pochopit, že jsem dokázala, a ještě bez únavy. Než jsem šla k Vám, tak malých deset minut cesty mě znavilo a zpět to šlo špatně a hned jsem musela hledat odpočinek.

Abych Vám objasnila, že 10 roků jsem byla nemocná, měla jsem v sobě nádor jako dětská hlava — před pěti lety. Bez operace jsem se léčila tři roky radiem, a vždy bylo jednou líp, jednou hůř. Před dva a půl rokem mě spálili, ale nevyлéčili, a ten bolák mám o mnoho zlepšený svojí vírou a silou Boží. —

179. Táž paní o 2 měsíce později.

— Před 8-mi týdny byla jsem u Vás v léčení a od té doby, Bohu díky, i Vám, jsem vnitřně úplně zdráva.

Nádor v děloze a konečníku, choromyslná.

180. Táž paní po dalších třech měsících.

— připojuji pár řádků s nevýslovnými díky za Vaši obětavou pomoc před vánocemi z mé nemoci. Na štědrý den, právě den devátý, jsem shledala, že se mně v děloze nádorky i v konečníku ztratily.

Těž Vám mohu sdělit, že moje neteř, beznadějně choromyslná v Kosmonosích, je snad nadobro uzdravena Vaší pomocí a Láskou Boží. Jejím rodičům v jejich zoufalství doporučila jsem Vás. —

181. Táž paní po dalším měsíci.

— Je mi padesát let a děkuji Bohu, že jsem ho teprve před několika lety našla ve své velikosti a Lásce k nám lidem a náležitě jej poznala cestou jedenáctiletého utrpení, kdy lékařská věda byla snad v koncích. Poslední třídenní léčení Vaše na dálku dokončilo svoje poslání a do devíti dnů mohu s čistým svědomím říci, že byla jsem zbavena toho, co mne znepokojovalo. —

Ochrnutí.

182. Paní K. P. z K.

— již tři roky nebyla jsem vůbec dál od domu, než padesát kroků, a to ještě s pomocí svého muže a hůlky, i po domě musela mě moje dcera s místa na místo vodit, říkám, musela. V pondělí večer přišel náš syn a přinesl mně Vaši podobenku a knížku, kterou jsme přečtli, a moje churavá, nehybná noha snad se zapomněla, donesla mne na druhý konec kuchyně a uvolnila se tak, že jsem ji mohla zdvihnouti a doposud zdvihám do té samé výšky, jako levou — zdravou. Oba s mým mužem zůstali jsme v údivu nad tímto zjevem. Proto věřím pevně, že co nedokázali lékaři ve třech letech, dokázala Vaše fotografie s jejím vážným a uzdravujícím očima.

183. Pan J. M. z P.

— Proto dnes oznamuji Tobě, že výsledek léčení byl u stavitele a jeho manželky velmi dobrý, kde jim bylo ihned lépe, že již dovedou bez hole chodit. Dále u té jedné paní byl výsledek až překvapující, v ten pátek bylo jí tak dobře, že se cítila již skoro úplně zdráva. S radostí velikou mně to včera sdělila. Dále ještě ta druhá paní cítila v ten pátek značné zlepšení —

Choromyslná

184. Slečna F. M. z P.

— Dne 12. prosince jste se na naši žádost pokusil o duchovní léčbu na dálku mé sestry J. M., která je v Kosmonosích v ústavě. Již za 14 dní po té byla jsem účinkem Vaší moci mile překvapena, potěšena, přímo nadšena při návštěvě sestry v ústavě. Neumíte si ani představit

tu mou neskonalou radost, že si mohu se sestrou tak pěkně, rozumně pohovořit, jako už dávno nebylo mně možno. —

Choroba působící úplnou vyhublost.

185. Paní A. M.

— dovoluji si Vám poděkovat za duchovní léčení mé dcery. Ano, Bůh Spasitel Vás vyslyšel, nemohu dosti vypsati, že se stal zázrak, neb byla jen kost. Ale od té doby, co byla u Vás u léčení, chutnalo jí jísti tak, že musím říci, že je tlustá, váží 66 kil a vypadá na polovinu těhotenství, svaly a nohy jako válce.

Srdeční vada, vodnatelnost.

186. Paní M. K. ze S.

— V pátek obdržela jsem zpět podobenky a hned na to v sobotu přijel navštívit lékař, který po celou dobu nemoci ho léčí, a shledal, že nemoc se zlepšila, srdce že má v tak dobrém stavu, že již nepotřebuje žádné injekce, a též i voda, kterou měl v hrudníku, se mu částečně ztratila.

—

Za týden byl opět lékař u tatínka a řekl, že srdce má již tak dobré, že nemusí nic užívat. —

V dalším dopise o týden později hlásí, že

voda která sahala až k srdci, ta již odpadla. Srdce má již čistý úder, jest jen trochu rozšířené.

187. Paní L. L. z P.

Četla jsem Vaši knihu „Dvě přednášky o duchovním léčení“ a také hned jsem měla důkaz o významu tohoto léčení na svém strýci, který byl u Vás v léčení letošního roku v únoru a jemuž se dnes znamenitě daří. —

Vada řeči.

188. Paní V. S. z B.

— Sděluji Vám radostně, že řeč mého nemocného švagra se v posledním týdnu počala lepšíti. Bůh Vám odplat' za Vaši pomoc! Přislibuji si od dalšího léčení to nejlepší! —

Obrácená děloha, nervový otřes.

189. Pan J. Š. z M.

— Děkuji Vám srdečně z celého srdce za laskavé vyléčení mé nemocné ženy, kterou jste léčil pouze dle fotografie. Choroba byla velmi vážná a Vaše léčení mělo tak blahodárný účinek, že lékař sám se divil tomu, že nezanechala choroba žádných následků a nazval případ přímo zázračným. Abych prý Bohu děkoval, že to takto dopadlo.

190. týž — o měsíc později.

— Děkuji Vám co nejsrdečněji za vyléčení mé manželky ze silného nervového otřesu. Četl jsem již mnoho o Vaší duchovní léčbě, ale ještě nic o zdaru této léčby. Opuštěte proto, vylíčím-li Vám případ, který jsem pozoroval dne 6. září 32 v Zátíší, kteréhož dne jsem tam doprovázel svou ženu. Byl jsem očitým svědkem tohoto:

Slepota.

Mimo mnoha jiných pacientů tam byly dvě dámy s holčičkou asi dva a půlletou. Toto dítě, jak jsem sám viděl, bylo úplně slepé, a jak jsem z hovoru matky vystihl asi půl roku. Lékaři, u kterých prý dosud byla, každý jí tvrdil, že případ je nevyléčitelný.

Dovnitř šla s dítětem teta, poněvadž matku pojal jakýsi pocit strachu. Během doby, co dítě bylo uvnitř, procházela se matka zřejmě rozrušena kolem ostatních sedících pacientů. Během doby, co tak čekám, jsem pozoroval všechny ty ubožáky, a tu otevrou se dveře, dáma mezi dveřmi se ještě loučí, a dítě samo cupitá matce naproti, která se tu prochází a je několik kroků vzdálena. Nyní stojí tu nehybně jako socha s rozzářeným obličejem, po kterém kanou dva silné proudy slz. I u všech ostatních je vidno silné vzrušení.

Mě tento případ tak zaujal, že jsem neodolal a následoval jsem, z povzdálí, tyto dámy až k autobusu, abych se ještě jednou přesvědčil o pravdivosti toho, co jsem před chvílí na vlastní oči viděl.

U autobusu jsem stál delší dobu a dítě pozoroval. Dítě požadovalo od spolucestujících různé předměty, na které ukazovalo, což mně bylo dostatečným utvrzením, jakož i všem ostatním, kdo případ viděli, o pravdivosti toho, čeho jsme byli před krátkou dobou očitými svědky.

Žaludeční bolesti, nespavost.

191. Slečna A. Š. z M. O.

Skutečně nevím, jakých mám použití slov k poděkování za to, co způsobila Vaše duchovní léčba mého žaludku a nespavosti. Skvělé výsledky — všecko už jím a nemám žádné bolesti. Skládám proto srdečné díky. Zaplať Vám Bůh.

192. Pan K. V. z R.

Tehdy stonala matka jedné naší sestry, a přes to, že lékaři pochybovali o jejím uzdravení, byla Vámi na dálku uzdravena.

Beznadějná choroba.

193. Paní L. U. z V. B.

— Paní Š., kterou jste léčil v létě, je již hodně zdravější, a již půl roku pořád čekali, že zemře. I jeden lékař z O. řekl, když se to dověděl, že je to zázrak, u ní že vůbec nebylo naděje na uzdravení.

Sklon k sebevraždě.

194. Pan F. V. z T.

— a nikdy na Vás nezapomenu, protože jste uzdravil moji sestru, která stála nad propastí života a smrti. Byla to T. V., učitelka, která spáchala sebevraždu a náhodou byla včas ještě zachráněna. Potom i nadále na sebevraždu myslela, ale přišla záchrana Prozřetelnosti — jejímž nástrojem jste byl právě Vy. Vrátil jste jí, vlastně dal jste jí víru v Boha, a tím i víru v život, a tím jste ji zachránil. —

Silné krvácení.

195. Paní M. K. z H.

— V té době, nejvýš pro mne kritické, přišla jsem k Vám prosit Vás o léčení a Boha o pomoc. Účinků léčení nebylo lze hned pozorovati, až teprve při periodě, která přišla v pravidelnou dobu, což u mne nebývalo od zhoršení mé choroby, a nikdy se nevědělo, co je perioda a co je krvácení. Často stalo se, že bylo krvácení v prvních dnech zcela nepatrné, takže jsme to pokládali omylem za zlepšení se choroby, pak ale až osmý den vyvrcholilo a trvalo nezměněně silně po několik dní a muselo býti použito opět silnějších léků, aby znovu ustalo. Tentokrát nejen že perioda přešla bez jakéhokoliv zakročení a bez léků, ale byla slabá, po prvé za sedmáct let úplně normální. Ani chůze mi neublíží, kdežto dříve byla jsem nucena ležet na lůžku nepohnutě a míti obsluhu jako těžce nemocná.

Ochrnutí nohou a bolesti v kolenech.

196. Madame H. K. z Paříže. (Otiskují pouze překlad — originál francouzský je k dispozici.)
— mohu Vám nyní sdělit, že se můj zdravotní stav zlepšil.
Počínám chodit po schodech, nahoru i dolů skoro bez bolestí v kolenech a chodím dobře.

Cukrovka, srdeční potíže, hnisavá růže v ústech.

197. Paní A. Š. z D.

— Sděluji Vám radostnou zprávu — nemám již cukrovku!

Včera náš lékař zjistil, že nemám v krvi ani známky po cukru, ačkoliv jsem žádnou dietu nedržela a jedla všechno, jen nejméně masa, které mi bylo lékařem předepsáno. Obtíže mizí pomalu ale jistě, srdce pracuje dobře, což lékař vše zjistil. Znovu mi doporučoval, abych k Vám jela opět, kdyby se obtíže vrátily. Věřím, že bude vše dobré.

— Muž hnisavou růží v ústech přežil šťastně a k údivu lékaře a všech známých počal chodit do zahrady, i sám povstane. Věříme, že dále bude lépe a lépe. Když jsem o mužovi lékaři včera řekla, že chodí, nechtěl mi věřit a řekl, že musí vidět, jinak nemůže uvěřit. A přece je to pravda, díky Bohu a Vám.

Rakovina v pokročilém stavu, vředy na dvanácterníku.

198. Pan F. R. z J. H. (31.3. 35.)

Jest mi velice milou povinností, že Vám mohu sdělit, že jsem Vaší pomocí skrze lásku Ježíše Krista z mé smrtelné a lékaři za nevyléčitelné prohlášené nemoci (rakoviny a vředů na dvanácterníku) úplně vyléčen. Dnes 5. den po mém zázračném uzdravení konstatuji, že i rekonvalescence pravidelně probíhá a čím dále, tím lépe se mně daří, ač tělesně jsem velice slab, což není nic divného, neb poslední týden jsem vůbec nejedl, očekáváje blížíící se smrt.

Asthma.

199. Paní M. M. z Ch.

— asthmatické záchvaty se po Vašem vzácném působení uklidnily.

— Já i můj bratr našli jsme ve Vás zázračné pomoci.

Epilepsie, bolesti hlavy, žaludeční vředy, nespavost.

200. L. K. z P.

— Je, jak slýchám, mnoho lidí, kteří vděčně na Vás zde vzpomínají, ale já se chci držeti jen těch, kteří sami stojí jako markantní příklad Vaší působnosti, a které sám mohu sledovat.

Je to především děvče, nyní druhý rok provdané. Vždy jsme ji litovali, byla taková lidsky dobrá a měla záchvaty, někdy častější, jindy řidší. Po Vašem léčení, již rok před svatbou, tuším, a nyní provdána, nemá žádných potíží, což sám její muž mně asi před měsícem dosvědčil.

Druhý, D. A., trpěl na silné bolení hlavy a nyní má celý čas pokoj.

Dále paní D., kterýžto případ je nejvážnější. Dlouhá léta léčila se u lékařů na žaludek a měla zjištěny žaludeční vředy. Jakmile něco snědla, nebo pracovala, hned to těžce odležela se všemi následky a průběhy žaludečních chorob. Sám jsem jí vídal jen se ploužící a krčící se, jako by čekající na konec. Nyní celý čas nic, všechno může jíst a dělat na poli nebo doma. U té zvlášť, jak mě soused dotvrdil, není dne, který by Vám neblahořečila.

— o paní řídící, co jste laskavě léčil. — Musím Vám říci svůj nestranný obdiv. Vracena životu. — Nic není z toho dřívějšího nařikání, které ji trápilo po mnohá léta, a zažívá radosti stáří. Hned, jak od Vás odcházela, říkala svým, že jako by jí zlehkly nohy, že neví co s ní je. Na to následovaly noci klidného spánku, po těžkých probdělých, a úplná přeměna.

10. VÍRA A NÁBOŽENSTVÍ

(Přednáška proslovená 4./V. 23 v Batizovcích na Slovensku.)

Pojmy, které se kryjí za těmito dvěma slovy, jsou ve své podstatě tak rozdílné, že nelze je slučovat. Přesto však bývají slova tato velmi často zaměňována, takže místo náboženství užívá se slova víra, místo víry náboženství. I tak velký filosof náboženský, jakým byl Tolstoj, ba i jím citovaní filosofové, náležející do jeho »Kruhu četby«, velmi často tato slova zaměňují. A přece víra není náboženství a náboženství není vírou.

Mohu stát úplně mimo všech církevních náboženství, a přitom být nejpevněji věřícím. A naproti tomu jsou i mezi nejhornlivějšími vyznavači náboženství mnozí, kteří právě víry v sobě nemají.

Víra jest vnitřní cit, který musí nás naplňovat při představách nebo úvahách o věcech abstraktních.

Víra sama o sobě, je-li absolutní, čistá, nezabarvená žádnou pověrou, jest také ohromnou mocí. V Evangelii čteme o víře, že je tak mocná, že hory přenáší, a ve slovech Ježíšových se setkáváme velmi často s příkazem pevné, neoblomné víry. Vykládal-li Ježíš Kristus svým apoštolům věci jim neznámé a nepochopitelné, musel se dovolávat především jejich víry. Byl si vědom toho, že hlásá čistou, nejvyšší, absolutní pravdu, která se může dotknout jenom srdcí naplněných vírou. Proto také při každé příležitosti tolik zdůrazňoval nevyhnutelnost víry, proto také žádal ji nejen od svých učedníků, nýbrž i posluchačů. A protože se vždy znovu a znovu setkával s malověrností svých učedníků, kteří bez opravdové, pevné víry nebyli by schopni plnit svůj úřad apoštolský, pronesl k nim významná slova o moci a síle víry: »Budete-li chtít, aby tato hora před vámi se srovnala se zemí, anebo aby vešla do hlubin mořských, a budete-li věřit, že se tak stane, stane se tak.«

Tato slova nejlépe vystihují, jakých zázraků je schopna opravdová víra.

Uzdravoval-li Ježíš nemocné, žádal nejdříve od nemocného prohlášení, že věří, že může být uzdraven jeho Božskou silou, neboť věděl, že vírou otvírá se duše lidská jako květ lotosu. Jen takto otevřená duše je schopna přijmout duchovní sílu, která očistí duši a tělo zbaví nemoci. A když nemocného uzdravil, řekl mu:

»Víra tvá tě uzdravila. Jdi a nehřeš více.« Když se jednou apoštolové marně pokoušeli uzdravit nemocného, a tázali se Ježíše, proč se jim to nepodařilo, odpověděl jim, že ke zdaru každého díla je třeba víry.

Připomeňme si římského důstojníka, pohana, který žádal Ježíše, aby uzdravil jeho služebníka. Ježíš chtěl vyhovět jeho přání a chtěl jít do jeho domu.

Ale důstojník řekl pokorně: »Pane, nejsem hoden, abys vešel pod střechem mou, ale řekni toliko slovem, a já věřím, že bude uzdraven služebník můj.«

Nato se Ježíš obrátil k apoštolům, aby zdůraznil jim velikou víru pohanského důstojníka v moc Boží a řekl: »Nenašel jsem takové víry ani mezi Izraelity.«

Tak mohli bychom uvést celou řadu jiných a jiných příležitostí, při nichž Ježíš neustále zdůrazňoval učedníkům svým potřebnost a nezbytnost víry. Jak jinak mohl by dosáhnout toho, aby jeho posluchači pochopili Boha - Otce, o Němž jim tolik vykládal?

Bez víry nemůže se nikdo k Bohu přiblížit. Bez víry nenajde nikdy spojení s Ním, protože pojem i podstata Boha zůstane lidstvu navždy ohromným tajemstvím.

Boha mimo Syna nikdo neviděl a nikdy neuvidí. Spatřujeme toliko projevy Boží v jeho tvorbě, ale právě ony nejlépe mluví o moci, moudrosti, spravedlivosti a lásce Boží. Stačí jen si uvědomit rozlehlost vesmíru, tajemnou logiku přírody nebo samotný zázrak života, abychom museli uvěřit v existenci velikého Boha - Tvůrce. Vždyť všechny přírodní jevy jsou zmaterializovaným projevem Vůle Boží.

Ale pokrokové lidstvo, zejména v právě končícím věku ryb, věku vývoje člověka rozumového, nechce přiznat existenci Boha, nechce uznat vyšší moc nad sebou. Dává přednost jen svému

přepěstovanému rozumu, který chce všechno ohmatat svým jednostranným způsobem, zaměřeným k pozemsky viditelnému a právě proto dostává se jen na slupku, zůstává na povrchu a nikdy nepronikne do hloubky, do nitra, k duchovní podstatě věci samé.

Mnohdy je to také pýcha rozumářského člověka, která nechce připustit, že by nad svobodnou vůlí lidskou mohla rozhodovat nějaká vůle vyšší, nebo že by člověk při své svéprávnosti a soběstačnosti potřeboval ochrany Boží. Mnohdy však, přinutíme-li podobného popírače jsoucnosti Boží k přemýšlení a dáme mu příležitost, aby své nevěrectví hájil, dočkáme se toho, že sám konečně uzná existenci jakési vyšší Moci, která rozhoduje nade vším, ve všem, tedy i v něm.

Malý příklad, k němuž bych mohl uvést mnoho obdobných, zde uvedu.

Přišel jsem jednou náhodou do rodiny jednoho inženýra, který byl právě nemocen. Měl těžkou srdeční vadu a astma, a byl právě tak těžce postižen, že musel ležet. Věděl jsem o něm, že je naprosto nevěřící, stejně jako on věděl o mně, že já jsem pevně věřící. Ani jeden z nás neměli jsme proto v úmyslu rozhovořit se o věcech víry, ale řízením osudu dostali jsme se přece jen k tomuto tématu.

»Kdopak z inteligentních lidí mohl by ještě dnes věřit v Boha?« — řekl hned na počátku debaty velmi rozhodně.

»Možná, že se spolu velmi snadno dohodneme, neboť asi ani já nevěřím v takového Boha, v jakého nechcete věřit vy!« — řekl jsem.

Tím jsem svého společníka jaksi udivil, protože měl o mně představu poněkud jinou, neboť prý o mně slyšel, že jsem člověk věřící. Abych mu vyložil své stanovisko a dokázal mu, co jsem mu dokázat chtěl, ptal jsem se ho, zda věří v nějakou moc nebo sílu vesmírovou, která všechno řídí, všechno v život uvádí a při životě udržuje. Přisvědčil mi. Když jsem se však tázal, zda věří, že tato síla působí také v něm a jím se projevuje, popřel to kategoricky. Jediné, co v něm působí, je prý jeho vlastní rozum, vůle a energie.

»Dokažte mi tedy toto své tvrzení — žádal jsem na něm. A pan inženýr začal hned dokazovat.

»Předně, chci-li na příklad zvednout ruku, musí nejprve tento úmysl vzniknout v mé mysli, v mozku, pak musím svou vůlí chtít a vynaloženou energií donutit svalstvo, aby ruku tuto zvedlo.«

»Výborně!« — pravím — »zcela správně. Ale řekněte mi teď, proč vlastně ležíte na té posteli? Proč nevstanete?«

Tato otázka vyvedla pana inženýra jaksi z rovnováhy.

»To bude nějaká chytačka na mne,« — řekl v rozpacích.

»Nikoliv, je to jednoduchá otázka, kterou mi můžete docela prostě zodpovědět,« — řekl jsem.

Po dlouhém přemýšlení řekl konečně toto:

»Ležím proto, že mám srdeční vadu a astma, tedy choroby, které mi brání volně se pohybovat jak bych chtěl.«

»Tak tady to vidíte, pane inženýre, jak jste nemožný i se svým rozumem, i se svou vůlí a energií. Poručte, prosím, svému srdci, poručte svým plicím, aby plnily přesně svoji povinnost, která jest jim ve vašem těle určena. Vynaložte všechnu svou energii na to, aby vás tyto orgány vašeho vlastního těla poslechly. Nepochybují o tom, že byste neměl k tomu nejlepší vůli, že by vám váš rozum k tomu neradil.«

»To ovšem dokázat nemohu,« — přiznal pan inženýr zkrušeně.

»Pak také musíte uznat, že tu musí být něco mocnějšího a silnějšího, než jste vy sám, že i ve vašem těle jest mnoho funkcí, které se dějí, aniž byste mohl mít na ně nějaký vliv. A to je to působení oné duchovní síly vesmírové, ve kterou jste až dosud věřil jen omezeně, ale v kterou, jak doufám, budete nyní věřit cele. To jest ta Síla, které bezpodmínečně a absolutně věřím i já, to jest ta Síla, které lid říká — Bůh. Jen proto, že toto svaté jméno bylo lidskou společností tak zdiskreditováno, odvrátilo se mnoho lidí, zejména inteligentních, od víry v tohoto Boha — ovšem že neprávem, podobně jako jste to učinil i vy.«

Po chvíli přemýšlení odpověděl mi pan inženýr těmito slovy:

»Tak prostým a jednoduchým způsobem jako vy nedovedl mne dosud nikdo přesvědčit o jsoucnosti Boha. Ze srdce vám za to děkuji a ujišťuji vás, že od této chvíle budu znovu věřit.«
Ještě smutnějším zjevem než přesvědčení popírači Boha, u nichž je stále oprávněná naděje, že se dožijí chvíle, která je k víře přivede, jsou ti, kteří se k věřícím křesťanům počítají a přec neznají pravé, absolutní víry. Věří nebo alespoň říkají, že věří v Boha, a přece jejich víra není tak silná a nezvratně pevná, aby uskutečňovala skutky, aby splňovala prosby v modlitbách lidských vyslovované. Takových smutných příkladů nedostatečné víry našel jsem sám mnoho a mnoho, a to i u lidí, kteří si ani nebyli vědomi toho, jak ohromně mnoho chybí jim do opravdovosti jejich víry.

I Ježíš, Syn Boží narážel ve svém působení na nedostatek lidské víry, který mu znemožňoval konati zázraky. Bylo to v Nazaretě, v městě, kde Ježíš vyrostl — a když se tam vrátil, nepodařilo se mu tam uzdravit ani jediného nemocného. Proč, to Ježíš pověděl jasně:

»Zde nemohl jsem žádných zázraků učiniti a nikoho uzdraviti, protože zde víry nebylo. Neníť nikdo ve své vlasti prorokem.«

Ale za tímto výrokem připomeňme si hned další, který nejlépe vystihuje moc a sílu víry:

»Kdo ve mne uvěří a za mnou půjde, bude konati tytéž skutky (t. j. zázraky) jako já, ba nad to i větší, neboť já jdu k Otci.«

Kdyby lidé věřili, že mohou rozbouřené moře utišit, největší vichřici zastavit, mračna kroupová odvést kam chtějí, že mohou zastavit bouři v největší síle, rozptýlit okamžitě mlhy celé hory příkrývající — dokázali by to. Mám o tom důkazy!

Zkoumejte sami na sobě účinky pevné, opravdové víry.

Ale čím větší budou vaše úspěchy, k nimž vám vaše víra dopomůže, čím dokonalejší bude dílo, jež z vaší víry vyroste, čím více přiblížíte se skutkem svým zázraku — tím pokorněji musíte pravého Tvůrce všeho hledat v Bohu, nikoliv v sobě.

»Ne já, ale Otec ve mně přebýváje, skutky činí« — pravil sám Kristus.

Ani On, Syn Boží, nepřipisoval si žádných zásluh, tím méně práva - na pýchu a sebevědomé povyšování sebe - máme my, nedokonalí lidé.

A ještě s jiné stránky mluvil Ježíš o víře. Když se po svém vzkříšení zjevil apoštolům, mezi nimiž nebyl Tomáš, tu Tomáš nevěřil ve zjevení Ježíše Krista po smrti a prohlásil:

»Dokud nevložím prstu svého do ran jeho, neuvěřím, že vstal z mrtvých.«

»Vlož prst svůj do ran mých a věř, že já jsem to« — pravil mu Ježíš, když při dalším zjevení se v kruhu apoštolů Tomáše zastihl. A potom dodal: »Tys uvěřil teprve, když ses přesvědčil, když jsi uviděl. Ale blahoslavení jsou ti, kteří neviděli a uvěřili.«

Býti blahoslaveným — to znamená prožívatí blaha již zde na zemi, tím více pak v životě duchovním. Již jen pro dosažení tohoto blaha samého, které jest tak ohromné a cenné, měli by lidé více věřit. Myslíte, že nevěrec může být o tu svou nevíru šťastnější? Myslíte, že při svém záporu pronikne hlouběji k tajemstvím života?

Řekne-li materialista: Co věda dosud neobjevila, neexistuje, co nemohu vidět, nahmatat, tomu nevěřím — nic tím nezmění, protože vše, co před jeho tváří zůstává tajemným, nehmatatelným, existuje tu a bude existovat i přes jeho pochybnosti a nevíru.

Proto pravý vědec, pravý učenec, pravý filosof si opakuje často se Sokratem: »Vím že nic nevím« — a přitom nepochybuje o ničem, chce se poučit a poučuje se po celý svůj život, jako každý jiný člověk. A čím více pozná, tím více musí pak věřit v dokonalost velikého Tvůrce a jeho Božských zákonů.

Řekl bych, že se lidé velmi těžce prohřešují proti sobě samým, nevěří-li v Boha, neboť ochuzují se o všechny ty zázraky, kterých by se pomocí své vlastní opravdové víry mohli dočkati.

Podíváme-li se však i mezi ty, kdož se prohlašují za věřící, i mezi kazatele a hlasatele Evangelia, tu shledáme, že i mezi nimi je mnoho těch, jimž mnoho chybí do opravdovosti absolutní víry.

Měl jsem sám příležitost přesvědčit se o tom na různých místech a proto také chtěl bych zde uvést alespoň něco z těchto svých zkušeností.

Přednášel jsem jednou v jihočeském městě, kde přednášku mou pořádala církev československá. Vykládal jsem o víře a moci víry, a dovolil jsem si tvrdit, že nikdo z přítomných, ani kněze, ba ani samého faráře československé církve nevyjímaje, nevěří absolutně, opravdově v Boha, Ježíše Krista a Ducha Svatého.

Tato má slova vyvolala ovšem veliký údiv a ke slovu hlásil se hned důstojný pan farář církve katolické. Řekl, že toto mé tvrzení je velmi smělé, a že bych je musel něčím dokázat.

»Jsem šťasten, důstojný pane« — odpověděl jsem mu — »že právě vy, zdejší representant katolické církve, dáváte mi příležitost, abych právě na vaší osobě provedl důkaz, z něhož pochopíte, že v mých slovech je přece jen mnoho pravdy. Prosím vás, povězte mi co děláte, když před svým kázáním na kazatelnu pokleknete na klekátko obrácen k oltáři?«

»Vzývám modlitbou Ducha Svatého, aby mne osvětil pro hlásání Slova Božího.«

»Číníte zcela správně, důstojný pane,« — pravil jsem, — »ale proč se tedy celý týden před tím připravujete na své kázání, proč si je předem vypracováváte, proč se mu tak pečlivě učíte zpaměti? To je pro mne nezvratný důkaz, že nevěříte Duchu Svatému, že vás osvětlí, abyste mohl nepřipraven, jen z jeho osvěcení proslavit své nedělní kázání. Kdyby vaše víra v existenci Ducha Svatého byla absolutní, kdybyste opravdově věřil, že poprosíte-li Ho o pomoc k tak vzácnému úkolu, pomoc svou vám neodmítne, pak byste se na své kázání takto nepřipravoval. Přečetl byste si pouze příslušné verše z Evangelia, o nichž máte vykládat, a šel pak na kazatelnu nepřipraven, bez obav, spoléhaje se jen na dar Ducha Svatého. A ručím vám za to, důstojnosti, že kdybyste to alespoň jednou upřímně zkusil a vstoupil na kazatelnu bez přípravy, ale s pevnou vírou, že Duch Svatý vás neopustí, že byste za těchto okolností proslovil kázání, jakých vaši posluchači málokdy slyší. To teprve bylo by pravé hlásání Slova, neboť byste mluvil z osvěcení Ducha Svatého, z duše k duším věřících. A duše vašich posluchačů zaplesaly by radostí nad tím, že se jim dostává právě toho, po čem nejvíce touží, poselství Ducha Pravdy. Taková kázání plnila by vám kostel, že by nestačil ani všechny příchozí pojmouti, neboť lidská duše touží stále po tom, co z ducha jest, ale nemůže chápati toho, co z rozumu vyšlo. Rozum mluví opět jen k rozumu, a ten není u všech posluchačů na stejné výši s vaším. Kdyby na místě rozumu mluvil z vás cit, jemnější síla duchovní, která jenom na cit, duchovní schopnosti posluchačů může působit — pak by jistě vaše kázání nevyznívala naplano.«

A důstojný pan farář?

»Musím přiznat« — řekl konečně — »že máte plnou pravdu. Ale přesto přiznám se, že bych neměl odvalu vstoupit na kazatelnu nepřipraven.«

Abych mu dokázal, že jeho obavy jsou naprosto zbytečné a upevnil jeho víru v moc Ducha Svatého, uvedl jsem malý příklad, mně nejbližší, protože je uložen v mé paměti jako moje vlastní zkušenost.

Měl jsem již mnoho přednášek, mnohokrát kázal jsem v evangelických sborech, nejednou mluvil jsem i s kazatelny církve československé — ale neznám, co je to připravovat se na to předem. Ba, v mnoha případech neznal jsem předem ani téma, na něž mám mluvit. Ale po každé jdu s pevnou vírou v Boha i Ježíše Krista, že sešlou mi dar Ducha Svatého, abych duším posluchačů dal vždy to, po čem touží a co potřebují slyšet.

»Nestarejte se, co budete mluvit, až budete potřebovat, bude vám dáno,« řekl Pán.

Věřím pevně, že Pán mi dá, a proto mi také stačí před zahájením přednášky nebo kázání malá chvíle k soustředění. V této chvíli nečiním nic jiného, než že prosím Boha a Ježíše o osvěcení Duchem Svatým a o seslání mých inspirátorů, a pak mohu začít a mluvit přesně tak dlouho,

jak si pořadatelé určí. Ba, mluvil jsem také nepřetržitě pět až šest hodin, jednou dokonce plných jedenáct a půl hodiny bez únavy. Tehdy končil jsem svoji odpoledne započatou přednášku v půl čtvrté ráno, a posluchači byli by poslouchali až do samého rána. Byly to pro ně nové poznatky o duchovních věcech, které s takovou dychtivostí poslouchali.

Nejzajímavější však na tom bylo, že i já sám odnesl jsem si z této přednášky mnoho nových poznatků, že jsem mluvil o věcech, které mně samému byly, do té doby naprosto neznámé. Proto, užaslý nad tímto faktem, byl jsem pokorně vděčen Nejvyššímu za milosti, které mi tak bohatě poskytl. Byl to beze sporu pouze dar Ducha Svatého, který ve mně působil, že jsem dovedl plných jedenáct hodin přednášet a udržet si vděčnou pozornost svých posluchačů. Sám ze sebe byl bych nikdy nestačil na to, abych si jedenáct a půl hodiny trvající přednášku předem vypracoval a pak ji z paměti odříkával.

A právě na základě těchto zkušeností jsem přesvědčen, že muselo by se díti podobně každému, kdo by skutečně v pomoc Ducha Svatého pevně věřil.

Jako další doklad zázraků, jichž je schopna toliko absolutní víra, uvedl jsem tehdy, ze své zkušenosti ještě jeden příklad.

Šel jsem jednou v létě za poledne opuštěnými polmi. Bylo to přede žněmi a vysoká žita po obou stranách úzké pěšinky bránila v rozhledu. Z čista jasna vystoupili ze žitného pole tři mladíci. Byli asi dvě stě kroků přede mnou a když mne spatřili, významně se dohovořovali. Pochopil jsem hned z jejich postoje i vzezření, že chtějí využití mé osamocení v liduprázdné končině a přepadnouti mne. Proti jejich přesile byl jsem bezmocným, pomoci bych se tu byl u nikoho nedovolal. Jedinou mojí ochranou mohl býti Ochránce nejvyšší, a já obrátil svůj zrak k obloze a řekl si v duchu:

»Pane Bože, ty nejlaskavější Otče náš, ty víš, jaké úmysly mají tito tři mladíci. Odevzdávám se proto pod tvoji ochranu a věřím, že budu-li mít tak mocnou ochranu, že tito tři mladíci ani vlas na hlavě mi nezkriví. Věřím nejen v Tvou moc, nýbrž i v Lásku Tvou k těm, kteří v Tebe věří a k Tobě s důvěrou se obracejí.«

S touto pevnou, neoblomnou vírou šel jsem vstříc nebezpečné trojici.

Sotva jsem se k nim přiblížil, všichni tři skočili, obklopili mne a zvedli pěstě připravené k ráně.

Běda však, kdybych byl v této chvíli ztratil svou víru nebo oslabil ji nějakými pochybnostmi nebo strachem. Bylo by to jistě špatně se mnou dopadlo. Ale já právě v této chvíli největšího nebezpečí opakoval jsem si znovu, že věřím v ochranu Pána, věřím, že mi nikdo neublíží. A hle, stal se zázrak.

Všichni tři s napřaženými pěstmi vzhůru zůstali stát jako zkamenělí, žádný z nich ani se nemohl pohnout, a já prošel s úsměvem na tváři a radostí v srdci kolem nich. Šel jsem kousek cesty, ale pak mi to nedalo a obrátil jsem se. Ke svému úžasu spatřil jsem, že stojí stále proti sobě s napřaženými pěstmi, nehybně jako sochy. Snad by tak byli stáli do večera, kdyby mne bylo nenapadlo oslovit je v duchu:

»Tak vidíte, hoši, jaké poučení dal vám Bůh o své veliké moci. Doufám, že toto poučení postačí vám již na celý život, abyste se nikdy neodvažovali přepadávati bezbranné chodce s touhou oloupit je. Po tomto poučení můžete si opět jít svou cestou.«

Jakmile jsem tuto myšlenku v duchu vyslovil, spustili všichni tři ruce, postavili se do řady vedle sebe a dívali se za mnou. Nenapadlo jim již, aby mne pronásledovali. Byli stejně překvapeni jako já. Konečně se obrátili a já díval se za nimi, jak zkroušeně odcházejí.

To byla absolutní, neomezená víra v Boha, taková víra, jakou lidé mají k Bohu mít. Teprve s touto vírou v srdci poznávali by nejen velikou moc Otce nebeského, nýbrž i jeho velikou Lásku, kterou je ochoten projevit nám vždy, kdykoliv se k němu s vírou obrátíme.

Tyto případy uvedl jsem tehdy mimo jiných ve své přednášce jako doklady, čeho může člověk s opravdovou vírou dosáhnout. Po přednášce pak vyžádal si doslov místní farář československé církve, mladý to muž, který řekl:

»Přátelé, ještě nikdy ve svém životě jsem nebyl sám před sebou tak zahanben, jako právě dnes při řeči bratra, který není žádným theologem, žádným kazatelem z povolání, a přec jeho víra mnou přímo otrásla. Přiznávám se, že jsem absolvoval katolický seminář, a po celou dobu svého studia prostudoval tolik knih, že bych s nimi řeku zastavil. Všemmu možnému jsem se z těchto knih naučil, přísným zkouškám se podrobil, abych byl řádně připraven na svůj budoucí úřad kněžský. Ale za celá ta čtyři léta studií nikdo se nestaral a nezeptal, zda skutečně také věříme v to, čemu jsme se naučili a čemu máme učit svěžené nám ovečky. Teprve při této přednášce se probudila duše moje k nové, opravdové víře. Pochopil jsem konečné velikost a moc víry, a proto také nadále se vynasnažím, abych tuto víru ve všemohoucího Boha a Spasitele našeho vyvolával v duších mi svěžených. Teprve s touto vírou, s tímto pochopením svého úkolu, budu jej moci správně plnit.«

Takovým přiznáním končil svoji řeč farář církve československé.

Měl jsem však příležitost přesvědčit se, že pravé, neochvějné, absolutní víry nedostává se i některým kazatelům evangelickým.

Jednou přišel ke mně vysoký hodnostář evangelické církve, staříčkový to muž. Přišel se svojí chotí, oba dva utrápení a nemocemi zkušeni. Chvíli jsme hovořili, a když jsem viděl, jak tento vysoký církevní hodnostář nespravedlivě žaluje na osud, dovolil jsem si mu říci:

»Pane, všechno to trápení, které na vašem vzezření i vašem těle se jeví, je jen následek toho, že nevěříte opravdově v Boha, v Jeho lásku a moc.«

Čekal jsem, že dostane se mi zamítavé odpovědi od uražené cti vysokého církevního hodnostáře, že jsem si dovolil pochybovat o jeho víře v Boha. Ale jaké bylo mé překvapení, když tento stařec, který celý svůj život věnoval hlásání evangelia, řekl:

»Nemohu věřit v Boha, protože kdyby existoval nějaký Bůh, o němž se tvrdí, že je nejvyšší láska, nemohl by mne pronásledovat takovým osudem, jaký byl mým údělem. Vždyť já celý svůj život hlásal jsem slovo Boží, vykládal Písmo Starého i Nového zákona, sloužil jsem tedy Bohu ze všech svých sil — a jak se mi za to odměnil? Dal mi dva syny. Jeden z nich je notorickým alkoholikem, druhý je zlodějem. Chápete, co utrpení a strasti připravily mi tyto děti? Mohu já po všem tom ještě věřit v Boha, v nějakou Lásku Boží?«

Tu jsem ho však zadržel.

»Ani o slovo víc! Nehřešte, pane, ještě více, než jste již hřešil! Nepochopil jste ani Boha ani jeho velikou Lásku k vám, kterou vám projevil právě tím, že vám svěřil takové dva syny. Chtěla vás vyvést z omylu, že jste Bohu po celý svůj život sloužil. Chtěla vám ukázat, jak vaše služba, vaše hlásání Evangelia a vaše rozumářské výklady řízené předpisy vaší církve prospívaly svěženým vám duším, když jste nedovedl slovem Božím působit ani na vlastní své děti. Byla to láska, když se vám dostalo tohoto ponaučení, abyste alespoň na sklonku svého života přišel k poznání, že jste nebyl služebníkem Božím. Pro vás byl úkol kazatele pouhým řemeslem. Vykládal jste lidu ne slovo Boží, ale svůj rozum, a protože všichni z vašich posluchačů, i vaši dva synové mají svůj vlastní rozum, který nemohl pochopit vaše rozumářské výklady, zůstaly jejich duše nedotčeny vašimi slovy. Proto celá vaše práce nepřinesla užitek nikomu. Nedomnívejte se, že jste sloužil Bohu. Zastával jste pouze placený úřad a plnil jeho povinnosti. Kázal jste jen za peníze, každý svůj krok, každé své slovo dal jste si zaplatit. Před každou pobožností dával jste hned ke dveřím tácek, kam věřící měli skládat peníze za to, co jste ve svém úřadě vykonal. To byla jediná odměna vám příslušející za vaši hmotnou, rozumářskou práci. Ale očekávat za ni ještě odměnu od Boha, na to neměl jste práva, neboť ve skutečnosti jste Bohu ani nesloužil. Ba právě naopak, překážel jste spíše duším lidským v probuzení k duchovnímu životu, zdržoval jste je na jejich cestě k Bohu. Chápete nyní, jak velikou odpovědnost jste měl a jak špatně jste pochopil svůj úkol, který vám Bůh svěřil? Pak se také nedivte, že ovoce, které sklízíte, rovná se vašim zásluhám.«

Staříčkový kněz uznal pravdivost mých slov a rozplakal se. Klekl si přede mnou, sepal ruce a prosil:

»Pane Bože, smiluj se nade mnou a uděl mi alespoň částečku takové víry, jakou má tento bratr.«

Ale co je to vlastně víra a jak ji získáme? Rozhodně nelze se naučit víře ze žádných formulek, nemůžeme si ji přisvojit jako jiné poznatky, neboť víra je dar Boží, z milosti Bohem udělený těm, kteří pochopili nejvyšší Lásku Boží, dovedli se podřídit nejvyšší vůli Boží, a svým čistým životem si zasloužili, aby se jimi Láska projevovala. Víra bez lásky není možná. Naše duše musí být nejprve naplněna láskou, celý náš život vybudován na lásce, a pak teprve ze základu — lásky — může vyrůst opravdová víra. A růstem lásky roste také víra.

Zárodek této víry žije v naší duši, stejně jako v každé duši lidské žije zárodek lásky. Nikdo z nás nemůže povědět, když již v opravdové víře žije, kdy se v něm narodila, od kdy v něm žije. Povím vám o prvním projevu vaší víry.

Naše paměť nesahá sice až k prvním dnům našeho života, ale stačí pozorovat, jak se probouzí k životu nově zrozené děcko. Neumí mluvit, neumí se projevit ničím jiným než svým pláčem, jímž upozorňuje, že mu něco chybí. Domníváte se, že nic nechápe, nic nevnímá, nemá rozum. A přece, budete-li pozornými diváky, poznáte jednu úžasnou věc. Když se totiž k tomuto robátku přibližuje maminka, a děcku ponechána je volnost pohybu, tu se počne chvět a k mamince vztahovat své ručky. Jaký to zázrak!

V tomto projevu, přátelé drazí, je první projev víry — víry v lásku mateřskou. Již v tomto nemluvněti matka vyvolala víru svou láskou, kterou Bůh do jejího srdce vložil. Duše dítěte cítím, nikoli rozumem, chápe již tuto lásku a vycítuje, že osobnost matčína je něčím posvátným, že je tím, kdo nikdy nesklame, pečlivě o ně se stará, všechno co potřebuje a po čem ve svém podvědomí touží, ona mu ze své lásky s radostí dá. S touto vírou v matčinu lásku a dobrotu děcko vztahuje své ručky k ní.

Stejně tak jako ono malé děcko, které má být naším učitelem, máme i my vztahovati ruce své vždy k nejvyšší Lásce — k Bohu. Máme si uvědomiti, že před tváří Hospodina jsme také takovými malými dětmi Božími, že nás jeho láska chrání a dává nám vše, co potřebujeme, že se o nás stará a pomáhá nám jako ta maminka malému robátku.

To kdybychom si stále uvědomovali, pak by náš poměr k Bohu byl docela jiný, protože bychom museli Boha upřímně milovat a uctívat, a Bůh splácel by nám lásku láskou. A z této veliké lásky vyrostla by v nás pak i víra, víra v Boha i v Ježíše Krista, který přišel na svět proto, aby nás naučil Boha milovat i lásku Boží chápat.

Doufám, že nyní chápete, co je to víra a jakou může mít moc, koření-li v lásce, kterou Bůh nás naplňuje. Ale této milosti dosáhnou jen »blessedí čistého srdce, kteří Boha viděti budou« — jak sám Ježíš pravil.

Z toho, co jsme si pověděli o víře je zřejmo, že víra je něco naprosto jiného než náboženství.

Co je tedy vlastně náboženství?

Náboženství je v prvé řadě návod ke správnému životu, návod, jak nejlépe se přiblížíme k Bohu a najdeme spojení s Ním. Náboženství má být naukou vybudovanou na pravdě, nikoli na pověrách. Náboženství na pravdě vybudované má objasňovat duším lidským jejich souvislost se stvořením, s duchem Božím. Má vésti duše k duchovnímu, citovému životu a k dokonalosti a pomáhat jim na cestě nejbezpečnějšího návratu do Ráje.

Jednou větou: Náboženství nejsou obřady, formy ani dogmata, ani církevní nařízení, ani zachovávaní zvyklostí, které se u všech náboženství tak různí, nýbrž náboženství je život sám. Náboženství se musí uplatňovat v prvé řadě v našich skutcích, protože jenom dobrými skutky svého života dosáhneme opravdového spojení s Bohem, s Jeho silou. Náboženství, které ustne jen na modlení se, zpívání písní a podobných projevech, není plně hodnotným a pravým náboženstvím.

Před lety byl jsem jednou v malých lázních na Slovensku. Jednu neděli jsem se vypravil do blízkého katolického kostelíčka v sousední vesnici, abych poznal, jak tamní pastýř oveček Kristových vede a vychovává jemu svěřené stádo.

Cestou napadlo mne: Co bych asi pověděl lidu v kostele shromážděnému, kdybych měl dnes před něj předstoupit a kázat sám? Sotva jsem tuto otázku vyslovil, dostal jsem také odpověď ze svého nitra. Mé kázání bylo by vyznělo asi takto:

Drazí, proč jste se dnes shromáždili v tomto kostelíčku? Doma zanechali jste vši práce a zde zpíváte duchovní písně a modlíte se. Domníváte se jistě, že tím sloužíte Bohu, ale to je váš veliký omyl. Domníváte se, že sloužíte Bohu svojí účastí na mši? Ani tím Bohu nesloužíte. Či dokonce jste na tak velkém omylu, že i vyslechnutí celého kázání pokládáte za konání služby Bohu? To teprve není žádnou službou Bohu. To všechno má docela jiný význam, než jak vy si to představujete.

Domníváte se snad, že vás chci zrazovat, abyste nechodili do kostela, nemodlili se, neposlouchali kázání svého duchovního pastýře? Ne, to tím rozhodně nechci říci. Chci vám jen dokázat, že vše to, co vy pokládáte za službu Bohu je v první řadě službou pro vás, vám samým.

Shromáždíte-li se vy v tomto kostelíčku, je to také proto, že mnohý z vás sám o sobě není dosti duchovně pokročilý, dostatečně věřící, aby se mohl sám spojit s Bohem. Proto vás přichází více dohromady, abyste se spojili ve svých prosbách k Bohu, aby duše věřící a duchovně vyspělejší vyrovnávaly nedostatky víry a duchovního vyspění u duší méně věřících a méně duchovně vyspělých. Aby se tak mohlo stát, zpíváte duchovní písně, neboť spojení s duchovnem možno dosáhnout jen v harmonii, kterou vám může dát i píseň. Ona sladí vaše duše v jednu tóninu, spojí vás duchovním obsahem písně. A modlíte-li se ve větším shromáždění stejnou modlitbu, spojují se vaše duše v jedno, a vaše touha vyvěrá z vás jednotně jako veliký plamen, který snáze dosahuje nebes.

Ale bezmyšlenkovité odříkávání modliteb, třeba i hromadné, zejména tak časté drmolení Otčenášů, není modlitbou, která by doléhala k sluchům Hospodinovým. To je spíše zprofanováním nejkrásnější modlitby, jakou je Otčenáš. Pak, na místě tohoto hromadného, bezmyšlenkovitého odříkávání této modlitby bylo by užitečnější, kdybyste se jí, sami a v tichu, otevřeli jen jednou, ale vroucně, pomalu a procítěně, s nejvyšší možnou zbožností, abyste opravdu pochopili hluboký obsah této modlitby.

Rovněž tak vaše účast na mši není službou Bohu, nýbrž má přinést, jste-li upřímně, s celým srdcem i duší přítomni, užitek vám, neboť spojujete se i s modlitbami kněze a připojujete se k jeho prosbám, které on při mši k Bohu vysílá. Není-li však kněz při mši soustředěn, není-li upřímně, pokorně, s celou duší přítomen tomuto obřadu, odbývá-li jej řemeslně, aniž by si uvědomoval dosah a hloubku této pobožnosti, a rovněž tak i vy, jste-li tu přítomni jen jako pouzí diváci a neprožíváte, neprocítujete vše to, co se u oltáře děje — pak celý tento obřad nemá pražádné ceny, vyznívá naplano a nepřinese užitek ani knězi ani vám.

A kázání, které vyslechnete? To je pro vás škola, a jím kněz opět slouží vám, a ani vy jen jeho posloucháním Bohu nesloužíte. Kněz váš vykládá vám z Evangelia, poučuje o tom, jak nás Ježíš učil žít, abyste věděli, jak se Bohu slouží, abyste poznali konečně, že jediná služba Bohu, opravdová a platná služba, je sám život váš na lásce vybudovaný, život nesobecký, ne pro sebe a vlastní prospěch žitý, ale život pro ostatní, plný nepřetržitých obětí a sebezapírání, pokory a čistoty.

V kostele tedy nesloužíte Bohu. Vaše služba Bohu začíná teprve, když jste vykročili z chrámu do všedního života. Tady máte ukázat, jakého spojení s Bohem jste dosáhli v chrámě, jaký mělo výsledek kázání, a jak dovedete naučení v kostele získaných využít ve svém všedním životě.

Ukažme si na příkladě, jak by měla tedy služba Bohu vypadati:

Vyjdete z kostela a potkáte na silnici stařečka unaveného dlouhou chůzí a hladového. Máte jít k němu a pozvat ho k sobě, aby si u vás odpočinul a u vás se nasytil, a vlídně, laskavě s ním pohovořit.

Nemyslete si, že se své povinnosti vůči Bohu zhostíte tím, že odbudete žebračka, který za vašimi dveřmi prosí, kusem suchého chleba nebo nějakými nepotřebnými zbytky jídla. Nemáte nikdy zapomínat, že žebrající chudák je vlastně odkázán na stůl Páně, živ jen z vaší lásky a milosti Boží. A stůl Páně je posvěcený, a má být vždy co nejlépe upraven. Na něj má být položeno vždy to nejlepší, co Bůh nám dal.

Nezapomínejte, že v každém žebračku máte vidět obraz Krista, a dle toho také s ním jednat.

»Cožkoliv jste učinili tomu nejmenšímu, mně jste učinili!« — řekl Ježíš. A chtěli byste Ježíše odbýt něčím, co již sami nemůžete potřebovat? Nechcete Ho pustit přes práh svého příbytku a chudou skývu chleba vystrčíte mu jen za dveře? Chcete-li, aby se On hlásil k vám, až opustíte tento hmotný svět, pak musíte se vy svými skutky otevřeně a s láskou hlásit k Němu zde na zemi!

Dle toho, jak dovedete zachovávat toto přikázání lásky, dle toho, jak dovedete jednat s nejbědnějším tvorem lidským, přiznáváte a ukazujete sami, na kolik jste křesťany. Projevíte-li nejvyšší lásku nejnižšímu, projevili jste ji Bohu — a to je pravá služba Bohu.

Po návratu z kostela najdete doma čeládku, která celý týden pomáhala vám pracovat. Tu je vaší povinností obrátit se k ní a pozvat je ke společnému stolu, aby s vámi užívali všech darů, které vám Bůh za vaši i jejich společnou práci udělil. Nikdy nemáte jednat se svými služebníky jako s otroky, vůči nimž splnili jste svoji povinnost tím, když jste jim vyplatili jejich mzdu a podali jim jídlo někam do komory nebo do stáje. S vámi k plně prostřenému stolu patří, tím teprve prokážete svou lásku a bratrství svým služebníkům. A tento čin byl by také pravou službou Bohu.

A ještě jinou cestu bych vám naznačil.

Ve vaší dědině je jistě alespoň jedna vdova s několika dětmi, která dře od rána do noci, aby alespoň co nejskromněji nasýtila své děti. Ale ani při největší námaze nestačí její láska na to, aby opatřila dětem vše, čeho potřebují. Bosí a nedostatečně oblečení musí chodit i v největších mrazech.

Chcete-li sloužit Bohu, navštivte tuto vdovu, ale ne jako pyšný zámožný člověk, který chce být zván dobrodincem. Přijďte k ní jako někdo, kdo upřímně cítí s člověkem trpícím bídou a nouzí, a chce mu pomoci. Neříkejte velkomyslně: zde máte almužnu nebo podporu. Dbejte přitom, abyste neurazil její lidskou důstojnost, neboť i její duše má právo na vaši úctu. Obráťte se tedy přímo k jejímu duchu, a pak jistě naleznete pravou formu, která vyzní asi v tento smysl:

»Vidím, že se namáháš a do úmoru pracuješ pro své děti, ale přece síly tvé nestačí na to, abys mohla jim dáti vše, čeho potřebují. Přicházím z lásky k tobě a tvým dětem, abych se tě zeptal, čeho potřebují nejnnutněji, abych jim to zaopatřil nebo alespoň na to přispěl. Ale neříkej to nikomu, zůstane to pouze mezi námi dvěma.«

Takovýto skutek lze teprve nazvat opravdovou službou Bohu, protože je účinným projevem Bohem vám dané lásky k bližnímu.

Když jsem dospěl v mysli k tomuto příkladu, stál jsem již přede dveřmi malého kostelíčka. Vešel jsem právě v okamžiku, kdy pan farář vystupoval na kazatelnu. Jaké bylo mé překvapení, když uslyšel jsem slova z Evangelia, »po ovoci jejich poznáte je,« která byla thematem dnešního kázání.

Pan farář začal vykládat o vinném keři, suchých a zelených ratolestech, a velmi pěkně, jímavě mluvil k lidu. Rozradostněn uvědomil jsem si, že tato obec má dobrého pastýře. Ale mé překvapení nad shodou tohoto kázání s myšlenkami, které mne provázely cestou do kostela, ještě vzrostlo, když pan farář začal hřímat do duší věřících:

»Vy všichni jak tu sedíte, nemáte práva jmenovat se křesťany, protože nikdo z vás nežije pravým křesťanským životem. Nedovedete skutky svými dokázat, že jste hodni tohoto krásného, velikého jména — zvat se křesťany.«

A dále, podobně jako já v duchu, začal i on uvádět příklady pravého křesťanského života a skutků, kterými křesťan teprve dokáže, že je opravdovým křesťanem.

Dále pan farář vypočítával se stanoviska církevního, které skutky znamenají službu Bohu a příslušejí pravému křesťanu. Tyto příklady se ovšem lišily od příkladů mých.

»Ne tady v kostele, ale teprve když z tohoto kostela vyjdete, ukáže se, kdo z vás je pravým křesťanem.«

Domnívám se, že právě povrchní pojmání učení Ježíše a zobřadnění celého náboženství, které dbá na církevní formy a zachovávání obřadů více, než na uplatnění svých zásad v každodenním životě svých příslušníků, to jediné zavinilo odklon lidí od církvi. Náboženství není zde přece proto, aby jeho pomocí církev upevňovaly se jako celek a jako vládnoucí moc. Náboženství není tu pro církev, nýbrž církev pro náboženství, a toto náboženství je jen tehdy čistým a pravým náboženstvím, jeví-li se ve skutečích všedního života.

Každá církev, ať jakéhokoliv vyznání, která dává přednost formám, obřadům a dogmatům před vlastními skutky křesťanského milosrdenství, které požadoval od nás Ježíš, každá musí se zhroutit. Toto její zhroucení musí tu nastat proto, že neplnila a neplní Zákon Boží, zejména ne Nový Zákon, který nám přinesl Ježíš Kristus. Náboženství, má-li se udržet, musí vrcholit v lásce a oběti pro bližního. Pak teprve toto náboženství přináší platnou službu Bohu.

Řekl jsem, že náboženství je život, ale mnohdy slyším, že život tak dokonalý, jaký Ježíš od nás žádal, není možno žít v nynějším věku materialismu a sobectví, že takový život mohli vést jenom opravdoví světci. Ale to je omyl.

Ještě dnes, a to i v životě nejprostších, často i nejbližším okolím přehlížených lidí, najdeme příklady vpravdě dokonalých křesťanských ctností, vyvrcholujících ve vzácné, nezištné oběti pro druhé. Měl jsem sám příležitost setkat se mnohokrát s takovými lidmi.

Z těchto prožití můžeme vidět, drazí přátelé, že náboženství, čisté, pravé, takové, jaké Ježíš hlásal, dá se uplatnit a prožívat i v nejjednodušším životě. Jest k tomu potřebí jen ušlechtilé snahy žít v harmonii s Božími zákony, aby člověk získal lásku, z které vyrůstá pak i ona veliká víra, víra v moc a lásku Boží. Opravdová víra v Boží moc a lásku dovede duši lidskou naplnit také nadějí v nejkrásnější naši budoucnost, v níž snáze překonáme i nejtěžší dny svého života.

Budete-li o těchto věcech sami přemýšlet, dojdete jistě také k poznání, že základními kameny šťastného, spokojeného života jsou — Víra — Naděje a Láska, a nejlepším náboženstvím že je právě to, co vyrůstá z těchto tří základních kamenů života lidského.

11. ŽIVLY PŘÍRODNÍ

(Přednáška proslovená dne 22./I. 36.)

Při naší poslední schůzce projevila se nám bytost, ovládající vichřici. Myslím, že mnozí z přítomných si ani neuvědomili, že i vichřice, také jeden ze živlů přírodních, je ovládána bytostí duchovní, stejně jako všechny živly ostatní. Bouře, krupobití, déšť, mlha, bouře na moři i mračna, podobně jako mnoho jiných přírodních jevů a úkazů, jsou ovládány bytostmi, služebníky to Božími. To zůstává faktem, ať o tom lidé již vědí či nevědí, ať tomu věří či nevěří.

Primitivní člověk se těchto úkazů přírodních bál, jako mocných, neznámých sil. Doba pohanská připisovala vládu nad každým živlem jinému bohu a tyto bohy uctívala, k jejich usmíření přinášela jim mnohdy i velmi těžké oběti. Tak pohané znali boha blesku a hromu, boha ohně, boha slunce, a již sama jména, která těmto bohům byla dávana, vystihovala vždy nepřemožitelnou sílu božstva, kterého se každý smrtelník musel bát. Moc těchto bohů byla opředena různými mýtickými zvěstmi, a mnohé pozůstatky z nich zachovaly se nám až do dnešní doby.

Naši předkové dovedli kdysi i ovládati některé živly přírodní, dnešní lidé se však tomu všemu jen posmívají a považují to za nemožné. Tato nedůvěra ve schopnosti člověka vznikla především z toho, že se člověk příliš vzdálil od duchovního života a tím i od Boha. Proto také si dnešní lidé ani netroufají poprosit Otce Nebeského, aby jim pomohl nalézt cestu k dorozumění se s živly přírodními, které jsou přece ovládány Jeho služebníky.

Bůh Otec jest Stvořitel všech věcí, a my můžeme, pokud nosíme v sobě pravou pokoru a důvěru v Boha, prosit Jež o uskutečnění takových věcí, které jsou k našemu dobru, ale které bez Jeho pomoci nemůžeme zvládnout, nedovedeme uskutečnit. To nám dokazoval Ježíš za svého pozemského života velmi jasně. On nás učil nejen znáti živly přírodní, ale také ovládati je. On, který byl nerozlučně spojen s Otcem Nebeským, mohl proto také říci:

»Mně dána jest veškerá moc na zemi i na nebi.«

A tuto Svou moc na zemi také dokázal Svými činy. Utišil vichřici a bouři na moři či jezeře, uklidnil vlny mořské, rozkázal ohni, který stravoval příbytek chudákův, aby zastavil své dílo zkázy, a oheň skutečně uhasl ihned, jakmile Pán vešel do příbytku postiženého člověka a svůj příkaz ohni vyslovil.

Pán učinil mnoho a mnoho obdivuhodných věcí, kterým dnes říkáme prostě — zázraky. A jen proto jsou to pro nás zázraky, protože náš rozum nemůže pochopit přirozenou podstatu těchto věcí, a nechápe ji proto, že podstata těchto věcí je čistě duchovní a dnešní člověk je příliš hmotný, materialistický.

Pán Ježíš nekonal všechny tyto tak zvané zázraky proto, aby se před ostatními lidmi vynášel, aby se honosil svojí nadlidskou silou, aby ukazoval, že On je Synem Božím a proto také má tuto neobyčejnou moc. Ukazoval nám tím, že i my můžeme dokázat totéž, co dokázal On. Jasně zní Slova Páně: »Kdo ve Mne uvěří a za Mnou půjde, bude konati tytéž skutky jako Já.«

A tato Slova Jeho platí i pro nás, platí pro všechny časy a musí nám býti posilou i vzpruhou.

Proč lidé nevěří těmto Slovům? Proč se jimi neřídí? Proč se nepokouší zastaviti déšť, odvést kroupová mračna z polí do lesů, aby zachránil obilí před zničením? Proč nezmírní vichřici, aby nevyrvala celé lány lesů? Proč se nepokusí utišiti rozbouřené mořské vlny? Vždyť to vše je možné! Proč se lidé ani neodvažují pokoušet se o to? Zřejmě jen proto, že si neuvědomují svoji lidskou důstojnost, která může být Bohem jeho věrným služebníkům propůjčena. Příliš slabá jest však jejich víra a jejich úsilí po dosažení čistého života. Ve své malověrnosti domnívají se dokonce, že kdyby se o takové věci pokoušeli, že by jednali proti Zákonům Božím.

Co je platná člověku víra, co pomohou mu Slova Pánova, jež dovede si opakovat, když nedovede dle nich žít. Pán Ježíš učil nás tomu, jak se máme a můžeme přibližovati k Otci

Nebeskému, abychom se stali vědomými Jeho služebníky. Žádá si to však naprostou víru v Jeho moc, v Jeho Lásku a Moudrost a trvalé úsilí v poznávání a naplňování Jeho zákonů.

O všem tom jsem mnoho uvažoval a řekl jsem si nakonec pevně: já věřím v Ježíše Krista, snažím se dle Slova Jeho žít a za Ním jít, a proto se mohu odvážit s pomocí Boží pokusit se o uskutečnění některých věcí, které se mnohému na prvý pohled zdají nemožností.

Jsem přece jen zcela obyčejný, prostý člověk, ale mám jednu velikou výhodu, a tou je moje absolutní, bezměrná víra, kterou mi Bůh ve Své milosti udělil jako dar nad jiné cennější. Proto také se mi podařilo uskutečnit mnoho věcí, které jiní mají za nemožné nebo dokonce pokládají je za zázraky. A přitom vím a přesvědčil jsem se o tom, že vše to je zcela jednoduché, prosté, jako Pravda Boží sama.

Ze všeho nejdříve pokusil jsem se zastavit déšť uprostřed největšího lijáku. Vyslovil jsem soustředěně pokornou prosbu k Otci Nebeskému, ovšem s plným vědomím, že ne já, ale zasáhnutí Jeho síly tyto skutky činí. Pak požádal jsem bytosti mračna a déšť ovládající, aby déšť zastavily a mračna odnesly dále. Pak již jsem jen s pevnou vírou očekával, že se tak stane. A skutečně se tak stalo. Déšť rázem ustal, za chvíli i mraky se roztrhaly a modrá obloha nad nimi se zaskvěla.

Podařilo se mi to mnohokrát, ovšem, nezneužíval jsem toho bez vážné příčiny. Činil jsem tak při svých turistických toulkách, nejčastěji však, když na poli ohrožená úroda, k svázení připravené seno prosilo samo o přímlovu.

Jednou jsem byl v Tatrách a jel jsem se třemi dámami z Popradu do Tatranské Lomnice, odkud jsme chtěli podniknout pěší túru na Zelené Pleso. Již z vlaku jsme pozorovali, jak se Tatry halí do neproniknutelné mlhy a mračen, že nebylo z nich viděti ani jejich úpatí, úplně se v mlhách ztrácely. Tu dámy začaly naříkat, že celý výlet ztratí svůj půvab, budeme-li připraveni o to nejkrásnější, to jest o vyhlídku do hlubin údolí i výšek okolních hor. A když jsem je tak slyšel, jak si naříkají, řekl jsem jim: — Budete-li hodné, vyprosím vám jasno, abyste uviděly Tatry v plné nádheře. — Všechny tři prosily hned, abych tak učinil a slibovaly, že budou nejen hodné, ale také že budou věřit se mnou, že se tak stane. Já vyslovil jsem v duchu zase svoji prosbu k Otci Nebeskému a k bytosti ovládající mlhu, a než jsem se vzpamatoval, byly celé Tatry prosty mlhového závoje a objevily se před námi v plné své kráse, obloha nad námi jasně modrá, takže jsme měli ten nejkrásnější den.

Při jedné veliké vichřici, která zejména na Sázavě udělala ohromné škody, v lesích a stráních vyvrátila spoustu stromů, a pak se přihnala až k nám, pozoroval jsem z okna naši zahradu. Staleté borovice ohýbaly se jako třísky, takže každým okamžikem dalo se čekat, že náporu vichřice neodolají. Napadlo mne v té chvíli, pokusit se zastavit tuto vichřici. Rychle jsem se soustředil a prosil Boha i bytost vichřice ovládající, aby zmírnil sílu vichřice a neničil krásy přírody. A sotva jsem své prosby dokončil, pln víry, že se tak stane, utišila se spoušť, a na celé zahradě, krom jediného nalomeného smrčku, nebyla zlomena ani jediná větvička.

Následující rok byl jsem na jaře opět v Abbazii, kde jsem již častěji zažil velké vichřice, při nichž bylo vždy silně moře rozbouřeno. Vlny byly tak ohromné a vlnobití tak prudké, že se vlny převalovaly i přes pobřežní cesty, po kterých bylo nemožno přejít. I zde jsem vyzkoušel sílu své prosby, ač rozbouřený živel připravoval očím mým podívanou tak mocnou, že se mně samému zdálo nemožností uklidnit jej. I když jsem byl naplněn pevnou vírou, že moje prosba bude vyslyšena, přece jen stanul jsem v úžase nad tím, že je to skutečně možné, když jsem spatřil náhle moře klidné, tiché a hladké jako zrcadlo. Tak mohl jsem přejít pohodlně místa, kde se moře nejvíce přes cestu přelévalo, a když jsem došel až k místům, kam již vlny nedosahovaly, znovu se moře divoce rozvlnilo.

Abych si byl opravdu jist, že toto uklidnění moře nebylo jen pouhou náhodou, opakoval jsem podobný pokus za svého pobytu v Abbazii celkem třicetkrát, někdy jsem měl s sebou i společníky jako svědky, a po každé výsledek byl týž. Na moji prosbu moře se uklidnilo a

nechalo mne volně přejít. Tak jsem ukázal i těm nevěřícím, jakou moc má Bůh, jak je možno jí se dovolat.

Jest jen ke škodě lidstva, že si svou vlastní vinou, ve své nedostačující víře mnoho věcí neuvědomuje. Tím se připravujeme o mnoho darů, které jsou pro nás připraveny. Někteří z těch, kteří sledovali tehdy v Abbazii můj zásah proti rozbouřenému moři, považovali mne za kouzelníka, ale z tohoto omylu jsem je hned vyvedl. Není to žádné kouzelnictví, ale zcela přirozená věc, k níž je zapotřebí především absolutní víry v Boha, v Jeho moc a všemohoucnost, a dále pevné víry ve Slova a učení Pána Ježíše, který nám tak prostým způsobem naznačil a také skutky svými dokázal, že uskutečnění podobných věcí je zcela možné. Ani On sám nemluvil o zázracích, a zcela prostě, silou Své víry ony »zázračné« činy konal.

To není žádné kouzelnictví! Jediným kouzlem je zde jen a jen víra, o které Pán Ježíš řekl jednou apoštolům:

»Budete-li chtít, aby se tato hora srovnala se zemí, nebo aby vešla do hlubin mořských, a budete-li věřit, že se tak stane, stane se.«

Bez výjimky každý člověk opravdově věřící, žijící v plné harmonii s Otcem Nebeským, plnicí Jeho Vůli, dovede-li se k Němu přiblížit, může využít takové pomoci i pro sebe. Nesmí se však toho nikdy pokoušet zneužívat k věcem podřadným, hmotařským, neboť pak nejen že by jsme se žádaného výsledku nedočkali, ba navíc sami bychom se obtížili vinou - užíváním jména Božího pro naše rozmary. Je-li však žádaná věc k užitku prosícího jedince nebo celku, pak může každý člověk s jistotou použít těchto vzácných darů Božích.

Pán Ježíš odešel od nás zpět k Otci, a jako trvalý prostředník mezi námi a Otcem před svým odchodem řekl:

»Očkolivěk budete prositi Otce Mého Nebeského skrze Mne, dát' vám!«

A proto, chceme-li něčeho dosáhnouti od Otce, musíme prositi Jej skrze Pána Ježíše Krista. Avšak prositi skrze Pána Ježíše Krista může jen ten, kdo Jím je opravdu naplněn, kdo za Ním jde celým svým životem a kdo přesně plní Vůli Otce Nebeského.

Proč tedy lidstvo nevěří? Proč se spokojuje tím, že čte nebo poslouchá takovéto hluboké pravdy a přechází kolem nich bez povšimnutí, jako by pro ně neplatily? Škoda, přeškoda, že je tak málo lidí, kteří tomu opravdu věří, a ještě méně těch, kteří této moci používají! Málo jich, ale přece jsou.

Profesor B. znal dva faráře, jednoho z kraje vodňanského, druhého z kraje novopackého, kteří oba věděli, že blížící se kroupová mračna mohou svou prosbou k Otci odvésti tam, kde by tíha krup nezpůsobila škody tak těžké, jako v dozrávajícím obilí. V jejich krajině, pokud oni tam působili, nepamatoval nikdo, že by byly kroupy zničily obilí. A když to dovedli tito dva kněží, proč by totéž nemohli dokázat i ostatní?

Já sám byl jsem na tuto možnost, ovládnouti svojí prosbou živly přírodní, upozorněn jednou starší spiritistkou, která se přes 40 let zabývala spiritismem a pamatovala dobře jeho počátky u nás. Ta mi vyprávěla, jak asi před 40 lety, dnes tedy asi 50 let tomu, byl spiritismus velmi pronásledován a spiritisté museli svá shromáždění pořádat velmi tajně. Jednou jejich vůdce určil, že si udělají sezení v Letohrádku Hvězda, a určil k tomu dopoledne. Když se ráno sešli na cestě do Hvězdy — vzpomeňte, jaký to byl tehdy výlet z Prahy! — přelo jen lilo, takže někteří pochybovali o tom, že by za takového lijáku bylo možno seanci uskutečnit. Ale bratr vůdce jim řekl: »Nebojte se, bratři, na tom místě, kde bude naše seance, nepadne ani kapka vody!« A skutečně se tak stalo. Déšť jim ve skutečnosti jen posloužil, poněvadž za takového počasí nikdo na výlet do Hvězdy se nevydal, a oni nebyli nikým rušeni. Když se sestavili do kruhu, zpozorovali, že stojí na místě úplně suchém, že na ně vůbec neprší, ačkoliv dokola přelo stále velmi silně. Stalo se, jak jejich vůdce předem řekl — stáli na volném prostranství, ničím nechráněni, a přece odbyli celou seanci bez deště, úplně v suchu.

Přiznávám se, že když mi toto vyprávěla ona staříčká žena, nevěřil jsem tomu a myslil jsem, že je to pohádka. Přesto však jsem o věci přemýšlel a za tři dny již soudil jsem jinak. Byl jsem v Moravské Ostravě, kde jsem přednášel, a tam mi jedna tamní žena prozradila velmi zajímavé věci. Byl jsem se totiž podívat na průvod krojových družin, které tam právě pořádaly svůj sjezd, a když jsem se vrátil domů, ke svým hostitelům, začalo pršet. A moje hostitelka mi vykládala, že jí to dalo velkou práci, aby udržela déšť na tak dlouho, než bude po průvodu, aby se krásné kroje nezmáčely a já mohl shlédnouti nerušeně celý průvod.

Bylo to pro mne opravdovým překvapením, že v témže týdnu slyším již po druhé o možnosti zadržeti déšť a ptal jsem se s údivem, jak je to možné. V odpověď na to vyžádala si tato žena, abych jí podal ruku, a když se dotkla špiček mých prstů, prohlásila, že i já mám tu moc, abych zastavil déšť, kdykoliv to budu potřebovat. Velmi brzy přesvědčil jsem se pak o tom sám.

Jel jsem z Moravské Ostravy na Slovensko, abych si se svým zetěm udělal pěší túru v Pováží. Měli jsme schůzku v Žilině, a když jsem tam dojel, přšlo a přšlo. A můj společník, který přijel z východnější části Slovenska, hlásil také, že prší i tam, a dle toho, jak zná období dešťů v těchto končinách, bude prý pršet nejméně šest neděl. Byl téměř ochoten vzdáti se zamýšlené cesty, ale já jsem ho uklidnil příslibem, že než si vyhledá potřebné spojení vlakové, pršet přestane. Dal se mi ovšem do smíchu, protože prý neznám Slovensko a nevím, jak výmluvná je obloha takto zatažená, to prý vždycky potřebuje celé týdny, než se taková mračna vyprší. A měl konečně pravdu, protože přšlo celých šest neděl, ale musel dáti za pravdu také mně, protože na nás nespadla ani kapka, ač jsme prodělali celou pěší túru přesně dle programu.

Já ovšem tehdy na nádraží v Žilině využil chvíle, kdy se zeť díval po vyvěšených tabulích jízdního řádu, ke svému soustředění. Dle rady oné ženy z Moravské Ostravy poprosil jsem, prostřednictvím Ježíše, Otce Nebeského i bytost ovládající mračna a déšť, aby déšť zastavili a popřáli nám, abychom mohli cestu svou vykonati za sucha. A sotva jsem svou prosbu dokončil, s plnou vírou, že se tak stane, přestalo ihned pršet, takže jsme se za krásné pohody pod modrou oblohou vydali na cestu. Všude jinde, jak jsme dostávali zprávy, všude přšlo, jen tam, kudy jsme šli my, tam bylo krásně, takže jsme se úplně za sucha dostali až do Popradu. Tam jsem zastihl ženu, která si naříkala, že se pro stálý déšť vůbec nedostali na krok a nemohli podniknout žádnou cestu.

Mohl bych uvésti ještě celou řadu jiných podobných případů, kdy moje víra spojená s prosbou účinně zasáhly do dění přírodního. Z těchto zkušeností, kterých mně bylo zapotřebí, abych sám v sobě umlčel zprvu se hlásící pochybnosti a nedůvěru, z těchto zkušeností došel jsem k pevnému přesvědčení, že není žádným kouzelnictvím zastavit déšť a dorozumět se s živly přírodními. Je v naší schopnosti podobné věci uskutečnit, musíte však míti absolutní víru, když pokorně prosíte Otce Nebeského a ony bytosti, které dotyčné živly ovládají.

Vylíčil jsem vám, jak jsem se naučil zastavit déšť, mírniti vichřici, rozptylovati mračna, mlhu, odvésti kroupová mračna z polí do lesů, jak utišit rozbouřené vlny mořské. Poznal jsem v tom opět nový důkaz veliké Lásky Boží. Poznal jsem, že nic na světě se neděje bez působení a vlivů duchovních a bytostných sil, které působí kolem nás. Poznal jsem nade vši pochybnost, že i živly přírodní jsou ovládány bytostmi, a tyto bytosti jsou rovněž služebníky Božími, které můžeme s úspěchem prositi o spolupráci.

Přál bych vám, abyste i vy byli o těchto věcech přesvědčeni tak skálopevně jako já. Přičiňte se o to, abyste žili krásný a ušlechtilý život, abyste byli v neustálé harmonii se zákony Božími a mohli být také účastni veškerého požehnání, pramenícího z neochvějné víry a touhy po blízkosti Boží.

A budete-li takto „věřit“, pak budete moci i vy spolupůsobit se všemi živly přírodními na nádherném díle stvoření. Láska, jedině Láska vám k tomu dopomůže, a proto milujte vše stvořené!

K tomu vám pomáhej Bůh!